GÖNÜLDEN
ESİNTİLER

NECDET ARDIÇ

İZ-TERZİ BABA

MUHTELİF SOHBET ARASI SOHBETLER

(KİTAP - 140-8)

İRFAN SOFRASI
NECDET ARDIÇ
MUHTELİF SOBETLER
TASAVVUF SERİSİ (140-8)

GÖNÜLDEN ESİNTİLER

NECDET ARDIÇ

"İZ-TERZİ BABA"

MUHTELİF SOHBET ARASI SOHBETLER.

(KİTAP-140-8)

İRFAN SOFRASI
NECDET ARDIÇ
TASAVVUF SERİSİ

MUHTELİF SOHBET ARASI SOHBETLER.
(140-8)

NECDET ARDIÇ

TERZİ BABA

Adres

Büro: Ertuğrul Mahallesi Hüseyin

Pehlivan Caddesi No: 29/5

Servet Apt. 59 100

Tekirdağ

Ev: 100 yıl Mahallesi Uğur Mumcu Caddesi

Ata Kent Sitesi A Blok Kat 3, D. 13.

Tekirdağ

Tel: (0282) 408 93 84

(0533) 7743937

www.terzibaba13.com

terzibaba13@gmail.com

Sayfa no.

ÖN SÖZ

BİSMİLLÂHİRRHMANİRRAHÎM:

Muhterem okuyucularım her ne vesile ile elinize geçmiş olan bu ve devamı olan (30) kitap, uzun senelerden beri yapmaya çalıştığımız konulu sohbetlerimiz aralarında, verdiğimiz çay molalarında, ayrıca herhangi bir yerde sorulan sorular üzerine ve daha bir çok vesile ile her hangi bir seyir takib etmeden, bu konuşmaların kayda alınmış seslerinin sonradan yazıya dönüştürülmesi yoluyla oluşmuştur.

Gerçekten oldukça uzun bir çalışma süresinden sonra kayda alınan bu kitapların oluşumu adeta bir ekip çalışması ile meydana gelmiştir.

Kardeş ve evlâtlarımızdan hangisinin işleri ve durumu uygun ise kendilerine verdiğim ses kayıtlarını bilgisayarda dinleyerek kayda almışlardı. Bende bunları tarih sıraları itibari ile (30) bölüme bölüp bu kadar kitap meydana gelmiş oldu.

Bu kitapların sayfa ve yazı düzenleme ve kontrollarını yapıp okunacak hale getirdikten sonra kitaplarımızın arasında yerlerini almış oldular. Bunların içinde bazı mevzuların tekerrürü olabilir. Çünkü bu sohbetler değişik mahallerde ve değişik kimselere yapılmış olduğundan ve aynı mevzuun başka kimselere de aktarılması gerektiğinden, kitapların hepsini okuyanlar bazı tekraraları görebilirler.

Aslında bunlar tekrar değil eğitim gereği başkalarına da aktarılması gereken bilgilerdir. Ancak aynı mevzu değişik zamanlarda değişik mertebeleri itibari ile yine de aynı sohbet değildir, her sohbetin kendine ait özelliği olduğundan, yine onların hepsi ayrı sohbetlerdir.

Bu vesile ile ses kayıtlarını yazı kayıtlarına döndüren bütün kardeş ve evlâtlarımıza emekleri yönü ile teşekkür eder, Cenâb-ı Hakk'tan dünya ahret saadeti ve ilâh-i idrakler dilerim. Sayın okuyucularımızın da azami istifade etmelerini niyaz ederim, Cenâb-ı Hakk idrak ve anlayışlarımızı arttırsın inşeallah. “İz-Terzi Baba” Necdet Ardıç Tekirdağ.

01-CD-10-SOH-AR-CENNET BAHÇESİ

Hz Rasulullah bir hadis-i şeriflerinde buyurdular ki, "cennet bahçelerine giriniz" yahut cennet bahçelerini ziyaret ediniz, sahabe-i Kiram "ya rasulullah; dünyada cennet bahçesi var mı" efendimiz de buyurdu ki "Zikir halkaları cennet bahçeleridir" dedi. Şimdi herhangi bir yerde görsek üç kişi beş kişi esma-ı İlahiyeyi çekiyor, zikir yapıyorlar veya kelime-i tevhid okuyorlar, işte bu okudukları kelime-i tevhid gerek halka halinde gerek sırayla neyse ama zikrin daha oluşumu halka halindedir. Daha ilerlediği zaman kalkılır sema haline geçilir, ayakta yapılır, neticede bir halaka vardır halka vardır.

Şimdi bunun oturmuş olduğunu düşünelim, işte bu zikir halkası çektiği zikri genelde hangi mertebeden o zikri çekiyorsa o derece cennetin bahçesidir orası. Cennetin de kendi mertebeleri olduğuna göre cennet tek bir mahal olmadığına göre her bir zikir halkası da kendi idrakine göre kendi neşesine göre o zikri yaptığına göre onların da içinde mertebeler vardır. Gerek tarikat-ı aliye müntesibleri olarak, gerek ferdi olarak gerek cemaat olarak bu Allah'ın zikri bir sınıfa ait bir şey değildir, her mü'min ister kendi başına olsun ister birkaç arkadaşıyla tarikat hükmü olması şart değil, oturur kelime-i tevhidini salavat-ı şerifeyi birlikte ferdi olarak da çekebilir.

Bu da bunun tabi Hakkıdır, yani hepimizin Hakkıdır. Buna kimse de mani olamaz, ne devlet mani olur ne de herhangi bir zahiri kanun mani olur. Ama zorla mani olurlar o konu ayrıdır, tabi olarak zikr-i ilahiyeye hiçbir hükmün mani olması mümkün değildir, çünkü Allah'ın verdiği bir emir bir tavsiye bir haktır o kullarına, Allahın üstünde bir amir hüküm olmayacağına göre, yalnız biz bunun şeklini değiştirirsek ifrada kaçarsak zikre yakışmayacak haller yaparsak o zaman devlet bunu durdurur, bu da onun zaten görevidir, kötü örnek olmaması için. Onu durdurur onda haklıdır. Ama sen ben şu oturmuşuz, üç arkadaş aramızda nezaketli bir halka kurmuşuz, ne

komşumuzun zararı var, ne camdan dışarıya sesler çıkıyor, zaten buna hiç kimse bir şey demez.

Çünkü bu senin tabi Hakkındır, yeme içme yaşama Hakkın gibi tabi Hakkındır, işte bunları zikir halkalarını oluşturan bireylerin idrak sahaları nereye kadar yükseliyorsa o zikir halkasının cenneti orasıdır. Cennet huzur demek bir bakıma, şimdi o zikir halkasında bir topluluk olduğundan o zikir halkasındaki mertebe bir tek kişiye has bir mertebe olmaz, çünkü olamaz, diğerlerine haksızlık edilmiş olur, peki o zaman ne olacak müşterek bir seviyeyi tutturmak lazım geliyor, nasıl cematle namaz kılarken cematin içerisinde ruhaniyeti yüksek olan kişiler varsa ruhaniyeti daha zayıf olan kişileri oraya doğru onu çekiyorsa onlara rahmet oluyorsa zikir halkası içerisinde de değişik yapıda idrakte seviyede muhabbette ilimde bilgide olan kişiler olacaktır.

Ama bulundukları bir asgari müşterek var, nedir o da zikre muhabbettir, işte toplulukta güç meydana geldiğinden o topluluk içerisinde daha yüksek ruhaniyeti olan kimselerin ruhaniyeti daha aşağıda olan aşağıda derken basit manasında değil mertebe bakımından değersizlik bakımından değildir, onlara da tesir eder onların ruhaniyetlerini yükseltir. Dolayısıyla en yukarıdaki biraz aşağıya iner, en aşağıdakinin mertebesi de biraz yukarıya çıkar, orta seviye bulunur ve onun hükmü o derece olur. bu da Cenab-ı Hakk'ın büyük rahmetidir işte cemaat şeysi budur, özelliği budur. Yalnız cemaat derken cemaatin de değişik özellikleri vardır, herkes tutturmuş bir cemaat cemaat koştur cemaata koştur cemaata peki bu cemaat nerenin mertebesi hangi mertebe cem de işte nerenin cemi, ef'al aleminin cem'i mi, esma aleminin cem'i mi, sıfat aleminin cem'i mi, Zat aleminin cem'i mi?

İmam efendi ne diyor, farz namazına durmadan arkaya dönüp bir ikazı verdır, ve hadis-i şerifte cemaat Hakkında kaç derece sevap vardır buyuruluyor, 27 derece, neden 25 değil 30 değil de 27 derece, bu bilgiler öyle ezbere nakledilecek aktarılacak şeyler değildir. bize verilen ölçüler öyle güzel ölçüler ki ama biz o ölçüleri şartlanmış akllarımız içerisinde

ölçünün suretine sadece lafsına takılıp kalmışız manası yok. Az önce anlatmaya çalıştığımız gibi 27 diyoruz 27 nin içinde manası yok, 27 nin içinde ruhu yok 27 nin içinde nuru yok, sadece 27 lafzı var, eğer onun içinde 27 nin manası kişiye ulaştırılsa ruhu ulaştırılsa nuru ulaştırılsa o cemaat Allah etmesin bu günkü haliyle değil, ala-ı İlliyyine çıkar, miraç ehli olan her bir cami miraç olur. Çünkü namaz mü'minin miracıdır, yine şartlanmış olarak söyledik ama hangimizin miracı var, diyelim ki ömür boyu namaz kıldık nerede miracımız, o zaman haşa (sav) Efendimiz mi fazla söyledi, veya abarttı veya eksik söyledi. Bakın "Namaz mü'minin miracıdır" diyor, olurdu olmazdı demiyor.

Bu kadar kesin "*namaz mü'minin miracıdır*" peki var mı miracımız, yok, o zaman bir yerde bir tıkanma var, bir yerde bir olumsuzluk var, O'nda bulamayacağımıza göre o zaman suç bizdedir. Neden hakikat-ı İslamiyeyi hakikati ile yaşamıyoruz suriyle suretiyle yaşıyoruz, içinde bulunduğumuz perişanlık da bunun için bundan kaynaklanıyor. Cemaatle mi namaz kılmak daha değerli, ferdi olarak mı namaz kılmak daha değerlidir? Her şeyde olduğu gibi meratib-i ilahi çok mühimdir, yani mertebeler oluşumu çok mühimdir, bu mertebeleri bilmezsek hiçbir mevzuyu değerlendirmemiz mümkün değildir. Hepsi boşta açıkta kalır, askıda kalır, yani hiçbir şey yerine oturmaz hiçbir şey.

Şimdi evvela yine şifre ve anahtarlar Efendmizin verdiği ölçüler bu ölçülerin dışında herhangi bir şey oluşturmak mümkün değildir. İstinad noktamız Kur'an-ı Kerim'in ayetleri olacak veya hadis-i şerifler olacak, veya ulema-ı kiramın iştihatları veya ehlullahın virdleri olacak yani ilhamları olacak, bize mesned, veya kendinin bir kapasitesi varsa kendinin ilhamları olacak yani kendi aldığın ölçüler Hakk'tan aldığın özel ilim bilgiler olacak bunun dışında bir şey üretmek hepsi nefsani olur, ve de yetersiz olur. Efendimizin ölçüleriyle O'ndan aldığın ilhamat ile ancak bu işi çözebilirsin.

Yoksa diğer şekliyle hayattan gelir hevadan, nefsinden gelir bu da çok yanlış yerlere götürür insanı. Ama ne yazık ki

genelde hevayı olan şeyler ilhami imiş gibi sunulmaktadır. Bu da çok büyük yanlışlıklar ortaya çıkarmaktadır, çok da büyük benlikler ortaya çıkarmaktadır, kimlikler ortaya çıkarmaktadır. Benlik kimlikleri ortaya çıkarmaktadır. Mehdiyim şuyum buyum gibilerden. Şimdi ölçü şudur, cemaatte 27 derece sevap vardır diyor Efendimiz. Ama bu derecenin ne olduğu izaha muhtaçtır. O zaman birisi de çıkıp sorabilseymiş bize de kolaylık olacakmış.

"Ya Rasulullah 27 derece sevap dediniz ama bu derece neyi ifade etmektedir, bu gün biz derece dediğimiz zaman sıcaklık derecesi aklımıza geliyor, ama bakın onda bile bir yükseklik alçaklık vardır, ayrıca derece açıyı da bildiriyor o da bir meratibdir, 27 neyi ifade ediyor, evvela 9'u ifade ediyor, sonra peygamberan hazaratının sırasıyla İseviyet mertebesini ifade ediyor. 9 Museviyet mertebesi 27 toplu olarak baktığımızda peygamber hazaratı sırasına göre 27. Derece İsa (as) ın mertebesini gösteriyor. o halde cemaatle namaz kılmanın kemalatı İseviyet mertebesine ulaşmak oluyor, ölçüsü budur, ben bir şey demiyorum.

Efendimiz arkasına dönüp te buyuruyorlar ki "Saflarınızı sık tutun aranıza şeytan girmesin arasına şeytan girmesin " diyor. Biz de bu hadis-i şerife uyalım diye caminin arka tarafı boş önde iki sıra var sıkıştır sıkıştır, sahabe-i kiramın omuzları diyor sıkıştırmaktan yıprandı bir de bunu mesned gösteriyor. Halbuki orada bahsedilen saflar cemaat safıyla birlikte "saf" lık saf, temiz pak, demektir. "Saflarınızı" yani "saf" hallerinizi sıklaştırın diyor. şimdi saat 11 de günlük işlerimizi bitirdik aklımıza geldi Cenab-ı Hakk aklımıza geldi işte o bizim saf halimizdir.

Tekrar mutfağa girdik işte yemek malzemesi hazırla suyunu tuzunu koy işte tekrar saf açıldı, işte aradan içeri dünya girdi, saat olmuş yarım eyvah bir buçuk saat gitmiş, işte bunu ikaz ediyor, çünkü hayatımız aslında bir rekat namaz gibidir, yani bütün hayatımız Müslümanın toplanmış olan bir rekat namazıdır. Bütün namazların toplamı bir rekat namazdır. zaten o bir tek hakiki namazı kılmak için bu kadar namaz

kılıyoruz. O da miraç namazı oluyor. Şimdi ne oluyor, cemaate gittiğimiz zaman bizi ikaz ediyor, bunu biliyorsak cemaate de gitmeye gerek kalmıyor, çünkü bu hep hatırımızda olması lazım gelen bir şeydir.

Alışverişe çıktın orada satıcılarla konuştun işte saf açıldı, o gitti o geldi, ona para yetiştir onun parasını boz, para üstü al ver, onu tart bunu tart öteki geliyor, nasılsın Mustafacığım havalar nasıl, iyi hamd olsun, işte saf gitti yani saf açıldı. Tekrar aklımıza geldi Bismillahirrahmanirrahiym ne oldu, saf gene başladı, safiyet başladı, tekrar birisi geldi dünyalık konuşma yine saf açıldı, ama dersen ki ben hem onlarla uğraşırım hem safımı bozmam tamam amenna o ayrıdır, keşke bunu yapabilsek hani ne diyordu, Bayazid-i bestami Hz leri "*Halk zannediyor ki 40 yıldır halk ile ünsiyet etmekteyim halk zannediyor ki kendileriyle ünsiyet etmekteyim*" yani onlarla birlkteyim, halbuki ben rabbımla Hakk ile birlikteyim diyor.

Çünkü halkta Hakk'ı müşahede ettiğinden gözünün önünde halk diye bir şey kalmamış, bunlar hep tarikat sohbetlerinde anlatılır da ama neyi ifade ettiği anlatılmaz, veya gerek kalmaz. Sözümüz eleştiri manasında değildir. Yani her söylenen tasavvuf cümlesinin bir hakikate dayandığını belirtmek istiyorum. Şimdi ne oldu, o zaman cemaat namazı 27 dereceli İseviyet mertebesinin en üstün hali oldu. Peki sonra ne oldu, Muhammediyet mertebesi de ferdi namaz mertebesi oldu. Çünkü Muhammedi olan kimseler bu alemin imamlarıdır, cemaati değil.

Çünkü Muhammediyyul meşreb olanlar Hakikat-ı Muhammedi'yi idrak edenler imamdır cemaat değildir, yani onlar yalnız başlarına namaz kıldıkları zaman aynı anda cemaati temsil etmekteler. Çünkü arkalarında bütün alem cemaat olmaktadır. O gidipte başkasının arkasında cemaat olmaz. Gerektiğinde her tarafa da gider cemaat da olur, ama o oradaki suretadır cemaati. Bakın bir hakiat söyleyeyim, bilesin ki gerçekten herhangi bir cemaatın içerisinde islami camide

cemaatin içerisinde Kabe’de çünkü O da bir camidir, eğer bir ehlullah nerede duruyorsa imam odur, imam öndeki değildir.

Öndeki sureta imamdır, sistemi düzgün götürsün diye yani tekbirleri düzgün rükûları secdeleri işte kraatlar düzgün olsun diye o imamdır, ama imam cemaatın arasında olandır. Şimdi cemaate gittik işte uydum imama niyet ettim falan vaktin farz namazına peki imam kime uydu acaba, bakın anlatmak istediğim şudur, niyet ederken, sadece imama uydum dersek imam kime uymuşsa biz de imamın uyduğuna uymuş oluyoruz. Ya imam nefsine uyduysa ortada rab falan kalmadı haşa ama o işi iyi niyeti ile yaptı o konu ayrıdır, onun namazı gene de namazdır, ama biraz sakata düşmüş namazdır, çünkü kendisi direk olarak Hakk’a yönelmiş olsa ama arada bir bağlantı olduğu için biraz dönemeç olur işinde.

İmam da işte niyet ettim falan namazın farzına arkamdaki cemaate de namaz kıldırmaya diye niyet ediyor, imam da Kur’an’a uyar da lisanen mi uyar halen mi uyar, şimdi en kısası zaman sahibinin de üstünde “*Niyet ettim öğlen namazının farzına uydum Efendimize uydum imama* “ dersin o zaman ne oluyor, batınen efendimize sureten imama uymuş oluyorsun, artık imam istediği şeyi düşünsün çünkü ona uyma surette olan bir uymadır ki o da orada tatbik edilmektedir, ama batıni olarak Hz Rasulullah'a uyduğun zaman o namazın sağlam bir namaz olur.

Şimdi netice itibariyle bir kişi ki Hakikat-ı Muhammedi’yeyi idrak etmiştir, onun kıldığı ferdi namaz cemaat namazından üstün bir namazdır. çünkü sebebi de şudur, evvela kendinde bulunan bütün esma-ı ilahiye o kişide zuhurda olan Allah ismi imamlığında önderliğinde Esma-ı İlahiye evvela onun kendi cemaatıdır, yani dışarıdan bakıldığında o yalnız da namaz kılsa onun arkasında cemaat vardır. Esma-ı İlahiye onun cemaatıdır bireysel olarak evvela, bir de melaike-i kiram vardır yani batıni olan her şey onun arkasında namazdadır cemaattedir.

İşte bu kişi cemaate gidipte başka birine tabi olduğu zaman onda bu özellik kayıp olur. çünkü orada bir başka cemaat hükmü cari olduğundan ferdi cemaat orada o zaman taHakkuk etmez. Şiiler Sünnilerin arkasında namaz kılmıyorlar çünkü Sünnileri küfür ile itham ediyorlar da ondan, o da ayrı bir baistir, kabe etrafındaki revaklar taş duvarlar imama uymayı engellemez taş yapı manaya engel olabilir mi zaten Mekke'nin tamamı harem bölgesidir. Zaten kabe içi insanların tamamını da almıyor ki bir bakıma çaresizdir de cemaat Kabe avlusu dışına mecburen taşacaktır. Ama içerideki ruhaniyet kişiye psikolojik olarak daha fazlaymış gibi geliyor.

İmamın namaz kıldırırken imama gelen düşünceler vesveselere cemaat de kısmen dahil olur, yani işin içerisine şüphe tereddüt giriyor, bir dalgalanma giriyor işin içerisine çünkü imama uymak suretiyle her şeyimiz le birlikte imama teslim olmuş oluyoruz her şeyimiz ile birlikte. Ama onun kafasında dalgalar varsa o bize de tesir ediyor, kısmen de olsa tesir ediyor safiyetinden. Kişi safiyeti ile duruyor imam da şöyle veya bu şekilde, ama imam vasıta olduğu için bindiğimiz vasıtanın lastiği patlaksa tabi ki bize de o arıza ulaşıyor. Niyet ederken uydum efendimize uydum imama diyeceğiz, imama suretinle, Rasulullah'a da siretinle, çünkü en büyük imam O'dur zaten ve her vakit hazır nazır, imam şaşırsa da o şaşırma suretadır onu hiç ilgilendirmez yani kişinin üzerinde tesiri olmaz.

Hatta onun kıldığı namaz imamın kıldığı namazdan daha ileride bir namazdır, cemaatte olduğu halde imamdan çok ileride bir namaz kılmış olur o kişi, çünkü şuuru açık çünkü ana kanala ana cereyana bağlıdır iç olarak.

قِيلَ ادْخُلِ الْجَنَّةَ قَالَ يَا لَيْتَ قَوْمِي يَعْلَمُونَ 36/26 Bana gösterdiği lütfu bilselerdi yapmış olduğu lütfu bilselerdi ne olurdu diye temennide bulundu bakın kavimine lanet etmedi kavimini kötülemedi, ne olaydı benim halimi bilselerdi, keşke bilselerdi diye bu temennide bulundu. Hani Hallac-ı Mansur da

ne demişti, kesiyorlarken “Ya rabbi sen onların kusurlarına bakma bunlar senin şeriatını korumak için bu işi yapıyorlar” diye onlara merhamette bulundu, bakın kahretmek yok, yani islamın kahhar hükmünü kullanması istenmeyen bir şeydir, adeta yasak gibi, tabi gerektiğinde Hakkıdır kullanır, ayrı konu ama darb-ı meselle bildirilen şeyler Kahhar esmasının kullanılmaması yönünde olmaktadır.

Kahhar esmasını sadece kendi üstümüzde kullanırız, kullanmaya çalışırız nefsimizi ortadan kaldırmak için. Yoksa başkalarını kaldırmak için değildir. بِمَا غَفَرَ لِي رَبِّي وَجَعَلَنِي مِنَ الْمُكْرَمِينَ 36/27 Rabbım bana öyle bir hadise bahşetti ki beni avf etti bana merhamet etti, beni ikram edilmişlerden yaptı. Diyene olaydı kavimim bu hakikatleri bilseydi diye temenni üzere ruhaniyetini teslim etti. Diye ayet-i kerime bunları bize bildiriyor. Ona cennete gir denilince keşke milletim rabbimin beni bağışladığını ve beni ikrama mashar olanlardan kıldığını bilseydi ne olurdu demişti.

Kur’an-ı Kerim’in neresine baksanız bizden bahsediyor, geçmişteki Musa’dan İsa’dan (as), Âdem (as) dan işte Firavundan, Nemruttan neden bahsediyorsa bahsetsin hepsi bizde vardır çünkü “Ne var alemde o var ademde” demişler ya, bunların hepsi de darb-ı meseldir, misallerdir. İşte o misallerden o misalin hakikatine geçenlerden eğlesin cümlemizi inşeallah.

Ve şahiden mübeşşiran, müjdeleyici neyi müjdeleyici cennet ile müjdeleyici, diye tefsirlerde geçer, müjdenin en büyüğü Rab ile müjdelenmektir, ilah ile Allah ile müjdelenmektir, Cennet ile müjdelenmek rızası değil Zat’ıyla rıza başka bir şeydir.

Bir mertebeden baktığımız zaman şahit, mübeşşir ve nezir bu gelen üç arkadaş, son gelen de iman biraz hükümsüz bırakılmış o devrede şehrin dışına yani beden mülkünün dışına atılmış, o dışarıdan şahit, mübeşşri ve nezir geldiğini

görünce imanı artıyor yani tekrar güçleniyor, cesaretleniyor onlarla birlikte tekrar sahaya çıkıyor. Ama bu sefer öldürüyorlar, yani nefs-i emmare hakim oluyor o bedene hükümsüz bırakıyor, ölü hükmünde oluyor. Bir yönüyle budur, bir yönüyle de o üç elçi evvele genel olarak Musa (as) o da bir Rasul, sonra İsa (as) o da bir Rasul, kitabı var, sonra da Muhammed (as) genel dünya çapındaki risalet bu üç elçi bunlar. Yani her ayetin içerisinde ifade ettiği birçok şeyler vardır.

Mabud varsa abid olacaktır, mabudun varlığı abid ile ispatlanır ancak, eğer abid yoksa mabud da yoktur. Yoktur derken bilinmez, mutlak yokluğu değil meçhulde olur, ibadet başka şeydir, ubudet başka şeydir, ama fiilde görünen tatbikat aynıdır, mesela diyelim ki iki kişi var yan yana namaz kılıyorlar, namazın hükümleri ikisinde de fiilen aynıdır zahir olarak, ama batınen bambaşkadır. Birisi nefsaniyetiyle benliği ile ibadetini kılar, namazını kılar ibadetini yapar, o yaptığı ibadettir. Diğeri kendi nefsiyle değil, ilahi varlığı ile ibadet eder, işte onun yaptığı ubudettir.

Ubudet ile ibadet arasında ne fark vardır diye sorulursa ibadet kulun fiili ubudet Hakk'ın fiilidir. Onun için ibadet kişinin üstünden düşmez. İbadetin düştüğü yer var mıdır, diye sorarlarsa ibadet düşmez, ancak geçici olarak bazı halleri atlayabilmesi için kişinin bakın geçici olarak kısa bir süre ibadet hükmü üstünden düşürülür onun, bu da çok hassas bir noktadır, yürütücü kişi der ki ona bu gün namazını bırak der, kendi iradesi ile değil, onu imtihan etmek için ibadet şartlanmasından kurtarmak için ubudete geçirmek için çünkü biz o şekilde hep ibadet ibadet ettiğimiz zaman kulluk hükmünden kurtulamayız.

Bakın kulluk başka şey abdiyet gerçek abd başka şeydir. Çünkü Hz Rasulullah Efendimizin bile yani O'nda dahi böyle tatbik edilen şey risaletinden abdiyetin önde gelmesidir bakın dikkat edin "AbduHu ve RasuluHu" bakın "RasuluHu ve abduHU" demiyor, bize dedirtmiyorlar böyle deyin demişler biz de böyle diyoruz. "AbduHU" yani HU'nun abdı, ah o "Hu" nun

ne olduğunu bilsek “AbduHU” bakın Hakikat-ı Muhammediye, Hakikat-ı İlahiye, hüviyet-i mutlakiyete gidiyor oradaki abd sözünün bağlantısının olduğu yer.

Yani Abdullah’tan da öte “HU” ya gidiyor, kelime-i Tevhid kitabında “Hu” bölümünü okursanız, o “Hu” da var ne varsa zaten ve ilk zuhura çıkan bu alemlerde “Hu” yani Allah lafsının sonunda görülen “Hu” Allah lafzının aslında başıdır. İlk zuhur bakın o Allah lafsının sonunda yuvarlak tek gözlüdür orada ama kelimeler cümle arasında iki gözlü geçer, “Hu” acaba nedendir, bir tarafı halkiyeti bir tarafı da Hakkıyeti dir oradaki “Hu”. Konya da Mevlana Hz lerinin türbesini ziyarete gittiğimde bir bir hat yazı tablosu dikkatimi çok çekmişti, büyükçe bir tablo orta yerde göbekte bir a, ve bir he var, ah… yazıyor, altına da Muhammed yazmış.

Ah biz o ah.. ın ne olduğunu bir bilsek sonra o ah.. ın Ahmed’e döndüğünü bir bilsek o “ah” ın Ahmed’e olduğunu da bir bilsek aslında bütün “ah” ların bakın gerek maddi yönden gerek manevi yönden ne kadar bu alemde “ah” çekiliyorsa ister nefsani olsun nefsaniyetin en koyusundan bir “ah” olsun isterse rahmaniyetin en koyusundan bir “ah” olsun hepsi o “Ahmed” in “ah” ından başka bir şey değildir. ah.. Ahmed ne işler aştın başımıza, ah.. Ahmed ne lütuflarda bulundun bize, gibi biraz latife gibi oldu, ama gerçekler altında çünkü Ahadiyete bir “mim” ilavesiyle “Ahad” Ahmed’e dönüştü.

Yani Ahmed’de görülen her şey Ahad’ın görüntüsünden başka bir şey değil. Zaten ortada Ahmed diye bir şey yoktur, sadece “Ahad” var, ama Ahad Ahmed şekliyle görünümdedir ancak, Ahad’ı Ahad şeklinde görmek mümkün değil. İşte o “Elif” var ya bütün alemlerin direği bütün alemler O’na sarılmış, O’na tutunmuş O’nunla ayakta duruyor, Ahmed’in, Ahad’ın, Allah’ın, Adem’in, Alem’in başında olan işte hep o Eliftir.

02- GÜNEŞ TUTULMASI

وَالْقَمَرَ قَدَّرْنَاهُ مَنَازِلَ حَتَّى عَادَ كَالْعُرْجُونِ الْقَدِيمِ ﴿٤٠﴾

لَا الشَّمْسُ يَنبَغِي لَهَا أَن تُدْرِكَ الْقَمَرَ وَلَا اللَّيْلُ سَابِقُ النَّهَارِ وَكُلٌّ

فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ 36/39-40 Muhammed hakikate göre Kamer'in bir kendi seyiri var, tabi Hakikat-ı İlahiye olarak Şems'in kendine ait bir mecraı var, yani akış yeri vardır. Bunlar bir birlerine müdahele etmez, biri diğerinin hukukuna duhul etmek onlara yakışmaz diyor. İşte bu bizim tevhid kitabında da belirttiğimiz fikrimizi tamamen desteklemiş oluyor bu ayet-i kerime.

Cenab-ı Hakk'ın Hz Rasulullah'a Medine-i Münevvere'yi Hakikat-ı Kamer'in Hakikat-ı Muhammedi'nin müdahele edilemez, sahası olarak vermesi sancağı olarak vermesi işte bu ayetler burada ispatlıyor. Cenab-ı Hakk Nur-u İlahi güneşi olarak Zat'i tecelli olarak güneş olarak bayrağını Mekke'ye dikiyor, ki o güneşe Kamer'in önüne geçmek yaraşmaz diyor. Yani Medine'ye müdahele etmek O'na yaraşmaz diyor. Hakikat-ı Muhammediye'yi ikinci plana almak O'na yaraşmaz. Onun için Kamer'e de kendine ait bir menzil vermiştir, Medine-i Münevvere'nin tasdikini yapmış oluyor.

Yani Hakikat-ı Muhammedi'nin kendine ait bir varlığı olduğunu الْقَمَرَ وَلَا اللَّيْلُ سَابِقُ النَّهَارِ gece ve gündüzü geçmez yani gündüzün bir vaktinde gece gelip te onun ortasına girmez, gecenin bir vaktinde de gündüz gelip te gece oradan çıkıp gitmez. Yani böyle bir müdahelesi olmaz, onlara da yakışmaz, وَكُلٌّ فِي فَلَكٍ يَسْبَحُونَ işte onlar kendilerine ait bir felekte yüzerler yani kendilerine ait bir mertebede yüzerler. Yani Hakikat-ı İlahiye ile Hakikat-ı Muhammediye bir birlerine müdahele etmezler işlerini bozmazlar, hepsi kendi sahasında faaliyet gösterirler. Ama ne şekilde iki ayrı şekilde mi, bir

bütünün değişik çalışmaları değişik sistemi içinde ikilik sistemi ile değil. Sadakallahul azim, salli ve sellümi barik ala eşrefi cemiu embiyau mürselin velhamdülillahi rabbil alemiyn. Cümle geçmişlerimizin ruhu için Allah rızası için dertlerimize deva hastalıklarımıza şifa olması için gönüllerimizin akıllarımızın fikirlerimizin ihatamızın açılması genişlemesi için her hükümden ilahi bir hüküm çıkarabilmemiz için bu sırrı bütün gönüllerimizde açılabilmesi için bi hürmetil sirri suretin Fatihati meassalavat. Allahümmesalli ala seyidine Muhammed ve ala ali seyidine Muhammed.

Dünyada yaşananlar sessiz sözsüz fiili ayetler, dünya ile güneşin arasına Ay girdiği zaman o da peygamberimiz kanalıyla bize ayetlerin yansıtılması olarak düşünebiliriz. Eğer onun arasına girdiği zaman bizim O'nu görmemiz daha kolaylaşıyor, yoksa açık göz ile güneşe bakmamız mümkün olmuyor, Kamer'e bakmamız daha kolay oluyor, yalnız orada bir incelik var, yani şu şekilde şimdi Kamer, İlahi hakikatin yansıyarak insanlara daha kolay ulaşması, ama güneşin arasına Ay girdiği zaman Ay bu sefer Güneş'e perde olmuş oluyor. Yani Hakikat-ı Muhammed'iye Hakikat-ı İlahiye'ye perde olmuş oluyor.

Kamer'in Güneş'in önüne geçip te Güneş'e mani olması ne demektir? Böyle bir şey tasavvur edilmez, ama bu da bir gerçek gökyüzünde oluşuyor, Güneşin önüne Ay giriyor, Güneş'in ışığına mani oluyor, karartıyor, bu ne demektir, gerçekten yeryüzünde eksi olaylar oluyor. İşte bu şu demek ki Hakikat-ı Muhammediye'yi Hakkıyla anlayamadığımız zaman O'nu perde yaparak Hakk'a, Hakk'ın güneşinin bize ulaşmasına mani oluyoruz biz. Yani Hz Muhammed (sav) efendimizi gerçeği ile anlayamadığımız zaman islam dinini hakikatı ile anlayamadığımız dan, iyi yapıyoruz diye İlahiyat güneşine mani oluyoruz O'ndanmış gibi efendimiz bu hadisi söylemiş, O'nu yanlış anlamakla O'nu bize ulaşmasına mani bir perde yapmış oluyoruz.

Biz kendimiz yapıyoruz anlayamadığımızdan ve O'nu kullanarak yani O'nu iyi anlayamadığımızdan bir karanlık

hükmüne sokuyoruz. O'nu da Hakk'ın önüne perde yapıyoruz, çünkü o anlayışımız Hakk'a ulaşmamıza mani oluyor, işte güneş tutulması bu demektir bir bakıma. Kamer Güneş'in ışınlarını bize yansıtıyor, ama Güneş tutulması Dünya araya girdiği zaman başka bir ifadesi var, Ay araya girdiği zaman başka bir ifadesi vardır, Dünya araya girdiği zaman nefsimiz Güneş ile Ruhumuzun arasına girmiş oluyor, nefsimiz mani olmuş oluyor. Ama Ay Güneş'in önüne geldiği zaman yani Dünya ile Güneş'in arasına girdiği zaman Ay Hakikat-ı Muhammediyeyi belirtiyor, gerçekte ama biz o Hakikat-ı Muhammedi'yeyi anlayamadığımız için suret ve şekil olarak kullandığımız için ilahi hakikatlere biz O'nu perde etmiş oluyoruz.

Perde olarak kullanmış oluyoruz. Anlayamadığımız için O'nun gerçek değerini veremediğimiz için Hakikat-ı İlahiye'ye ulaşamıyoruz. Dolayısıyla o önümüzde O'nun görünmesine mani oluyor. İşte zahiri şeriat şartlanmış şeriat ehlinin hali budur. İşte saçtı, sakaldı, poturdu, şuydu buydu, tamam işte Hakikat-ı Muhammediye biz yafta yaptık bunları ne diye yapıyoruz, sünnet olarak yapıyoruz bakın Hz Peygamberin imiş gibi yapıyoruz O'na hamlederek yapıyoruz önümüze O'nu kalkan yapıyoruz. O Güneş'in arasına önüne girdiği zaman koyulaştığından nefsileştiğinden yani o latif olan şey bize Güneş'in ışıklarını yani İlahi nurun gelmesine mani oluyor.

Hakk'ı bulmamız mümkün değildir, işte bu şekilde. Buradaki iyi niyete iyi niyet denmez, kusura bakmayalım ahmaklık denir, iyi niyet araştırmacılık ile birlikte elinden gelen her şeyi yaptıktan sonra Hakk'a teslim etmek oturduğumuz yerden iyi niyet geçerli değil o ahmaklıktır ve kolaycılık olur, kolaycılık da nefsaniyettir, yapılacak olan iyi niyet şudur, elinden gelen tüm araştırmaları yaparsın ve fiziki gücünü akli gücünü sonuna kadar kullanırsın ondan sonra Hakk'a teslim edersin iyi niyetinle olursa olur olmazsa olmaz, işte iyi niyet oradadır. Ama hiçbir çalışma yapma falan şöyle filan böyle bende onun arkasından gidiyorum araştırmadan

soruşturmadan falanın filanın dediği ile onların aklıyla o iyi niyet olmaz.

Araştırıp doğruyu bulduktan sonra teslimiyet işte o iyi niyettir, iyi niyet bir başka deyişle hüsn-ü zandır yani iyi düşüncedir. Şartlanmış belirli şeylerin tekrarını tekrar ederek devamını devam etmek değildir. her geçen gün biraz daha O'ndan bir ilim güzellik almak suretiyle devam ettirmek çünkü burası bir seyir yeri oturma yeri değil, dünya makam değildir, Âdemiyet makamı, Nuhiyet makamı, İbrahimiyet makamı, beşeriyet makamı değil, seyir yeridir, makamat ayrıca Hakikat-ı Muhammediye'de var, tahiyyatta var makam, ondan evvel makam yoktur, ondan evvel mertebeler meratip vardır, mertebeler aşılan yerlerdir, makam oturulan yer manasınadır.

Bölüm dediği mertebeleridir, bölüm dediğimiz zaman bir düzey olur onun bölümleri yani bir hakikatın bölümleri ama mertebe olduğu zaman üste doğru, şöyle diyebiliriz her mertebenin kendi içindeki bölümleri o zaman bölüm oluyor. Buna Nüsret babam Rahmetullah-ı aleyh öyle derdi; zaman zaman dervişin kalbine nefsaniyet sari olur, bulutlar girer, fiziki olarak yolda da yaşanır, yani sadece gökyüzündeki Güneş'in Ay'ın kararması değil, bir müddet birkaç gün yahut öyle sıkıntılı devre geçirir insan bir müddet öyle bir soğukluk olur, soğukluk derken biraz ilgi zayıflığı olur muhabbet zayıflığı olur, sonradan bir muhabbet gelir, o bulutları rüzgarları açar gene Güneş Ay tutulması ortadan kalkar.

Zaten zahirde de öyledir, belirli bir süredir o yaşanan bir mertebe değildir, geçici bir mertebe zahirde de öyle olur, ama olduğu zaman tesiri oluyor. Bunlar hep gökyüzünde Hakk'ın işaretleridir, ayetleridir, oradan nisbetle varlığımızdaki ayetleridir ayrıca. Hepimiz bu işi yaşamışızdır, şöyle veya böyle yani birkaç gün bakarsınız ki bir hoşluk gelmiştir, her taraf nur gibi pırıl pırıl ay bir tarafta güneş yıldızlar bir tarafta dönüşüyor pırıl pırıl zuhuratlar da pırıl pırıl ama bir zaman gelmiştir yokuş aşağı veya sırtımızda büyük yük daha yüklenmiştir, zor gitmeye başlarız başımızı gökyüzüne bile çeviremeyiz.

Başımızı kaldıracak halimiz olmaz bakmışsın hemen bir bulut gelmiştir ortaya gelir bunlar tabidir, hep öyle nurlu nurlu nerede görülmüş öyle güzel şeyler, ama işte arada o dalgalanmalar olmazsa kişi gerçeği anlamaz hep öyle imiş zanneder. Bu tatbikatı yaptığı zaman bu tecrübeye de ulaştığı zaman bir daha düşmemeye yani o bulutların o dünyanın Ay'ın araya girmemesine o yörüngedeki dönüşü kontrol etmeye başlar hakim olur. Yanlış ve eksi olmasa doğru hangi ölçü ile bulunacaktır. Yoksa al Kur'an'ı eline sabaha kadar oku, yüzünden tabi o da güzel bir mertebe o da bir gerçek O'nsuz hiç olmaz zaten ama okuyup orada kalmak da olmaz, orada kalıyorsak bir yerde oturuyoruz demektir, seyirimiz yok demektir.

Kişinin yanında istediği kadar uçak olsun uçak pilotu da olsun o uçağa bizzat binip havalandırmadıkça seyir edemez yol alamaz. Hakk'tan uzak Hakk ile ilgisi olmayan tamamen maddi manada yaşamak demektir. Bu gün oraya doğru sür'atle gidiyoruz, Muhiddin-i Arabi Hz leri Çin'de bir çocuk dünyaya gelecek diyor, bir aileden bir kız bir oğlan dünyaya gelecek o gelen oğlan bakın çok mühim mesele, وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِي 15/29 hükümsüz gelecek "Ben Âdem'e ruhumdan üfledim" o oğlan çocuğuna o ruh üflenmemiş olarak gelecektir. Artık onda ilahi bağlantı diye bir şey kalmayacak, o ve ondan sonraki nesil tamamen nefsi, yani nefs-i emmare hükmü üzere gelecek, ruhsuz cesedler olarak, ruhsuz cesedler derken ilmi ruhsuz, gene bir madeni, ruh, nebati ruh, hayvani ruh olacak, yaşayacak gezecek dolaşacak ama şuur olarak وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِي yani Hakka bağlantısı olmayan tamamen maddi ama süliyetleri insana benzeyen şekilde insanlar gelecek

yeryüzüne ondan sonra. Yani وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِى ruhu kesilecek nesli kesilecek, hani “Allah” diyen kimse kalmayacak diyor ya lafsı manada değil, velayet mertebesi itibariyle Allah lafzını zuhura çıkaran kimseler kalmayacak, velayet de bitmiş olacak nübüvvet zaten yok ortada neden tutsun artık Cenab-ı Hakk.

Kur’an-ı Kerim’in Arapça okutulması yapılmadığından bilmeyen kişi bakacak bakacak Kur’an-ı kerim’e değişik şekillerden ibaret bir kitap gibi gelecek, işte ona süratle gidiyoruz, okulları kapat, Kur’an kurslarını kapat, İmam Hatip okullarını kapat, şimdi bu gün Türkiye’de nerede var din eğitimi din eğitimi yapan hangi kurum var, üç tane ilahiyet fakültesi var, bir müddet sonra cenazeyi kaldıracak imam bulunmayacak bir müddet sonra camilere imam bulunmayacak, Şimdi imam olmanın şartı ya İlahiyet fakültesi mezunu veya imam Hatip lisesi mezunu bunlar artık siliniyor aradan, başka yerlerde görev vermilmiyor hak tanınmıyor, sen artık çocuğunu gönderir misin İmam Hatip okuluna, böyle giderse din adamı ithal edeceğiz.

İlahiyat fakültesi dediğimiz şeyler aslında dini muamelat fakültesi onların ilahiyat ile işleri yoktur ki, hiçbir şekilde işleri yok, “İlahiyat” demek bakın İlah ilmi, Allah ilmi yani marifetullah ilmi demektir İlahiyat Fakültesi, orada ilmihal dersi verilmektedir, ilim hali olsun kolay fıkıh dersi verilmekte ilm-i ilahi değil, ilm-i hal. Eğer İlahiyat Fakülteleri gerçekten tesir etmiş olsa yani bir gerçekçilik sahibi olsa bu Türkiye kısa sürede fertler yani bireyler çok akıllı mantıklı dengeli insanlar olurduk. Yani güzel bir eğitim almış insanlar oluruz.

Ama çıkıyorlar oraya güya millete bilgi vermek için güya bilgi vermek için kendi aralarında kavga etmekten başka bir şey yapmıyorlar ki, ayrıca mesheb taassubu devam edip gidyor, yok şafi yok Hambeli yahu artık bırakın bunları, toplayın bir araya getirin tevhid edin, bir tek itikat çıkarın ortaya namaz şöyle kılınır böyle kılınır, herkes bunu kabul etsin tek

bir bilgi olsun herkese kolay olsun bunun için irade lazım yani ilmi irade lazım, bunlar nakilci olduğundan iradeleri de yok, böyle bir şeyin olacağı da yok. Yani muamelat ilmini Allah ilmi zannediyorlar, dünya ilmine göre biraz dini yönü olduğundan oraya göre İlahiyat ilmi, hakikatına göre İlahiyatla hiç ilgisi yoktur. Yani fiziki ilimlere göre ilahiyat fakültesinde okunan dini ilimler şeriat zahir ilmi, ama kendi içinde branşlara ayrıldığı zaman ilahiyat ilmi ile hiç ilgisi yoktur. Eğer ilgisi olsa biz Türklerin Allah bilgisi olur, yerli yerince Allah nedir Rab nedir bu bilgileri alırız bakın İseviler bu bilgiyi veriyorlar yani batıl da olsa tefekküre yönelik bilgi veriyorlar cemaatine, tefekkür aşılıyorlar, İsa nedir, iman nedir hep yukarıdan bahsediyorlar, bizim gibi işte ayağına mesh edeceksin, başına mesh edeceksin daha buralarda değillerdir.

Biz daha buralardayız buna da İlahiyat ilmi diye söylüyoruz. Söylediklerimiz kimseyi suçlama yerme babından değildir, laf ola beri gele olan zaten oluyor, yalnız ne var ki akan bir gaflet nehrinde yüzmektense mümkün olduğu kadar onun kıyısına çıkıp hiç olmazsa o nehrin ortasında çok hızlı akan bir yeri vardır bir girdabı vardır, bir de kenarda hafif hafif akan kenarda bir dal falan tutabilirsen o dala tutunur akıntıdan kurtulur hiç olmazsa onun sahiline doğru bir akıntıya daha az kapılmak belki sahilden geçen birileri ip atarlar da tutunma imkanları olur. Kayık nasıl girdabın içinde giderken ip atsalar tutunma imkanı olur, yoksa girdabın içinde giderken tutan da tutamıyorsun.

Şimdi hep hani baştan beri söyleniyor ya mertebeler var, yani ilahi mertebeler var, çıkışta bir de tenezzül mertebeleri var, nefs-i emmare rububiyet hükümlerinin zuhura çıkmasınından başka bir şey değildir demişlerdir. Nefs-i emarenin başka tarifi yoktur. Şeriat Tarikat mertebesindeki tarifi değil Hakikat mertebesindeki tarifidir. Yani rububiyet hükümlerinin rububiyet ismiyle değil, nefs-i emmare ismiyle zuhurundan çıkışından başkası değildir. Yani Cenab-ı Hakk'ın Kahhar Esması var, Cebbar esması var, işte bunun gibi, Kahhar, Cebbar, Aziz, Mütekebbir, Müntakim isimleri var mı,

var işte bunların zuhura çıkması bir bakıma nefs-i emmare ismiyle ortaya gelmektedir.

Şimdi hayata bakış çok değişik yönlerden değişik mertebelerden değişik ifadeler bu hayata tek bir bakışla bu hayatı çözmek mümkün değildir. Çözülebilmesi ancak bütün mertebelerinin yani bütün meratibin ilmini bilip ilmi toplu halde değerlendirdikten sonra çözmek mümkündür, oradaki şüphelerden de kurtulmuş oluruz, bütün mertebelerin Hakkı orada verilmekte. Şimdi Alem'e bakış, her hangi bir kimse bütün varlığın Hakk'ın varlığı olduğunu idrak etmekte ve bakışı o şekilde baktığından nefs-i emarenin dahi Hakk'ın bir zuhuru olduğunu idrak ettiğinde katilin Hakk'tan başka bir şey olmadığını idrak ettiğinde maktülün dahi Hakk'tan başka bir şey olmadığını hırsızın ve çalan ve çalınanın dahi Hakktan başka bir şey olmadığını idrak ettiğinde hayata bakışın başka olur.

Diyelim ki şimdi o mertebeden baktın artık senin için suçlu cezalı mükafatlı olanın kalmadığını bilirsin ama o mertebeden mutlak baktığında yani o mertebeye gelmeden şüpheli baktığında bunu mutlak olarak kabul etmek mümkün değildir, yani anlayabilmek mümkün değildir. Bir an öyle düşünelim oradan mutlak baktığımızı görelim şimdi o kişiye baktık biz ona suç isnat edemedik neden çünkü Hakk'ın bir isminin zuhuru olarak gördük onu kime suç isnad edeceksin, ama bu bakış senin bakışın ama bir de oradakinin bakışı var, yani o fiili işleyenin kendine göre bir idrakının kanaatı vardır. İşte o kişi orada kendini Hakk'ın dışında Hakk ilmi ile hiç ilgili olmadığı nefsani manada "Benim" diye kendini bildiği yönünden hareket ettiğimizde işte o suçludur ve fiilini kendisi yapmıştır.

Yani fiilini kendine mal etmiştir, yani oradaki yaşam o kanaattedir, bizim veya sizin veya bir başka birisinin Hakk nazarıyla baktığında orada Hakk'ı görmesi o kişiye göre mutlak o kişiye göre Hakk olduğu kanaati, değildir, demektir. Yani o kişi kendini nasıl biliyorsa onun muhakemesi oradan edilecektir. Yani bizim herhangi bir şeyi Hakk olduğunu bilmemiz, o kişiyi o suçtan af mezun yapmamaktadır. Kişinin

idrakı hangi seviyede ise ahirette karşılaşacağı hüküm de o mertebeden olacaktır. Mesela bir başka kişi katil olmuştur, dünyada onu hapse atabilirler suri kanaat itibariyle ama o ahirette ceza almaz, Hızır (as) gibi.

Hızır (as) çocuğu öldürdü, dünyada bile ceza almadı, gerçi ona ceza verecek merci yoktu o zaman ayrı konudur, gemiyi deldi duvarı doğrulttu, bakın çocuğu öldürdü katil oldu, Musa (as) da çocuğu öldürdü katil oldu, ama ceza yiyeceğim diye korktu kaçtı Mısır'dan çünkü beşeriyetiyle işlediğini zannetti, halbuki o onu Hakk'ın emriyle yaptı.

03- SUÇLULUK

Yukarıdan bakıp ta o kişinin Hakk olduğunu bizim bilmemiz onu suçluluktan kurtarmıyor. O'na lazım olan kendi mertebesindeki yaşantısı anlayışı idrakidir. O kendisini kul biliyorsa kulluk hükmünde dünya kanunlarında en küçük sulh hukuk mahkemeleri, sonra ceza mahkemeleri sonra ağır ceza mahkemeleri, devlet güvenlik mahkemeleri, işte para ceza mahkemeleri dünyada bile mahkemeler kademe kademe değişik olaylara bakıyor, bir mahkeme her türlü suça hüküm veremiyor, ahirette de öyle işte şeriat mertebesinde yaşayanların şeriat mertebesinde vaaz edilen hukuk kurallar ceza mükafat ne ise ona oradan verilecek.

Bu neye dayanıyor sevap günah defterinin tutulmasına dayanıyor, ama tarikat mertebesinde esma alemi sıfat aleminde sıfat alemi kuralları geçerlidir. Bu durumda her öğrendiğimiz bize mükellefiyet getirmiş oluyor çünkü bir kişi padişaha ne kadar yakın olursa hassasiyeti o kadar artması gerekiyor. Ama mükafatı da o derece artmış oluyor, sadece mükellefiyet değildir. Az öğrendiğimizde sorumluluğumuz az olur dersek bu sefer de karşımıza imkanın varken neden daha fazlasını öğrenmedin diye sorguya çekerler.

Bir meseleye verilen öncelik önemli yaptığımız fiillerde mükafat olarak bir beklentimiz önde ise yani evvela cennet ise rab arkada kalıyorsa işte biz nefis ehliyizdir. Yani gelecekte nefsimize menfaat temini için yani al gülüm ver gülüm menfaat için bugün ibadetleri yapmaktayız. İşte irfan ehline yakışmayan budur. Mutlak olarak Allah'ını seviyorsa hiçbir şey beklemez, rabbı dese ki ben seni cehenneme atacağım tamam ya rabbi sen bilirsin o senin şanına kalmış ama ben seni sevdiğim için ömrümün sonuna kadar elimden geleni yapacağım ibadetlerimi diye önceliği buna vermesi lazımdır.

Ondan sonra Cenab-ı Hakk onu dilerse cehennemine atar o gene razıdır, dilerse cennetine koyar gene razıdır. Tabi ki ahirette iki tane mekan var, başka da yoktur, ya cennet var ya cehennem var, ikisinden biri var, ama burada rızalık meselesi ve de öncelik meselesi mevzu baistir. Ameller niyetlere göredir, yani yaptığımız fiillerden menfaat temini değil, mutlak Hakk'ın emri olduğu için emri de bırak Hakk'a muhabbetimiz olduğu için, çünkü emir bir zorlamadır, emir ile yapıyorsak biz onu biraz zor yapıyoruz demektir. Bunun dahi ortadan kalkıp mutlak bir muhabbetle namaza durulması hacca gidilmesi zekat verilmesi, oruç tutulması mutlak bir muhabbetle olmalıdır.

Cenab-ı Hakk dese ki size hiçbir vaadım yok benim bunları yapacaksınız bizim onları yine yapmamız gereklidir, muhabbet bunu gerektiriyor. Bir anne baba oğlundan bir şey bekleyerek mi seneler gece uykusuz işte onlar için ter döküyor yedireyim içireyim okutayım, diye bir şey bekliyor mu, beklemiyor, ama tabi devran dönüyor, bu sefer çocuklar büyüyüp gelişiyor, anne baba muhtaç hale geliyor, tabi bu sefer çocuklar annesini babasını ellerinden geldiği kadar bakmaya çalışıyor, ama anne baba ihtiyarlayınca bana baksınlar niyetiyle büyütmüşlerse menfaat karşılığında büyütmüşlerdir ama Allah rızası için büyütmüşlerse ve de hiçbir şey beklemiyorlarsa böyle büyüyen bir evlattan da anne babayı terk etme diye bir şey beklenmez. Onlar da en iyi şekilde üzerlerine düşeni yaparlar.

İşte mühim öncelik orada niyet meselesidir, 11 mertebeli cennet var, herkes ameline göre, fiiline göre o cennetlerin birine dahil olacak, 8 cennet diye bahsederler o, 8 cennet aslında 11 cennettir, Rahman suresinde belirtildiği gibi o, 8 cennetin 7 tanesi nefis cennetleridir, yani nefs-i emmare, levvame, mülhime, mutmaine, radiye merdiye safiye. Şimdi diyeceksin ki emmarede olan nasıl cennete gidecektir, bunlar tarikat ehli nefs-i emareden olanlar değil de zahir ehli olanlar, şimdi bu zahir ehli şeri hukuku yerine getirmek üzere nefs-i emmaresi var, fakat içeride tutuyor, faliyete geçirmiyor ama nefs-i emmare içinde var, işte o cennetin en altına girecek yani birinci tabakadaki cennete girecek, sonra o, 8. diye bahsedilen cennet yedi cennettir o, 8. bahsedilen cennet dört mertebeli cenneti bahsetmekte şimdi onlar tevhid cennetleri olduğu için tek cennet olarak geçiyor. Oradakiler Ef'al Cenneti, Esma Cenneti, Sıfat Cenneti Zat Cenneti, ve bu 11. Cennet aynı zamanda İnsan-ı Kamil'in cenneti de yani 12. Mertebeyi de içine almaktadır. Yani 11. mertebede iki mertebe cennet ehli var o da Efendimizin mertebesidir. 11 ile 12 oradadır.

Hani Rahman suresinde bahsediyor ya وَمِنْ دُونِهِمَا جَنَّتَانِ

55/62 "Onun ilerisinde iki cennet daha vardır, o cennet ehlinin oradaki hallerini anlatıyor, فَبِأَيِّ آلَاءِ رَبِّكُمَا تُكَذِّبَانِ

hadi inkar edin bakalım dediğim bu cennetleri, ve anlattıktan sonra onların dununda yani daha ötesinde iki cennet daha vardır, diyor bakın açık olarak, işte bunlar tevhid cennetleridir, nefis cennetlerinin dışında ne oldu etti 11 tane, 12 olması lazım, işte 11 ile 12 mertebenin ehilleri 11. mertebede müşterek olduklarından orada ayırma yok, Hakikat-ı Muhammediye ile İnsan-ı Kamil aynı mertebe olduğundan o cennetler aynıdır. Dualarımızda cehenneminden azad eyle cennetini nasip eyle diyoruz bunun biraz derinliğine indiğimiz zaman neyi ortaya getirmektedir, nefsani menfaati ortaya getirmektedir, cehennemden kurtuluş niçin, nefsin yanmaması

için cennet ne talebin için nefsin rahat etsin yesin içsin eğlensin diye.

Herkes vicdani değerlendirmesinde dilediğini yapar, ama biz diyoruz ki böylesi de var, bunun öylesi de var, hangisini isterse onu tatbik etsin. Aynı yerde hiçbir şey durmuyor, o zaman fikirlerimiz ve düşüncelerimiz hep ilerisini ilerisini istemesi lazımdır. Nurani perde dedik, zulmani perde dedik, bu zulmani ne demek nurani ne demek, bunları şartlanmış, ezberlenmiş tekrar ederek söylüyoruz ama bunların özü nedir. Cenab-ı Hakk buyurdu (sav) Efendimiz hadis-i şeriflerinde bize bildirdiler, ki "Cenab-ı Hakk; varlıkları zulmette halk etti, üzerlerine nurundan saçtı, kimisi said kimisi şaki oldu" diyor.

Zulmette halk etti ne demektir, üzerine nurundan saçtı ne demek, said, şaki olacakları ne demek ve bunlar hangi mertebeleri ifade ediyor. Onlar hepsi birer mertebenin vasfıdır, gerek ayet-i kerimeleri gerek hadis-i şerifleri biz ezber naklediyoruz, kelimenin ifade ettiği manaya öze nüfuz etmeden yani o kelimenin sahasını tanımadan ezber yani hayalimizden naklediyoruz, onun için işte halimiz meydanda iyi niyetimiz var ama iyi niyet yeterli değildir, araştırmacılık şarttır.

Ne yazık ki biz islami bilgileri durağan bir bilgi haline getirmişiz, faaliyette olan üreyen yeşeren yaşayan bilgiler değil, durağan bilgiler ölü bilgiler haline nakil sadece haline getirmişiz, nakil bilgiler akıl ile olursa yerini bulur, akılla olursa lisanla olursa değil, eğer bir kimse o nakli araştırmıyorsa ezbercidir, işte nakleden de araştıracak nakil edilen de araştıracak, Artık 20. Asırda o kadar gelişmiş akla sahibiz ki bin sene iki bin sene evvelki insanın aklı ile bugünün aklı bir birine uyar mı, hiç mümkün değildir, ama Efendimiz 1400 küsür yıl evvelki şartlar içerisinde güzellikleri anlatabilmiş, biz de onları sonra almışız ıstampa yapmışız, model yapmışız, pat, pat kalıp kalıp basmışız bu budur bunun dışında başka bir şey yoktur diye ilerlemeyi de durdurmuşuz, her şeyi durdurmuşuz.

Ve de iştihad yolu da kapanmıştır demişiz, tamam belki iştihad yolu fıkhi meselelerde kapanmış olabilir ama ilahi ilmin iştihadı hiç kapanır mı, Allah'ın ilmine son verilir mi, sınır çizilir mi bu kadardır Allah'ın ilmi bundan ötesi yoktur diye, eğer iştihad ilmi kapanmış olsa bitmiştir olsa o gün kıyametin kopması lazımdır. Çünkü her şey bitmiştir artık daha neyi yaşatsın bu kadar varlıkları bu kadar insanı Cenab-ı Hakk. Ama yaşanan bir hayat var, o zaman bu ilim bitmemiş, daha çözülmesi açılması lazım ki, bu saha verilmiş, çözüm sahası verilmiş insanlara.

İntihar bombacılarının orada yaptığı idealine bağlıdır, gerçekten kahraman olmak için midir, işte bu böyle kahramandır desinler diye mi yapıyor, bir de hiç bunları düşünmeden gerçekten islama hizmet için mi, işte hizmet için yapıyorsa tabi canını feda etmiş demektir o hususta inşeallah şehit hükmüne girmiş olur. Yalnız sahabe-i Kiram zamanında (sav) Efendimizin çevresinde sahabilerden bir tanesi savaşa girmişler bir yerde savaş yapıyorlar, savaşta öyle birisi varmış ki oraya saldırıyor, buraya saldırıyor, cengin bir o tarafında bir bu tarafında bitiyor hemen, sahabe-i Kiramdan bazıları bakmış ya rasulullah bu demişler açık olarak cennet ehli, ne kadar çok fedakarlıklar gösteriyor, ve neticede ölmüş.

Efendimiz demiş "*o cennet ehli değil cehennem ehli oldu*" sahabe-i kiram; Ya rasulullah nasıl olur böyle fedakarane idi, o bütün bu yaptığı işleri nefsi için yaptı, yani Allah için yapmadı, dışarıda görüntüsü öyleydi ama aslı nefsi için yaptı bunu şehit olayım diye kendini zorladı diyor, yani öldürülmeyi istedi, şehadet öldürülmeyi istemek değil, öldürmek ama ölmemeye çalışmaktır, neden daha uzun süreli islama hizmet etmek için işte o şehitliği nefsi için istediğinden cehennem ehli oldu diyor. Ama sahabe-i kiramdan bir tanesi daha var, bir vakit namaz kılmadan cennet ehli oldu, yeni Müslüman olmuştu, namaz kılmaya vakti kalmadı savaşa gitti, ikindi ve akşam vakitleri oldu ama namazını kılamadı, şavaş esnasında, şehit oldu bir vakit namaz kılamadan ibadet ehli olamadan cennet ehli oldu.

Büyük kumandanlardan Halit bin Velid vücudunda o kadar çok yara varmış ki, vücudunda dört parmak boş yarasız yer yokmuş, bu mümtaz şahsiyet ölümü yaklaştığında yatağında yatıyor çok üzüntülü bir halde yatıyor, ben diyor bu kadar savaşlarda bulundum Hakk yolunda gayem şehid olmaktı ama olamadım diye üzüntüsünden hayıflanıyor, yatağında ölmesi ona zul geliyor, son anlarını idrak ettiğinde hemen çocuklarına diyor ki kaldırın beni ayağa, ayağa kaldırıyorlar verin kılıcımı elime kılıcını eline alarak üç ayak üstünde duruyor, çocukları da kollarından tutuyor olduğu halde ruhunu teslim ediyor, ve bize yatakta ölmek yaraşmaz diyor.

Yalnız şehit nedir, hadi savaşta öldü diyoruz da bu şehit nedir, hep dönüp dolaşıyor o kelimelerin şartlanmış haline, tabileşmiş anlamlarına gelip takılıyor orada savaşta şehit oldu gitti, tamam da ne oldu, hangisi şehit hangisi niyazi, şehit ne demektir, şehitlere neden o kadar büyük mükafat veriliyor, yahut taleb ediliyor, ölüm anında işte Yasin-i Şerif'te de okuduğumuz gibi, hani Habib-i Neccar'ın "ne olaydı kavimim benim halimi bilselerdi," şehit edildiği anda ruhu uruc ederken bedenden çıkıyor, işte vahy olarak bu bildiriliyor, ne olaydı benim kavmim benim halimi bilselerdi de kendileri de bu yolda hayatlarını sürdürselerdi diye temennide bulunuyor.

Şehit şahitten geliyor, şahit ne demektir, müşahede ehli demektir, eğer bir kişi herhangi bir olaya şahit olmazsa ve gördüm diye de tanıklık yaparsa yalancı şahitlikten içeri atılıyor, çünkü adaleti şaşırtmış oluyor, işte "Şehit" şahit demektir, ölüm anında bunlar nefislerini feda ettiklerinden nefislerini verdiklerinden nefislerine karşılık ilahi müşahedeyi almış oluyorlar. Bakın sizin nefislerinizin karşılığında size cennetleri verdik diyor. Ama nefs bedel olmuş oluyor, işte orada da bedel nefsini veriyor, ama Rahmaniyetini kazanmış oluyor. İşte ölüm anında dünyadan uzaklaşırken ruh ile beden bir birinden uzaklaştığında gideceği yeri gösteriyorlar gideceği yeri gördüğü için müşahede ehli diyorlar.

Cennet ehli olacak diyelim Cennet ehli olduğunu gösterdiklerinden ölüm anında onu görmesiyle müşahede ehli yani şahadet ehli olmuş oluyor, perde kalkmış oluyor, kişilerin daha sonra kazanabileceği veya müşahede edebileceği şeyleri veya o savaşa katılmayıp ta hayatını eskisi gibi tabi bir şekilde yaşadığı neticesinde belki cehenneme gireceği ihtimali varken öyle bir fedakarlık yapmak ile müşahede ehli yani cennet ehli olmuş oluyor, şahadet şehitlik budur. Neden biz Türkler Müslümanlar hep şehit olalım diye özleriz savaşa öyle gideriz, ama bu körü körüne kendini öldürtmek değildir, kendini de mutlak koruyarak ama takdir-i ilahi eğer orada senin şehadetini münasip görmüşse o şekliyle hayatını vermen yoksa aptalca çık düşmanın karşısına meydana çık pat pat o seni vursun ben şehit oldum o zaman senin ne faydan olacak, şehit olacağız ama gücümüzü sonuna kadar kullanacağız düşmana karşı,

Bu islamın bir yarasıdır, Hz Hüseyin (ra) Efendimizin şehadeti aslında yarası değil iftihar vesilesi ama biz işte hep bu meselelere bireysel manada baktığımızdan nefsani baktığımızdan yaptığımız değer yargıları da nefsani olmaktadır. Daha hala Muavviye Hakkında lanetullah mı Rahmetullah mı diye bunun münakaşasını yapıyoruz hala biz neyiz ki onların Hakkında sahabe-i Kiram Hakkında değerlendirme yapmaya çalışalım. Onlar Hz Rasulullah'ın çevresindeki sahabileri, Hz Rasulullah'ın nazarına ayna olmuş nazarına karşı düşmüş kimselerdir.

Bunların üstünde ne geçmişte ne gelecekte hiçbir kimsenin olması mümkün değildir, ulaşılması mümkün değildir, Hz Rasulullah'ın ilahi nazarı kendindeki muhabbet nazarı hangi bedene ulaşmışsa ona sahabi diyorlar, bakın çok özel bir isim sahip diyorlar yani dost diyorlar çünkü çocuk sahabiler de vardı vaktiyle hanım sahabiler de vardı 120 bin rivayet ediliyor ki hiçbir peygamberin bu kadar çok sahabisi yani imanlı çevresi olmadı. Onların bir çoğu da sır katipleriydi, bir çoğunun büyük hizmetleri oldu islamiyete bunlar Hakkında bizim ileri geri konuşmamız o kadar büyük bir cüret ki istersek profösör

istersek alim olalım, istersek ne olursak olalım hiçbir veliler dahil o sahabe-i Kiramın üstüne çıkması mümkün değildir.

Bunlar müstesna varlıklar, ne Âdem (as) dan oraya gelinceye kadar ne onlardan kıyamete kadar gelinceye kadar, insan nesilleri içerisinde o mertebeye ulaşacak hiçbir varlık yoktur. İşte onlar müstesna varlıklardır. Neden, Allah'ın bizzat Hz Rasulullah'ın gözünden onlara bakan kimseler onlar, bakın ne kadar açık söylüyorum, İlahi nurun kendilerine isabet ettiği kişiler onlar. Şahsi olarak şöyle davranmıştır böyle davranmıştır, şu yönde içtihad etmiştir kendi babında o onları ilgilendirir o onların halidir. Biz daha sonra gelenler ne olduğumuzu bilmediğimiz kimseler, onların Hakkında değer yargılarında bulunuyoruz, öyle yaptı da böyle yaptı işte kötü yaptı da neden yaptı da bundan büyük cüret düşünülebilir mi.

Orada bir hadise olmuşsa olmuş, biz onun ne hakimiyiz ne mahkumuyuz, ne bizi kimsenin o hadiselerde mahkum etme Hakkı var o hadiselerden dolayı ne de bizim bir başkasını mahkum etme selahiyetimiz var, bırakın mahkum etmeyi konuşma selahiyetimiz yok yani o hususlarda fikir yürütme selahiyetimiz yok o işler kendi hali üzere Allahu'alem deyip daha o gün bırakılması lazımdır. Ondan sonra İslamiyetin fikri manada gelişmesini sağlayıp başka insanlara başka milletlere aktarılmasının sağlanması lazımdır. Kendi içimizde vıdı vıdı kavga değil, nedendi niçindi yok fedik hurmalığı kime bıraktı, yahu sana ne, ne sen sahibisin, ne de sana miras kalmıştır.

Kimin Hakkını kimden koruyorsun, yahut kimden kaçırıyorsun. İşte hep islamiyeti mahalli manada anlamamızın neticeleridir bunlar, tüm manada değil de bölüm bölüm bir iki ayete bakıyoruz, bu ayet bunu ifade ediyor diye Kur'an-ı Kerimin tamamını şamil ediyoruz, o da bizim anlayışımız Kur'an'ın anlatışı değildir. Ama bir başka yerde senin anladığının tam tersi çok daha başka anlatımı var, çünkü bütün mertebeler içerisinde öyle olunca bir mertebeden kimi nasıl yargılıyoruz. Acaba az önce dediğimiz gibi cennet ehlinden bahsediyorken bir taraftan taltif olmakla birlikte nasıl bir taraftan yerme olduğu ortaya çıkıyorsa Hz Hüseyin, Hz

Hasan, Hz Ali Hz Rasulullah Efendimiz de dahil olmak üzere şehadet mertebesine ulaşan bu kimselerin şehadeti onlar için bir zulmüydü, taltifmiydi yoksa bir eksi miydi.

Cenab-ı Hakk'ın haşa gücü yok muydu Habibini o Hayber'i feth ettikleri zaman zehirli bir yemek yedirdiler, rivayetler oraya gidiyor, o zehirin geç tesir eden bir zehir olduğunu ve daha sonraları fiiliyatını gösterdiğini (sav) Efendimizin ölüm sebeblerinin en büyüğünün o olduğunu söylemekteler ki bu da şehid olmasını göstermiş olur. Hz Ali efendimiz şehadetinden on sene evvel "Ya ibn-i Mülcem benim ölümüm senin elinden olacaktır" bu kadar açık bildiği halde onu vaktiyle ortadan kaldıramaz mıydı, kılıç darbesine de gerek yok, "Atın bunu islam hududları dışına" dediği zaman iş bitti. Hz Hasan, Hz Hüseyin Efendilerimizin şehit edileceğini daha çocuklarında biliyorken onları kurtarma koruma yoluna gidemez miydi, (sav) Efendimizin bir tek dudağının arasından dilinden lisanından çıkacak bir kelime bütün alemleri hem yok eder ortadan hem de var eder.

Allah "Kün" der olur, dua edemez miydi torunları için "Ya rabbi bunları yataklarında canlarını al" diye "Sen böyle program yapmışsın ama böyle yapma, değiştir, benim merhametim bunu kabul etmiyor" diyemez miydi. Demedi, neden demedi, birincisi programa riayet etti, orada onların menfaati olduğunu bildiği için zararı olduğunu bildiğinden değil, müdahele etmemesi, müdahele etse zaten O'na yakışmaz, Hakk'ın işine duhul etmiş olur, Hz Rasulullah Efendimiz Hakk'ın işine müdahele etmediği halde biz bilmem ney baldırı çıplaklar Allah'ın işine müdahele ediyoruz şöyle yapsaydı da böyle yapsaydı şehit etmeselerdi de şunu yaptılar bunu yaptılar abes hale bakın.

Sonra kendimize Aleviyiz, sünniyiz diyoruz, böyle bir şey mümkün mü, bir Müslüman tabi ki sünni olacak, bunun dışında bir şey düşünmek mümkün değildir, bir Müslüman tabi ki alevi olacak bunun dışında yine bir şey düşünmek mümkün değildir. Alevilik Sünnilik diye ayrı bir varlık yok ki islamın içerisinde ikisi tek şeydir. Hz Rasulullah eşittir Hz Âli Efendimiz, Hz Âli

Efendimiz Alevilik eşittir Sünnilik, efendimiz nasıl ayırırsınız bunu hangi kafa hangi mantık, senin camine de gelip namaz kılmazlar “sen Yezidsin” derler, bizler sanki Muaviyelerin Yezidlerin torunlarıymışız gibi öyle bizi suçlarlar.

Neyse bir gün bayram oluyor bayramda Sahabe-i Kiram’ın işte Medine’li zenginleri çocuklarına yeni yeni elbiseler almışlar, Hz Hasan Hüseyin Efendilerimiz çocuk onlara elbise alınamamış, mahsunlar, üzüntülüler, Efendimiz de o anda biraz mahsun oluyor, hemen Cebrail (as) cennetten iki takım elbise getiriyor, biri yeşil birisi kırmızı, açıyor efendimizden yaşlar gelmeye başlıyor. Anlıyor ki yeşil elbise Hz Hasan’a, Kırmızı elbise Hz hüseyin’e ikisi de şehit olacak Hasan zehirlenecek, Hüseyin kılıçla kan akarak şehit olacak. Kırmızı elbise kanı, yeşil elbise zehiri gösteriyor. Efendimiz daha o günden biliyor.

Daha sonra geliştiklerinde efendimizin hayatının altmışlı belki başlarında bir gün Cebrail (as) geliyor, “Ya rasulullah sana Hüseyin’in şehid edileceği yeri göstereyim mi” diyor, bu kadar açık Hüseyin daha hayatta “üzülürüm gösterme “ diyor. “Peki oranın toprağından sana biraz toprak getireyim mi” diyor, “getir” diyor ve Kerbela toprağından bir avuç toprak alıp Efendimize götürüyor ki Hüseyin bu toprakta şehit olacak diye o zaman gözünden bir iki damla yaş geliyor. Diyemez miydi ya Cebrail sen buna mani ol tamam o zaman o iş bitmişti.

Bu alemde Allah’ın kudreti var mı yok mu, orada üç beş tane çapulcuya Cenab-ı Hakk habibinin torununu o şekilde muameleye tabi tutulmasından aciz miydi, Haşa bakın işte bunları hiç düşünmeden falan yaptı filan yaptı, hemen kimliklere suç veya mükafat veriyoruz, o zaman ne yapıyoruz o askere ferdiyet tanımış oluyoruz, asker yaptı diye yahut Muaviye yahut Yezid yaptı diye. Yani o kişiyi biz var ediyoruz, ne şekilde onu ilah ediniyoruz, onu var etmekle. Ne ince hususlar bilmeden neleri üretiyoruz, olmayan şeyleri biz üretiyoruz, sonrada bunlara tarihi vakıa diyoruz. O hazretlerimizin şehadetleri kendileri Hakkında birer zül değil birer lütuftur, taltiftir.

Eğer o şehadetler olmasaydı (sav) Efendimizin kemalatı hasıl olmazdı, eksik kalırdı o ailenin kemalatı eksik kalırdı. Şimdi bunun sırrı nedir, bütün bu bağırış çağırışların sırrını hakikatini Cenab-ı Hakk Kur’an-ı Kerim’de o kadar çok güzel bir şekilde açmış, ama biz bağlantıları bir yerlerden yapamadığımız için devreyi tamamlayıp lambayı yakamıyoruz kafamızda ilim lambalarını yakamıyoruz, bir tarafta bir küçücük ampul yakmışız, beynimiz aydınlandı yani islam ilimlerini aldık zannediyoruz, bir tarafta bir ayetten küçük bir ışık almışız işi hallettik diyoruz.

Koskoca şehirin aydınlaması için trafo lazımdır. Yollara lambalar dikmek lazımdır, bu bağlantıyı kuramıyoruz küçük küçük mum ışıklarını ilmi ışıklar zannediyoruz, Mevlana Hz Lerinin dediği gibi, “Mumdan bir kandili var kendini alleme zanneder” diyor. Zannediyorum Nisa Suresinde وَمَنْ يُطِعِ اللَّهَ وَالرَّسُولَ فَأُولَٰئِكَ مَعَ الَّذِينَ أَنْعَمَ اللَّهُ عَلَيْهِمْ مِنَ النَّبِيِّينَ وَالصِّدِّيقِينَ وَالشُّهَدَاءِ وَالصَّالِحِينَ وَحَسُنَ أُولَٰئِكَ رَفِيقًا 4/69 İşte bu ayet bütün bunların hepsini çözüyor ve rahatlatıyor, ama biz anlayamadığımız için bu ayetle bağlantı kuramıyoruz hadiseleri orada cenab-ı Hakk ne diyor, “Muhakkak ki o kimseler, üzerlerine Allah’ın nimet verdiğidir” yani Allah’ın üzerlerine nimet verdiği kimseler Zat’i nimetinden verdiği kimseler Zat’i ilminden bağ bahçe değil şunlardır ki peygamberlerdir, sıddıkler, şehitler ve Salihler işte bunlar da ne güzel dostlardır, ne güzel yaranlar, ne güzel arkadaşlardır bu dört mertebeden bahsederken, belirtiyor.

Şimdi birincisi neydi Nebi, yani peygamberlerdi, (sav) efendimizin kendisi ve “Penc-i Âli aba” diye tek vücut haline getirdiği Hz Ali Efendimiz Hz Fatıma-tus Zehra, Hz Hasan Efendimiz, Hz Hüseyin efendimiz şahs-ı mübarekleri, bunlar bir tek kişilerdir, bu “Penc-i Âli aba” işte bu aba’nın altında yani

Hakikat-ı Muhammedi'nin ihatası içinde demektir o. O'nun dışında demek değildir. İşte bu beş kişi bir bakıma Hazarat-ı hamse'yi temsil etmektedir. Hepsi bir mertebeyi temsil etmektedir, ve de bunların beşi İlahi mertebelerdir. Ve de bir ailedir, İşte bu ailenin temsilcisi olan (sav) efendimiz ve onun manası olan hakikat-ı Muhammediye mühürlü peygamber.

Diğerleri peygamber, mühürsüz peygamberdir. Bakın çok mühim bir meseledir, ehl-i beyti yüceltiyor, işte aleviyiz biz gibi falan meselesi değil biz zaten aleviyiz bunu inkar ettiğimiz yok ama zahirde belirtilen şartlanmış alevi ismini almışlardan değil, gerçek aleviyiz, zaten pirimiz de Hz Alidir, ayrıca O en baş şeyimiz baş buğumuz diyelim baş bayraktarımız, ne onun tuttuğu bayrak "Ali Veliyullah sancağı" nın sahibi olan Ali'nin müntesibleriyiz. İlahi manada Hz Ali efendimizin de önderi olan Hz Rasulullah işte baş peygamber başöğretmen de O'nun en büyük vekili de Hz Ali Efendimiz bunları birbirinden ayırmak mümkün değildir. İşte bu beş kişi peygamberlik gül ağacının tamamıdır.

04-EHL-İ BEYT- MİRAC

Peygamberlik gülünün gül ağacının ki efendimizin simgesi gül ağacı kokusuyla şekliyle ifadesi gül, açılmış bir gonca var, bütün hepsini kaplayan açılmış gonca var, ama altında dört tane de açılmak üzere olan tomurcukları var açılmış biraz daha gülleri var, işte bu güllerin birbirinden ayrılması mümkün mü, değil hepsi güldür, çünkü tek kökte ayrı ayrı köklerde başka nesilden başka kanaldan gelen güller değildir. İşte yukarıdaki mühürlü gül diğerleri mühürsüz gül zaten yaptıkları tek şey efendimizden sonra islamı yaymak, yani aynı peygamberin getirdiği aynı peygamberin hakikatleri tebliğ etmek onun devamıdır.

Şimdi ne oldu, o aile مِنَ النَّبِيِّينَ bak peygamberlerdendir,

hepsi, arkadan وَالصِّدِّيقِينَ zaten özel halleri o Hz Ali Efendimiz daha 12 yaşında iken efendimiz arkasında namaz kılıp O'nu tasdik etmedi mi, tabi Hz Ebubekir (ra) Efendimizin de bir vasfı "sıddık" yanlış anlamayın hepsi başımızın tacıdır, ama yerlerini bilmemiz gerekiyor, aile olarak o müstesna bir haldir. Akrabadan da ötedir, Hz Ali efendimiz için "benim etim senin etin, benim kanım senin kanın, benim ruhum senin ruhun" diyor Efendimiz. Dışarıda her ne kadar onları beşli bir görüş gibi görüyorsak da onlar Hakikat-ı Muhammedi'nin beşli zuhuru demektir.

Onlar ayrı birer fert değil, bakın bu Ehl-i Beyt Hakkında belki bilebileceğimiz en yüksek bilgilerden bir tanesidir. Hani onlar biz ehl-i Beyt'e aşıkız vur kendine vur vur zincırleri sırtına Hüseyin, Hüseyin. Bir gün bizi dergahlarına götürdüler, meyerse onlar alevi meşreb kardeşlerimizmiş, belki sohbet olacak dedik, gittik işte aşure vaktiymiş, Eyyub'de bir yerde idi, biz de belki Hakk sohbeti olur diye gittik, bakıyoruz tabi güzel bir şey varsa alalım diye, gül varsa koklayalım diye, bir meyve varsa alalım da dağıtalım veya çok varsa tekrar gidip alalım çünkü bunların hepsi bizim malımızdır, ilmi nerede bulursak orada alırız, şu mertebe bu mertebe olmaz.

Zaman gelirse insanın tıfli olması lazımdır, isterse yaşı 70 olsun yani o dereceye inip oradan talep etmesi lazımdır. Gurur kibir ile olmaz bu ilim işleri, işte ben şuraya geldim de eğer bir çeşme varsa ağzını koy içebildiğin kadar iç yahut maşrabanı koy altına o senin malın başkası değildir, Efendimiz öyle diyor, "ilim bizim kaybolmuş malımızdır" nerede bulursak alırız, işte ehl-i Beyt hazaratı Hakikat-ı Muhammediyenin beşli zuhurundan başka bir şey değildir. Tabi simge öz olarak efendimiz ve onun şahsında onun zuhurları ondan başka bir şey değildir. Gerek fiziki manada da öyle batını manada da öyledir.

İkinci vasıfları asli vasıfları tasdik etmek, evvela O'nlar

tasdik ettiler, Sahabe-i kiram'ında öncü tasdikleri var, onlar ferdi sıddiyk o ayrı konu, sonra gelelim salihliğe zaten normal halleri o yani günlük yaşantılarının tamamı salahlık yani camide dedikleri gibi saflarınızı sık tutunuz, bütün günleri o saflık o salihlik içerisinde araya şeytan falan giremiyor çünkü boşluk yok hepsi salah, Yeri gelmişken bir de şunu diyelim, Amel-i Salih nedir, manası Hakk'tan tatbikatı, fiili kuldan olan amel amel-i salih tir. Efendim işte iyi ameller yardımcı şunlar bunlar salih amel, ama manaı Hakk'tan yani Hakk böyle diyor da amel-i salih oluyor, geriye kalan bir şehadet kalıyor, bu dört mertebenin o hazret ailesinde olması lazım ki kemalat üzere olsun.

İşte şehit olmalarının tek sebebi bu kemalatın onlarda zuhur etmesi içindir, şehadet olmasa o aile eksik bir aile olacak. Hadi bakalım Lillahil Fatiha.

Küfür ehli kafirdi Müslümandı ayırmadan hepsinin Hakkını vermek Uluhiyet Allahlık olur, başka türlü Allah olmaz ki o zaman ya senin Allah'ın olur ya da benim Allah'ım olur, yani bir gurubun Allah'ı olur. Bakın Mü'mine ibadet ettiği için rızkını vermiş değildir, ehl-i küfre de küfür ettiği için rızkını kesmiş değildir. İşte Uluhiyet her mertebeyi bütün varlıkları kendi mertebesinde korumaya verilen addır Allah ismidir, her mertebeyi kendi düzeyinde koruyor. Korumazsa Allah olmaz, o mertebe yaşamaz yaşamazsa onun Allah'lığı neye yarar, çünkü orada abiddi mabuddu onun mertebesinde onun bakışında daha doğrusu O'nun kuludur, onu ayırmaz, ama kul kendini ayırır sonradan. Ben iman ehliyim yahut iman ehli değilim ayırma kulda olur, alt tarafta olur.

Buradakilerin hali herkes aynı görüş anlayış içerisinde yani bir çocuğumuz gelecekte ittifak halinde bütün insanlar ve şuhudi olarak bir bekleyiş içerisindedirler, herkese aynı şekilde görünüyor, akrabalık kan bağı yakınlığına göre kimisi çok yakın kimisi biraz uzak, yakın olanlar çok daha fazla ilgilendiriyor, uzak olanlar pek fazla değil, şimdi batında olanların öyle bir akrabalık yakınlık bir yaşantısı orada olmadığı için ailevi bir yaşantısı olmadığı için ve onlar bu

alemin dışında başka bir alemde yaşadıkları için artık buradaki alem onları pek ilgilendirmiyor, ama nasıl dünyadaki insanların sosyal mertebe itibariyle yaşayışları başkadır, yani hamallıktan tutun da cumhur başkanına kadar.

Orada da buradaki kazandıklarının neticesi makamları vardır. Eğer bu kişi günahkar olarak oraya gitmişse zaten geridekini düşünecek hali yoktur kendi haliyle yaşamaktan gayri Efendimiz Hadis-i şerifte ne diyor; “Kabir iki halın dışında değildir, ya cennet bahçelerinden bir bahçe ya cehennem çukurlarından bir çukurdur” işte Cehennem çukurunda olanların zaten arkayı düşünecek hali yoktur, onlardan hiçbir haberleri olmaz, cennet bahçelerinde olan bir kişinin de oradaki huzurdan arkadakileri düşünecek hali kalmaz, zannetmiyorum ahirete intikal edenlerin dünyadakilerden haberi olsun.

Ancak hür olanlar kabirlerinde hür yaşayanlar bunlar üçüncü bir mertebeyi ifade ediyorlar bunlar çıkarlar dolaşırlar kabir hapsinde kalmazlar, nefsleri dediğimiz ilahi nefse dönüşür, orada kalan ruh değildir, hani ruh azab çeker falan deniyor ya o ruh değil oradaki nefistir, ruh kendi alemine gidiyor, ruh mücerret bir varlıktır, ruh sadece bir enerjidir, ruhun yanması azab çekmesi zevk duyması gibi şusu busu yoktur. Ruh sadece ilmi bir kuvvettir, duygusal bir kuvvet değildir, işte ruh ile bedenin izdivacından iki şahsiyetli iki yapılı iki karekterli bir varlık ortaya geliyor, yani bedenleşmeye başladığı zaman fizik beden ona dördüncü ayda ruh üfleniyor, işte o ruh ile bedenin izdivacından birleşmesinden bir üçüncü varlık ortaya çıkıyor, işte bunun adı nefstir.

Bütün yaşam bu nefstedir, şimdi anne baba tarafından toprak ahlakı var, yani tabiat ahlakı var, efendim benim tabiatım ne yapayım diyor, işte anneden babadan gelen yani dünyadan aldığı toprak, su, hava, ateş tabiatı onu dünyaya çekiyor, bir bölümü ama bunun bir bölümü de ruhtan yani baba tarafından Akıl-ı Kül’den külli ruhtan gelen kısmı da onu yukarıya çekiyor, veya bir parçası yukarıya çıkmak istiyor, bir parçası aşağıya süfliyata bir parçası ruhaniyete çıkmak istiyor.

İşte bunun üzerinde oluyor her şey nefs dediğimiz şeyin üstünde oluyor, bunun da eğitimine göre ya babaya mensub oluyor ya da anaya mensup oluyor, yani toprağa mensub oluyor.

İşte bunu da iki şekilde ifade etmişler bir insan ikiden hali olmadı, ya canını toprak eyledi gitti, yani ya ruhunu toprak eyledi gitti, ya toprağını can eyledi gitti, yani babaya ulaştırdı gitti. İşte insan dört katmandan bu katman mertebe dört bina katı gibi değil, birbirinin içinde olan katmanlardan evvela beden sonra nefs, ruh sonra akıl yukarıdan aşağıya evvela akıl sonra ruh, sonra beden ruh ve bedenin iştirakinden de meydana gelen nefstir. İşte bizim her birerlerimiz dört katmandan meydana gelir, aklımız Akl-ı Kül, beynimiz, aslı oradan geliyor, ruhumuz Ruh-u Külli, oradan geliyor, nefsimiz ruh ve toprak karekterinden yapısından oluşuyor, işte bütün duygular kızmalar bağırmalar, çağırmalar hislenmeler muhabbetler, hep nefste oluyor, ruhta yoktur.

Ruh buna enerji veriyor, sadece bu enerjiyi biz lambada kullanıyoruz, sobada kullanıyoruz, sıcağa döndürüyoruz, buz dolabında kullanıyoruz soğuğa döndürüyoruz, biz enerjiye bir suç yükleyebilirmiyiz, kullanana suçu yükleriz, yani suç o enerjiyi kullananındır, paranın kendisine suç yüklemek mümkün müdür, para ile cami de yaptırırsınız meyhaneye de gidersiniz, o zaman paranın bunda suçu yoktur. O zaman kullananda suç vardır, o da kimdir nefsimizdir, akıl da bunun programlayıcısıdır, işte aklımız İlahi akla uygun bir sisteme girerse gerçek akıl gerçek kul ama nefsin bireysel aklına uyarsa o zaman cehennem ehli olur.

Gerçek irfan ehlinin serbest ruhların irfan muhabbetlerine katılması katılmaması ile ilgili konularla ilgilenmez, bunlar daha ziyade tarikat düzeyi konulardır, yani hakikat ehli marifet ehli bu tür şeylerle uğraşmaz, neden zaten bu topraktan kendisini kurtarmış, yukarılardaki seyrine devam ediyor, işte geldi gitti meclise geldi bunlar hep buranın halidir, madde aleminin halidir, yani bu tür hallere fazla değer vermezler, ve de üstünde durmazlar, bunlar latif manada hayali olan şeyler de

olabilir, yani kişilerin hayellerinde kurgularında yansıyan yankılanan iyi niyetleriyle olan hayali şeyler de olabilir, gerçek şeyler de olabilir.

Bunların üstünde biz durmayız, hatta bazılarında böyle bir hadise vuku bulsa da biz onun üstünde durdurtmayız, çünkü oraya takılır kalır, yok şu geldi yok bu geldi, maşallah ben şu hale geldim bu hale geldim diye gurur yapabilir kendisinde benlik üretebilir, kendisini başkalarından üstün gibi görür, biz orada durmayız, iyi olmuş maşallah hayırlısı olsun deriz, onun seyirine devam ettiririz. Eğer sıvazlarsak işte sen ermişsin çok güzel şeyler görmüşsün maşallah barikallah ona biz kötülük yapmış oluruz. Gelip gitmeleri ayrı bir konudur, hayali de olabilir gerçeği de olabilir, yani kişi bunu hayalinde üretir farkında olmadan.

Hassas bir yapısı vardır, bir sohbet olur bir şey olur, hayalinde öyle bir şey canlanır, çünkü kişide "halaka" gücü vardır, yani halk etme üretme gücü vardır, hayalin en büyük güçlerinden bir tanesi budur. Hayalin ve vehmin, vehim "Kahhar" isminin zuhurundan başka bir şey değildir bir bakıma, çünkü vehim her şeyi hükmü altına almaktadır, eğer o kişinin aklı kamil bir akıl değilse kemal bir akla bağlı değilse o vehmin hükmü altına girer, o vehim artık o akla her şeyi yapar. Vehim akla bir şey intikal ettirir, bir süliyet intikal ettirir, o akıl onu nefse intikal ettirir, nefs hayale intikal ettirir, hayel musavviriye yani tasvir ehline intikal ettirir, madde aleminde de o şey süliyet olarak karşına çıkar. Dışarıdan gelen bir şey değil kişinin kendi hayelinden ürettiği icat ettiği şeydir. Bunlar tarikat yolunda çok sakıncalı şeylerdir.

İşte "Ya rabbi benim ilmimi artır" diye dua ediyor vehmimi artır demiyor, ilimden kasıt müşahedeli ilimdir, yani mantıklı ilim Kur'an'ın hakikatine uyan ilimdir, Kur'an'ın sadece lafsıyla amel edilen ilim değildir, ilim deyince biz ilm-i hal kitabını ilim zannediyoruz, o ise bilme ilmidir, o ilm-i halidir, ilm-i ali değildir, yani yüce ilim değildir.

Kadir suresinde Melekler ve ruh yeryüzüne iner ifadesinde şeriat mertebesinde teşvik olduğu gibi, bütün mertebelerde yaşayanlara ayrı ayrı ifadesi var o bölümün. Ayetin o bölümünün. Güneş doğuncaya kadar o gece Kadir gecesinde Ruh ve melaike yeryüzüne inerler, ne ile "Biizni rabbihim" diyor bakın, Rabbının izni ile inerler, her kelimenin ifade ettiği bir mertebe vardır, bunları toplu halde idrak ettiğimizde ancak ayetin köküne özüne inmiş olabiliyoruz. Ne zamana kadar bakın güneş doğuncaya kadar, peki güneş doğunca ne oluyor, Bakabillah oluyor, o zaman senin ne ruha, ne Nur'a ne Cebrail'e bir şeye ihtiyacın kalmıyor.

Fecir doğması demek Hakk'ın kişide gönül aleminde mutlak olarak kendi varlığında onu idrak etmesidir. Hakk geldiği zaman batıl gitti, biz diyoruz şimdi hıristiyan bir gurup geldi burasını istila etti batıl geldi, işte Müslümanlar geldi tekrar onları attılar Hakk geldi batıl gitti diyoruz. Tamam o da doğru ama o topraktaki halidir, maddi manadaki halidir, peki bizden batıl nasıl gidecek, işte batıl dediğimiz hevayı heves, hayel vehim, bunların hepsi batıl ne zaman ki Hakk gelecek ilmi ile irade ile o varlıkta hüküm sahibi olacak iradesini kuracak ilmini hakikatini Hakk yaşamaya başlayacak o zaman işte Hakk geldi, batıl gitti, olacaktır.

O zaman işte fecir güneş doğacak Cebrailin de melaikenin de işi bitmiş olacak artık onlar çünkü aracı vasıta idi, padişahın huzuruna çıktıktan sonra mabeyciye ihtiyaç var mı, yok orada ruhun ve melaikenin inmesi demek yeryüzüne inmesi demek bizim Fenafillah hükmünde olan bireysel varlık arzımıza melaikeler ismi altında Allah'ın güçlerinin inmesidir. Yani gücümüzün İlahi güce dönüşmesi, bu apartmanı tut kaldır demek değildir, o manada değildir, yani şu yaptığımız her işin en ufak olanı dahi Hakk'ın kuvveti ile olduğunu bilmemizdir, işte melaikelerin gelmesi bunu idrak etmektir.

Ruhun gelmesi yani Cebrail (as) ın gelmesi Cebrail (as) ın özel vasfı vahiy getirmesi yani İlahi ilmin İlahi Kur'an ilmini getirmesidir. İşte gece vaktince yani Fenafillah mertebesinde bunlar böyle gelip kişide hakikatler ortaya getirmekte, ama

bunlar oluştuktan sonra tabi olan güneşin doğması Fecrin doğması ile artık bunlara ihtiyaç kalmaması kişinin doğrudan Hakk ile Hakk yani “Enel Hakk” olması, o zaman bu aradaki varlıklara ihtiyacın kalmaması demektir güneşin doğuşuna kadar Rabbının izni ile inerler diyor, sonra yukarıda إِنَّآ أَنْزَلْنَاهُ biz indirdik bunlar Zat'i ayetlerdir, فِى لَيْلَةِ الْقَدْرِ kadir gecesi içinde biz bunu indirdik, وَمَآ أَدْرٰيكَ مَا لَيْلَةُ الْقَدْرِ amma sen bu kadir gecesini idrak ettin mi, diyor bakın ayet ne kadar açık. Kur'an-ı Kerim ne zaman indi, Kadir gecesinde indi, işte bu o demektir, Gece Fenafillah, Fenafillahta yani sen yani kişi Hakk'ta fani olduğu zaman Hakk ile Hakk olur ancak, Hakk onu örtmüş olur, Hakk'ın örtmesi gece hükmündedir, yani eşya gecede hiç görünmediğinden fena hükmünde fani olmuş hükmündedir. Bu fenafillah Hakk'ta fani olma yani Hakk'ın seni örtmesi gece hükmü ile ifade edilmektedir. Hani Yasin-i Şerif'te de okuduk ya “Gece gündüzü örter gündüz de geceyi örter vakti geldiğinde ama tamamen örtmesi ona layık değildir” diyor bakın, yani gecenin gündüzü hükümsüz bırakması gündüzün geceyi hükümsüz bırakması güneşin ayın yolunu bozması, ayın güneşin yolunu bozması bunlara layık değildir, diyor. Bunlar hep birer mertebedir, yani bir mertebe diğer mertebeyi örtmez, her mertebe kendi seyiri içinde yaşar, yaşanır demek istiyor, ayet-i kerimede. Geceden maksat bizim anladığımız manada karanlık değil eşyanın yokluğu kişinin kimliklerin kayıp olmuş olması demektir gece demek.

Hep beşeri manada ayetlerin yorumunu alıyoruz, şeriat manasına o da doğru, orada ama o kadar değil sadece ayet onunla sınırlı değildir, eğer sınırlı olmuş olsa ona ilahi kelam denmez, Allah'ın kelamı denmez. Bir tek yön ile yorumlanırsa. لَيْلَةُ الْقَدْرِ خَيْرٌ مِنْ أَلْفِ شَهْرٍ O öyle muhteşem Sure-i Şeriftir ki o, O'nu anlamadan zaten Kadir gecesini vahiyi bu

hakikatleri anlamamız mümkün değildir. Bunları anlamamız için evvela kendimizi tanımamız gerekiyor her şeyden önce, çünkü her şey kendimizde var malzeme mevcut mevcut malzemenin farkında olmadığımız için malzemeyi dışarıda arıyoruz, onu da bulmamız mümkün değildir İşte kişi kendinden fani olduğunda o bedende artık mutlak olarak Hakk tasarruf etmekte ancak o gönüle ayet iner Kur'an iner, yeni bir Kur'an olarak değil, mevcut Kur'an'ın izahları olarak iner, nezaketen buna da ilham denir, Vahy denmez, Vahy efendimize peygamberlere ait olan bir mesele, ondan sonra mü'minlere gelen irfan ehline Ariflere gelenlere nezaketen ilham dememiz lazımdır.

Gerçi o da vahiyin dışında bir şey değildir, ama vahy peygamberani bir hadise ilham da mü'minlerin bir hadisesidir, aksi halde sıradan bir kişiyi peygamberliğe yükseltmiş oluruz. 10 İseviyetin rumuzu 11-12 islamiyetin rumuzu 13 Efendimizin rumuzu, 1 Allah'ın rumuzu 1 Ahadiyet mertebesini ifade ediyor, yani 1 olmazsa sıfır hiçbir işe yaramıyor, sıfır 1'in yanına geldiği zaman bir değer ifade ediyor. İşte sıfır hükmünde olan bu alemler kendilerine ait varlıkları olmayan sıfır olan bu alemler Ahadiyet mertebesine ayna olduğu zaman kesret ortaya çıkmış oluyor, sol tarafına sıfırları koydukça sonsuza kadar gider.

Miraç genel hatlarıyla gece yürümesiyle başlıyor, bu da tarikat mertebesi, ondan sonra Hakikat mertebesinde İsa (as) ın göğe yükselmesi, Marifet mertebesinde de tekrardan bakın o kadar düşünülmesi lazım gelen hadiseler var ki, niye Zat mertebesinden sıfat ve esma mertebesine yolculuk yaptırıyorlar Hz Rasulullah'a Bakın Mekke-i Mükerreme Kabe-i Şerif Zat tecellisi Zat'ın zuhur mahali, oradan Mescid-i Aksa'ya gönderiyorlar, efendimizi Cenab-ı Hakk gönderiyor, Mescid-i Aksa ise Museviyet ve İseviyet mertebesi yani Esma ve Sıfat mertebesi, Zat mertebesi daha üstün bir mertebe iken neden O'nu bir alt mertebelerine gönderiliyor.

Neden Kabe'den Miraca çıkartmıyorlar, bunların hepsi düşünülmesi gereken şeylerdir. Kabe-i Muazzamada iken Hz

Rasulullah (sav) Efendimiz bakın hep miraçta idi, devamlı miraç halinde idi. Mekke'de iken, neden çünkü miraç Zat'ın huzurunda olmak demektir, Zat'a ulaşmak demektir. Mekke'de Zat'i tecellisinin zaten kendisi Kabe-i Muazzama nokta zuhur mahali, o zaman miraç yapmak için neden gitsin başka bir yere zaten miraç Hakk'ın huzurunda Zat'i tecelli, işte bunları bize anlatmak için evvela Zat'ın nokta zuhur mahalinin dışına çıkması gerekiyor ki, tekrar Zat'ın nokta zuhur mahaline dönebilsin.

Yoksa Hz Rasulullah efendimiz miracını yapmıştır, bunları bizi eğitmek için bize öğretmek için tekrer çıkartıldı, mucize kabilinden bize bir şeyler göstermek için, Esma ve Sıfat mertebesine gönderildi, çok hassas bir konudur, yani İseviyet ve Museviyet mertebesine indirildi, Beni İsrail mertebesine indirildi, ki oradan سُبْحَانَ الَّذِى اَسْرٰى yani tekrar miraca yukarıya çıkma sebebi oldu. Şimdi biz burada iken zaten buradayız buradan nereye gideceğiz buraya varmamız için bir başka yere gitmemiz gerekmiyor ki. Yani bulunduğumuz mahalde isek bulunduğumuz mahal kemali de buraya gelmekse şimdi dışarıdan geldik burada oturuyoruz, işte burası miraç yeri zaten yani ulaşmak istediğimiz yer zaten, buraya gelmek için buradan tekrar çıkmamız lazım ki, tekrar buraya gelelim. İşte Hz Rasulullah'ın Mekke'den Kudüs'e teşrif etmesinin hakikati budur.

Yani Zat'i kisvesinden çıkıp Sıfat ve Esma mertebesine inip Esma ve Sıfat mertebesinden de Zat mertebesine Uruc etmesi, miraç etmesi, bizleri eğitmesi için yoksa kendisi zaten miraç ehlidir, başka kimseye ihtiyacı yoktur. İslami oluşumların hepsi o kadar basit şeyler değildir, öyle büyük gerçekler bünyesinde barındırıyor ki, yeter ki biz onları biraz anlayalım. Necim Suresini 18 ayetinde öyle muhteşem şeyler var ki, onların anlatılması yaşanması gecelere günlere sığmaz, işte beşer lisanıyla anlayabildiğimiz kadar ancak bunları ifade edebiliyoruz.

(sav) efendimiz “İkra” hükmü geldiği zaman Cebrail (as) bakın ilk geldiğinde kendi haşmetiyle ilk defa gördü, Nur dağında Hira dağında Cebrail (as) ı haşmetiyle altı yüz kanadı ile birlikte gök semasını kaplamış olarak gördü. Gök yıldız falan bir şey kalmadı, bütün ufkunu kaplamış olarak gördü birinci defa, ikinci defa da miraç gecesinde Sidre-i Münteha’nın yanında gördü aynı şekilde bu nedir, neden başka yerlerde görmedi de ilk defa orada gördü, hiçbir peygamber, ins ve melek cin O’nu bu haliyle görmedi, sadece (sav) Efendimiz gördü onu.

Asli suretiyla O da iki defa gördü, başka hiçbir kimseye nasib olmadı bu hadise görüş. Böyle görünmesi neden yahut neyin şerefineydi, veya neyin özelliğine idi, birinci defa görmesi şunun sırrı için ki, (sav) Efendimizin Hakikat-ı Muhammediye sırrının o gece açılmasının şerefine o şaşaha gösterildi. Hz Rasulullah Efendimiz de kendi hakikatini yani hakikat-ı Muhammediyeyi o gece anladı, başlangıcı olarak. Yani bütün alemlere sari olan vücudunun varlığını o gece idrak etti o hadise ile, “İkra” sözü ile. O gece dünya belki de alemler tefekkür tarihinin en yüksek gecesiydi o gece, “İkra” gecesinin geldiği gece.

Dünya tefekkür tarihinin belki alemler tefekkür tarihinin inkılap sahasıydı, inkılap gecesiydi o gece. Çünkü Zat’i tecelli başladı, Hakikat-ı Muhammediye’nin kemal zuhuru başladı, işte o alemler için bayramdı, o aynı zamanda Cibril (as) bu bayramı yaşamak için o mutlak kendi şanıyla kendi elbisesiyle geldi kutlamak için geldi O’nu. Hakikatı ortaya çıkardı, yahut bildirdi tebliğ etti. Kur’an-ı Kerim’in tebliğ edilmesi Zat’i tebliğdir. İşte sen bunun karşılığısın, yani bunu çekecek hammalı sensin yani sen taşıyıcısın, Zat’i tecellinin taşıyıcısısın sen, dedi.

Nasıl hafızlara “hamale-i Kur’an” diyorlar, ne demek “Hamele-i Kur’an” Kur’an’ın taşıyıcısı yani hammalı, hammal kötü bir şey değil taşıyıcı yüklenen demektir, hammallar

olmazsa işimiz zordur, işte insan da Kur'an'ın hammalıdır, Kur'an'ın taşıyıcısıdır. Bunların bazıları sadece kelamını taşıyıcısı, lafsını taşıyıcı ezberini taşıyıcısı, bazıları da manasını taşıyıcısıdır. İşte hamele-i Kur'an esas olarak bunlardır. Bunlar da "Veli" dedikleri Veli olanlar Allah ehli, Kur'an ehli Allah ehli demiyorlar mı, işte bunlar Allah'ın ev ehlidir, beytinin ehlidir.

Bunlar kolay kolay bulunmazlar, ikinci olarak Mirac'a çıktığında da Hakikat-ı Muhammediye'nin kemalatının artık tahakkuk ettiğinin şanına o elbisesi ile gösteriliyor. Birincide başlaması, ikincide de kemale ermesiyle çünkü Cebrail (as) ın da burada hissesi vardır. Hz Rasulullah'ın kemal haline ulaşmasında Cebrail (as) ın da hissesi vardır. Gidip gelmesi mabeynci olması var, yani O'nun da hissesi var Hakikat-ı Muhammediyenin kemalinde Cebrail (as) ın da hissesi var, çünkü O getirdi haberlerin büyük bir bölümünü, büyük bir kısmını Cenab-ı Hakk direk olarak verdi hiç aracı koymadı.

Tabi oraları ayrı konular, ama Sidret-ül Müntehada Miraca çıktığı zaman ki artık bütün mertebelerini aşmış idi, perde diye bir şey kalmamıştı, Hakikat-ı Muhammediye'nin hakikati, Miraç Gecesinde kemale erdiğinden bunun kutlaması olarak Cebrail (as) o gece gene kendi elbisesi ile şaşalı elbisesi ile gözüktü. Cebrail (as) Musa'ya İsa'ya da göründü vahy getirdi ama bu elbisesi ile değil, çünkü o zaman Zat'ı tecelli yoktu, Kur'an Zat'ı tecelli olduğu için insan bile çok önemli bir yere giderken ey iyi elbiselerini giyer, oraya hürmet babından o gecenin veya o mahalin daha güzel olmasını sağlaman için tabi orada her fert güzel ise o cemiyet daha güzel olur.

Cemiyet pejmürde ise o, o derecede oluyor, yani kısaca özetleyelim iki defa bu elbisesini giydi yani asli elbisesini giydi, asli sureti ile gözüktü, işte birincisi Hakikat-ı Muhammediyenin başlatıldığı gece birisi de (Miraçta) kemalata ulaştığı gecenin şenliği içindi. Ama aklımıza bir soru geliyor, orada Hakikat-ı Muhammediye'nin kemalatı bitti mi, bitmedi o da ayrı konu çünkü bitti dersek sınırlamış oluruz, ama artık sırlar ortaya çıktı, büyük bir oluşumla Cenab-ı Hakk'ın projesi neticelendi

orada, hani diyordu ya “Küntü kenzen mahfiyyen” Ben gizli bir hazine idim bilinmekliğimi istedim, işte bu hadis-i kudside belirtilen hal miraç gecesinde kemale erdi.

Cenab-ı Hakk’ın Hüviyetinden ve inniyetinden zuhura getirmiş olduğu iki kardeş yani Kur’an ve insan hani Hadis-i Şerifte de diyor ya insan ve Kur’an bir batında doğan ikiz kardeştir, Kur’an ve insan, Kur’an batın olarak mana olarak alemlerden indirildi, Hz Rasulullah Efendimizin de beden-i Mübarekleri suretleri hüviyetinden alemler olarak indirildi yani zahir seyrini yaparak indirildi. Bakın birisi İnniyetinden yani Ahadiyet’in zuhuru olarak hüviyet ve inniyetinden inniyetinden yani benliğinden öz benliğinden Zat’i benliğinden Kur’an-ı Kerim indirildi yer yüzüne.

Yani mana yönü indirildi, Kitab-ı Mübiyn, Hüviyet’i yönünden de alemler kanalıyla hz Rasulullah’ın vücud-u Mübarekleri indirildi. İşte bu iki kardeş Kadir gecesi اِقْرَأْ بِاسْمِ رَبِّكَ الَّذِى خَلَقَ 96/1 Rabbinin ismi ile oku, dendiğinde birleşti bakın bu çok muhteşem bir hadisedir Cenab-ı Hakk için de bizler için alemler için de. Yani ezelde yol çıkmış olan iki kardeş için o gün birleşmesidir. Veya birleşmeye başlamasıdır. İşte bunun için altı yüz kanadıyla birlikte bu neşeyi ortaya getirmek için hani bayramlarda bando mızıka çalarlar, bayramı yad ederler, o tören için tören elbisesi ile çıktı yani kendi özel haliyle, bir de o törenin daha orada başlamasıydı. İki kardeş Kadir gecesi yeryüzünde buluştular ama bu iki kardeşin buluşmasından sonra tekrar Hakk’ın huzuruna çıkmaları gerekiyordu, bakın bunlar yeryüzünde buluştular, seyahatte buluştular, ama bir de evlerine dönmesi gerekiyordu, asıllarına dönmesi gerekiyordu.

İşte yeryüzünde buluştukları noktanın şanından Cebrail (as) bunu bildirdi, onun ihtişamını kendisi de çevresini yaşatmak için altı yüz kanadı ile birlikteydi. Diğer zamanlarda normal olarak insan suretinde geliyordu, “Dıhye” isminde bir

kişinin suretinde geliyordu, veya çıngırak sesi ile geliyordu, veya görünmeden gönlüne ilham vererek geliyordu, değişik suretlerde veya bir ağaçtan veya bir maddeden zuhur ediyordu.

05-İMAN

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Bu akşam 22/05/2003 Perşembe akşamı İzmir - Narlıdere'deyiz sohbetimize orada devam ediyoruz. Bu akşamki sohbetimiz geçen akşamların sohbeti olan Ya Sin Suresi'nin devamı değil, 11. kitabımızın Vahiy ve Cebrail isimli kitabımızın İman bölümünü okumaya çalışalım, Bilindiği gibi iman klasik anlamda ifadeleri vardır ancak hakiki anlamda iman nedir, bunu daha iyi bilmemiz gerekiyor, ki o hakiki imanımız sayesinde daha gerçekçi bir islam hayatı islami ilimi hayatı yaşamamız mümkün olacaktır,

Muhterem Okuyucum!

Bilindiği gibi muhteşem dinimizin beş şartından ilk şartı Kelime-i Şehadeti söyleyerek imân etmektir. İmânın altı(6) şartından,

- birincisi Allah'a,
- ikincisi meleklere,
- üçüncüsü kitaplara,
- dördüncüsü peygamberlere imândır.

Gayemiz bilindiği gibi İslâmın ve imânın şartlarını yazmak değil; mevzuumuzla ilgili olan yönlerinin, bölümleri içerisinde, incelemeye çalışmak olacaktır. (sav) Efendimize gelmiş olan Cebrail vasıtasıyla Vahy ismi altında ulaşmaktadır. Bilindiği gibi Hira dağında ilk "İkra" ile başlamakta onların ne olduğu nasıl bir şeyler olduğu inşeallah kitabın ilerleyen sayfalarında

belirtilecektir. Şimdi burada ilm-i hal yazmak değil, yani islamın beş şartını açıklamak değil, ama vahy ve Cebrail mevzu içerisinde tabi ki iman bölümünün de olması lazımdır, o bölüm bu yüzden iman olmaktadır.

Mevzuumuz olan "Vâhy" ve "Cebrâil" hakikatlerini daha iyi anlayabilmemiz için "imân" olgusunun gerçeklerini anlamaya çalışmamız gerekecektir. Bu yüzden evvelâ imâni olgunun şeyrini idrak etmeye gayret etmemiz gerekecektir. İman bir lafızla yahut belirli bir cümle ile tekrar edilerek oluşacak şey değil, bunun kendi içerisinde seyri olan bir hakikat olduğundan bu seyri takip etmemiz gerekiyor. Mesela kısaca yeni dünyaya gelmiş buluğ çağına ermiş 15-20 yaşında bir çocuğun imanı ile iman-ı Kamil halinde yaşayan bir kişinin imanı tabi ki bir olmayacaktır, eğer o belirli yaşlara gelmiş olan kimse eğitim almak suretiyle imanın mertebelerini idarak ederek yaşamışsa tabi ki onun imanı başka olacaktır.

Ama iman olgusu kendisinde şartlanmalar yoluyla dışarıda olan bir Allah'a yönelerek lafsi manada bir iman ederek hayatı sürdürmüşse onun imanı 18-20 yaşında olan bir çocuğun imanından ileri gitmiş olmaz. Yalnız ne olur yaşı ilerlediği için sevabı daha fazla olmuş olur. ama idraki daha fazla olmuş olmaz. İşte bize lazım olan sevap ile beraber belki sevaptan daha önce dinin özündeki hakikatleri idrak ederek yaşamak, yani kendi değer yargılarımızı ilerleterek yükselterek kaliteli bir din anlayışı kaliteli bir insanlık anlayışı kaliteli Âdemiyet halini yaşamak bize gerekecektir aslı budur zaten.

İşte bu gün içinde bulunduğumuz zorluklar bu hakiki manadaki insani kaliteyi yakalayamamamızdandır, hep şu veya bu şekilde birbirlerimizle didişmekten başka bir yere gidemediğimiz için bunlar hep satıhta kaldığı için su yüzünde olan dalgalar kabarcıklar olduğu gibi kaldığı için bir türlü o suyun derinliğine ve okyanusun derinliklerinde neler olduğunu anlamaya bir türlü dalıpta oradaki hakikatleri göremiyoruz.

İmân; dini kitaplarımızda çok geniş şekilde izah edilmiştir. İmân, özet olarak; Allah'ı ve gönderdiklerini "dil ile IKRAR, kalb

ile tasdik etmektir," diye belirtilmiştir. Yeni Müslüman olmaya çalışan her hangi bir kimse için de tarif budur, çocukluktan başlayan bir islami eğitimin ilk iman tarifi de budur. Dil ile ikrar kalp ile tasdik, belki dil ile ikrar ettik neyi ikrar ettik kalp ile tasdik ettik neyi tasdik ettik bir insan bilmediği bir şeyi samimi de olsa tasdik etmesi mümkün müdür, o zaman ne oluyor bunların hepsi sadece lisanda kalıyor. Hayelde hatırada kalıyor.

Şuhûdi İman Mertebeleri bu imanın mutlak manada hakikatini bizlere gerçek olarak ayet-i kerimelerin ışığında bildiren imani bir anlayıştır. Bunu ilm-i hal kitaplarında bulmak mümkün değil yani bu bölümleri bulmak mümkün değildir. Çünkü ilm-i Hal kitapları sadece lafzi imanı anlatırlar, teferruatıyla anlatırlar ama mertebesi düzeyi orasıdır. Bize imanın derinliği ve yüksekliği ne şekilde oraya gidiliyorsa onlara o sebeplere ulaşmak lazım gerekiyor.

Şimdi bir insan normal olarak iman ehli olduktan sonra ibadetlerini yapmaya devam etmektedir, bahsettiğimiz hal belirli bu iman halini yaşadıktan sonra onun derinliğine doğru nüfuz etmeye başlama yolculuğu burada izah edilmeye çalışılan, buna şuhudi iman deniliyor. Diğerine lafsi kelami iman denmektedir, yani dil ile ikrar kalp ile tasdik lisanen "Eşhedüenla ilahe illallah ve eşhedü enne Muhammederrasulullah" demek iman kelime-i şehadet getirmek ilki budur. İmanın kendi içindeki altı tane şartı da işte Allah'a iman, Meleklere iman, Kitaplara iman, peygamberlere iman, Ahiret gününe iman, hayır ve şerrin Allahtan olduğuna iman, genel manada iman etmektir.

Kitabımızın konusu imanın mertebelerini izah etmek değil, imanın kendini evvela izah etmektir, iman nedir, safahatları daha sonra onlar zaten ilm-i hal kitaplarında dini kitaplarda mevcuttur, burada bizim anlatmak istediğimiz islam dininin gerçek manada batın alemde ve tefekkür yönü içerisindeki faaliyet sahasını açığa çıkarıp anlayabilmek. İslamın iki faaliyet sahası var bilindiği gibi birisi fiziki manada namaz oruç zekat yani bedeni manada bir de bunların özü ve içerisi hakikati olan

tefekkür manasında yaşanan islam var. İşte burada tefekkür, manası itibarıyla olan islamı anlamaya çalışmamız gerekiyor.

Biz “imân”ı dört şûhud mertebesi içerisinde incelemeye çalışacağız. Dört müşahede mertebesi içerisinde

1- Ef’al = Şeriat mertebesi imânı: şimdi nasıl zahirde mertebeler varsa gerek devlet kadrolarında gerek ordu kadrolarında gerek özel şirketlerin kadrolarında alttan yukarıya doğru makam mertebeler varsa imanın da böyle kişinin varlığında mertebeleri vardır. İşte bu mertebelerin birincisi ef’al mertebesindeki şeriat gereği olan şeriat mertebesi imanı, peki bunun dayandığı ayet hüküm hangisidir,

Kûr’ân-ıKeriym Âl-i İmrân sûresi 3/193 âyetinde, رَبَّنَا إِنَّنَا سَمِعْنَا مُنَادِيًا يُنَادِي لِلْإِيمَانِ أَنْ آمِنُوا بِرَبِّكُمْ فَآمَنَّا رَبَّنَا فَاغْفِرْ لَنَا ذُنُوبَنَا وَكَفِّرْ عَنَّا سَيِّئَاتِنَا وَتَوَفَّنَا مَعَ الْأَبْرَارِ

Meâlen :

“rabbimiz gerçekten biz, rabbinize imân edin diye imâna çağıran bir çağırıcıyı duyduk imân ettik” “rabbimiz bizler için günahlarımızı bağışla bizden (çıkmış) kötülüklerimizi ört ve bizi iyilerle öldür.” İşte şeriat mertebesindeki imanın kaynağı budur.

Yorum; lâfzi ve taklidi imân’dan müşâhedeli imân’a geçişi gösteren bu âyet-i kerime’yi incelemeye çalışalım. “rabbenâ innenâ semignâ” “ey bizim rabbimiz, mutlak olarak biz gönülden ve içten işittik.” “münâdiyen yünâdiy lil imân” “gerçek imâna ulaşmak için bâtından gelen bir çağırıcıyı duyduk.” “en âminu birabbiküm” “sizin rabbinize inanın (her ne kadar şu halde iken rabbinizi şuhûden idrak edemiyorsanız da imânen kabul edin dendiğinde).” “feâmennâ” (davetçiye olan güvencemizden dolayı) hemen “imân ettik,” derler. “rabbenâ fağfirlena zünubenâ” “ey rabbimiz! kendimize birer varlık vermemizden dolayı işlediğimiz benlik günahlarımızı bağışla.”

“ve keffir annâ seyyiatinâ” (beşeriyetimizden kaynaklanan kötü hallerimizi“settar” isminle ört bize ait birşey kalmasın.)

“ve teveffenâ meâl ebrar” “ve bizi (berat’ını almış olan) iyilerle birlikte vefat ettir (dünya hayatımızı sonlandır).” Bu âyet-i kerime’de açık olarak görülen şu ki, kişi kendi nefsi ve bireysel benliği içerisinde lâfzi ve taklidi imânı ile hayatını sürdürüyorken, herhangi bir vesile, kendisinde meydana getirdiği muhabbet ile halinin değişmeye başlamasıyle, imânın daha ileri hal ve mertebelerini araştırmaya başlamasıdır bu ayet şuhudi imanın başlangıcını gösteriyor. Çok mühim bir mahal yeridir, (nâ), bilindiği gibi arapça’da “biz” sözcüğününü ifade etmektedir ve görüldüğü gibi âyet-i kerime içerisindeki talebler “ben” değil, hep “biz” ile belirtilmektedir. Ayet-i Kerime içindeki talepler “Ben” değil hep “Biz” ile belirtilmektedir.

Buradaki yaşam daha henüz kendi gerçek kimliğini bulamamış, fakat beşeriyet kimliğinden de çıkmaya çalışan ve kendi değerlendirmelerine uygun bir topluluğa iltihak ederek, yani şeriattan tarikat guruplarına veya işte cemaat guruplarına geçme yeri burası araştırma yeridir. Bu ayet-i Kerime kendisine ulaşmamış olan bir kimse daha araştırma yapması da mümkün değildir. Çünkü kendi bulunduğu yeri yeterli görüp o seviyede kalmasıdır. Buradaki yaşam daha henüz kendi gerçek kimliğini bulamamış yani ENE, Âdemiyet, kendindeki Âdemiyet mertebesinin farkında daha henüz olmamış, toplum içerisinde zannediyor yani o anlayış içerisinde fakat beşeriyet kimliğinden de çıkmaya çalışan yani gerçekleri araştırmaya başlayan kişinin hali ve kendi değerlendirmelerine uygun bir topluluğa iltihak ederek böylece inançlarına daha çok destek bulmaya ve onlar ile birlikte rabbine niyaz etmeye çalışan kimseleri belirtmektedir.

Böylece inançlarına daha çok destek bulmaya ve onlarla birlikte rabbine niyaz etmeye çalışan kimseleri belirtmektedir. “ve teveffenâ meâl ebrar” (ve bizi ebrar ile öldür) talebinde bulunmaları ise, bulundukları imân mertebesinin üzerinde bir “ebrar” yani “iyiler”, yani kendilerinden daha iyiler, yani bireysel benliklerinden kurtulup, beratlarını alan kimselerin

varlıklarından haberdar olmakla, onların halleriyle hallenerek, hayatlarının son bulmalarını taleb etmeleridir. Bu anlayış saf, temiz bir muhabbetle yapılan “şeriat” mertebesi imânıdır. Bundan evvelki iman nasıldı, taklidi ve hayali idi. Şeriat mertebesinin imanı bu Ayet-i Kerime ile bildirilen hususlardır.

Bu hakikatleri idrak etmeden her birerlerimizin birer imanları vardır, tabi ki imanımız olmasa buralarda olmayız veya o ibadet ehli olmayız, işte bu hakikati idrak etmezden evvelki imanımız iman-ı taklidi, tahkiki değildir, yani hakiki değildir, iman-ı lafsi, ama iyi niyetle olduğu için Cenab-ı Hakk onları da kabul ediyor, ümitsiz olmayalım. Ama bize efendim iyi niyetle yaptım işte bu kadar yeter, bu kadar bize yetmez, iyi niyet başka şey araştırmacılık başka şey her şeyin güzelini ddaha iyisini yapma gayreti içinde olan başka şey ama hiç iman etmeyene göre taklidi de olsa iman kötü bir şey mi, değil ama iyinin iyisi var dinimizin içinde ilmin ilmi var yücelerin yücesi miraçların miracı vardır.

Bu dünyaya gelmişiz neden onlardan istifade etmeyelim nasıl dünya için beş kuruş daha fazla kazanma gereğini hissettiğimizde o işin icab ettiği her türlü tekniği donanımı alıyoruz, daha çok üretelim diye, geçici dünya için bunu böyle yapıyorsak o zaman kalıcı ahiret için neden oranın ticaretini daha güzel bir şekilde yapmaya çalışmayalım. Bunlar ikisi bir birine mani mi değildir, tabi ki dünyanın ticaretini en güzel şekilde yapacağız başka türlü zaten bu dünya da gitmez. Ama ahirete gideceğimize iman ediyorsak gerçekten iman lafsi iman değil işte yarın cennet var cehennem var, ahiret var ölüm var, ona inandım demek başka cennet cehennem var buna inandım ve tatbik ediyorum, demek başka şeydir. Yani gereğini yerine getirmek başka şeydir.

İşte şeriat mertebesinin imanı orada belirtilen az evvel okuduğumuz hallerle devam etmekte bu şeriat mertebesi taklidi imanın veya lafsi imanın bir üstünde olan bir mertebedir. Oradaki iman yeterli mi, tabi ki değildir, ondan sonra dört mertebe olan Ef’al mertebesi, Esma mertebesi, Sıfat mertebesi, Zat mertebesi, o halde bunlar birer birer mertebe

ise bu mertebelerin hepsinin gereği olan bir iman mertebeleri de olacaktır. Çünkü başka türlü de olmaz. Bu lafsi imanla veya şeriat imanıyla zaten oralara çıkılmaz, mümkün de değildir, oraya çıkmak için evvela iman kapısını açmak lazımdır.

İkinci iman anlayışı ki bu üçüncü olmuş oluyor, yani imanı da başa alırsak ama biz onu bırakalım ikinci gerçek iman yani şuhudi iman mertebelerinin ikincisi Esma mertebesi imanıdır. Yani melekut mertebesinin isimler mertebesinin imanı bunun diğer karşılığı Tarikat mertebesi imanıdır. Hani guruplaşma “na”, “na” dedi ya o “Biz” lerin içinde bulunduğu gurubun imanıdır, veya gurupların imanı.

2 – Esma = Tarikat mertebesi imânı: Kûr’ân-ıKeriym Bakara sûresi 2/3 - 4 âyetinde;

اَلَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ وَيُقِيمُونَ الصَّلَوةَ وَمِمَّا رَزَقْنَاهُمْ يُنْفِقُونَ ۝ وَالَّذِينَ يُؤْمِنُونَ بِمَآ اُنْزِلَ اِلَيْكَ وَمَآ اُنْزِلَ مِنْ قَبْلِكَ وَبِالْاٰخِرَةِ هُمْ يُوقِنُونَ

Meâlen :

“Onlar ki, gaybe (görünmeyene) inanırlar ve namazı kılarlar ve kendilerine rızık olarak verdiğimiz şeylerden de infak ederler.” (3) “onlar sana indirilene de senden önceki indirilmişlere de inanırlar ve onlar ahireti de yakıynen tanırlar.” (4)

Özet Yorum; Esma – Tarikat mertebesi imânını ifade eden bu âyet-i kerimeleri incelemeye çalışalım. “elleziyne yu’minune bilğaybi” Bu âyetin çevirisi genel olarak, meâl ve tefsirlerde, yukarıda da belirtildiği gibi “onlar ki gaybe (görünmeyene) inanırlar,” şekliyledir. Ancak bu ifade “ef’al mertebesi” itibariyle zâhir anlamına göredir. Fakat âyet-i kerime “gaybe imân”dan bahsetmektedir. Eğer “gayb”, mutlak görünmeyen, bilinmeyen bir “yokluk” olsa idi, ona imân sadece hayâli olurdu. Şimdi

gayba iman diyor, gayb hakikaten yok olan bir şey olsaydı o zaman ona inanmakta hayali olacaktı.

Çünkü olmayan bir şeye zaten nasıl inanacaksın Bu âyet-i kerime'nin gerçeğini daha iyi anlayabilmemiz için "bilgaybi" de ki, l i (be) ye ulaşmamız gerekecektir. يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ Hani oraya ulaşmamız gerekecek yani o manayı anlamamız gerekecektir. (be) bilindiği gibi" ile" ve "birliktelik" ifade etmektedir. Hal böyle olunca verilecek diğer mânâ; "Onlar ki kendilerinde var olan gaybları ile kendi dışlarında olan gayba (görünmeyene) imân ederler," olur. Eğer gayba iman ederler manası verilmek olsaydı "Yu'minune ilel gayb" demesi gerekiyordu. Çünkü "İla" intiha neticeye doğru gidiyor. Ama "ila" yı kullanmamış, "lil" de kullanmamış "Be" harfini kullanmış بِالْغَيْبِ yani, bu mertebede olan kimseler بِالْغَيْبِ gaybları ile yani kendi gaybleri ile dıştaki gayba iman ederler. O zaman bu iman gaybi değil şuhudi bir iman olur. Şimdi şu demektir, bizim bir aklımız var mı, görüyor muyuz, görmüyoruz, ruhumuz var mı var olmasa hayatta olmayız, ruhumuzu görüyor muyuz, göremiyoruz, bizim bir düşüncemiz var mı var, içimizde hislerimiz var mı var görüyor muyuz bunları görmüyoruz, ama varlığını müşahede ediyoruz. İdrak ederek soyut ama varlığını idrak ediyoruz, işte "Ne var alemde o var Âdem'de" belirtildiği gibi bizde ne varsa dış alemde de bunların aynısı vardır, bizim bir cesedimiz olduğu gibi bu alemin de bir cesedi var.

Bu görünen alemin cesedinden başka bir şey değildir, yani madde yapısından dünya gezegenler yıldızlar bütün bulutlar sular yağmurlar, cesed yani maddedir, ama bu maddeyi var eden meydana getiren birlikte tutan bu alemin bir de ruhu vardır. Gene bu alemi sistemli bir şekilde devamını sağlayan bu alemin bir ilmi vardır. Yani aklı var, gene bu alemin oluşumunu sağlayan duyuları vardır, işte bizde ne varsa karşı taraf dediğimiz dışımızdaki alemde hepsi mevcuttur. Nasıl ki cesedimize bakarak alemin cesedini müşahede ediyorsak

aklımıza ruhumuza ilmimize benliğimize birliğimize bakarak dışarıda da böyle bir alemin böyle bir oluşumun varlığını kolayca anlamamız mümkündür.

İşte ayet bunu diyor, “sendeki gaybın ile ancak dışarıdaki gaybı anlaman mümkündür, o zaman dışarıda gayb dediğimiz maddeye baktığımız zaman aklını fikrini ruhunu göremediğimiz halde ama idrak ve şuurumuzla oradaki ruhaniyeti müşahede etmemiz mümkün olmaktadır. İşte bu tarikat mertebesi imanıdır. Yani biraz daha ileri aşama imanıdır.

Hal böyle olunca verilecek mana “Onlar ki kendilerinde var olan gaybları ile yani kendilerinde olan akıl fikir zeka ruh iman yani gayb güçleri ile kendi dışlarında olan gayba yani görünmeyene iman ederler. Yani var olarak iman ederler, o zaman da bu gaybi iman değil şuhudi iman olmuş olur.

Her kişinin bir içi, bir de dışı vardır; diğer ifadeyle, bilse de bilmese de “şehadeti” ve “gaybı” vardır. Yani bütün alemin şehadet ve gayb alemleri “Alimül gaybı veşşehadet” diyor ya o bizim varlığımızda da şehadetimiz ve gaybımız var, dışarıda da bir şehadet alemi ve bir gayb alemi aynı değişen bir şey yok, Akıl, rûh, nefs ve duygularımız, bütün varlığımızı kaplamış olduğu halde “gayb”ımızı oluştururlar fakat görünmezler; cesedimiz de zâhirimizi oluşturduğundan görünür. Ama her ikisini de inkar etmemiz mümkün olmaz o zaman bizim bir gayb bir de şehadet diye iki varlığımız oldu.

Şehadetimiz elle tutulur göz ile görülür, duyulara hitap ettiğinden tesbit etmemiz mümkün olur, fakat gaybımızı bu eldeki beş duyu ile tesbit etmemiz mümkün olmadığından müşahede ile göremeyiz ama bunun müşahedesini ilmi müşahede olarak kendimizden yola çıkarak aklımızı fikrimizi düşünerek alemde de böyle bir gaybın batının olduğunu inkar edilmeyecek bir açıklıkla kabul etmemiz gerekir. Akıl nefs, ruh duygularımız bütün varlığımızı kaplamış olduğu halde gaybımızı oluştururlar fakat görünmezler. Latif olduğu için göremiyoruz tutamıyoruz, cesedimiz de zahirimizi oluşturduğundan görünür.

Eğer kişi kendinde var olan “gayb”ının hakikatlerini idrak edememiş ise, âlem’in “gayb”ın ıhiç idrak edemez; kendini tanıdığı kadar âlemi ve “gayb”ını idrak edebilir. Bakın hep iş kendini bilmeye tanımaya dayanıyor. Kendi “gayb”ında olan gerçek hakikatleri idrak ettiğinde ancak, daha gerçekçi olarak “gayb’e imân” hakikatini idrak etmiş olacaktır.

Kişi kendi gerçek varlığında “esma-i ilâhiyye”nin zuhurundan başka birşey olmadığını anladığında, âlemlerde de “esma-i ilâhiyye”den başka bir şeyin zuhurda olmadığını da anladığında, bahsedilen âyet-i kerimenin gerçek mânâsı ortaya çıkmış olur. Bu anlayış “ilmel yakıyn” hali ile “esma mertebesi” imânıdır.

“ve yükıymunessalâte” “ve namazlarını şuurlu olarak kılarlar.” Bilindiği gibi “namaz/salât”, İslâm’ın beş şartından biri, uygulaması en çok sürekli olanı, İslâm’ın direği ve mü’minin mir’ac’ıdır. İslâmi uygulamanın her mertebesinde, kişinin içsel (bâtın) âleminde değişik uygulamaları vardır. Bu mertebede namaz kılmaya çalışan kişinin hali, kendi varlığından, beşeriyyetinden çıkmaya, saflaşmaya başlamış olmasıdır. Bakın iman diğer ibadetlere de tesir ediyor, o zaman namazın şekli de değişmiş oluyor, o mertebedeki iman hakikati ortaya çıktıkça o hakikat üzere namazını bina etmeye başlamış oluyor.

Yoksa namazını şeriat mertebesinde kılsın imanı tarikat yani esma mertebesinde olsun bu olmuyor. Yani tabii olarak diğer yaptığı fiiller de yükselmiş oluyor imanını yükselttiği sürece, “ve mimma rezaknahüm yünfikune” “Kendilerine verdiğimiz (madde ve mânâ) rızıklarından başkalarını da faydalandırırlar.” Yine bilindiği gibi; maddi ve manevi olarak rızık, iki türlüdür. Maddi olan, yeme, içme gibi maddi ihtiyaç ve zevkler; manevi olanı ise, din ilimleri ve onun içinde bulunan irfaniyet ilimleri, rûhani rızıklarıdır. Kimde bunların her ikisinden de fazlaları varsa, onlardan başkalarını da faydalandırırlar. Maddi rızk infakı ile bugünün geçimine,

manevi rızk infakı ile de ahiretin geçimine faydalı olmaya çalışırlar.

“velleziyne yu’minune bima ünzile ileyke ve ma ünzile min kablike” “ve onlar zât mertebesi itibariyle (rabbından) sana indirilene ve senden önce (sıfat, esma, ef’al mertebeleri itibariyle) indirilmişlere de inanırlar.” Yani Hz Peygambere inanırlar, yani Kur’an-ı Kerim’e inanırlar, Zat mertebesi itibariyle, İncil, Tevrat ve İbrahim’e verilen suhuflar itibariyle de Sıfat Esma ve Ef’al mertebesinden gelen kitaplara da iman ederler. Âdem (a.s.) dan beri gelmiş bütün seyr mertebelerini idrak etmeye çalışarak her peygamberin hayatından hisseler çıkartarak, böylece ilimlerini ve imkânlarını geliştirerek, irfaniyyet yolunda her gün biraz daha ilerleme kaydederler.

“ve bil ahiretihüm yukinune” “ve onlar ahirete de (ilmel yakıyn idrakîyle) canlı ve içten imân ederler.” Sadece imân etmekle kalmayıp, yaşadıkları sürece dönüş yapacakları ahiret yurdu için gerekli malzemeyi tedarik etmeye çalışırlar. Bu âyetlerde dikkatimizi çekmesi gereken bir husus vardır, o da şudur; evvelki imân mertebesinde kişiler, bireysel kişilikleri, benlikleri ile istekte bulundukları halde, burada ise, bu mertebenin ehilleri “Rahmâniyyet” mertebesinden “Rûbubiyyet” mertebesi özellikleri ile ifade edilmektedirler; kendilerinden bir talepleri olmamaktadır. Yani kendileri kendilerini anlatmıyorlar o mertebeyi cenab-ı Hakk anlatıyor. Çünkü “yokluğa” ve “hiçliğe” doğru kanat açmışlar (mutu kable ente mutu – ölmeden önce ölün) hükmü ile ve nefislerini terbiye etmek için ölüm vadisine gitmişlerdir. Bu yaşantı “ilmel yakıyn” hali ile “esma mertebesi” imânıdır.

3 – Sıfat = Hakikat mertebesi imânı:

Kûr’ân-ı Keriym Meryem sûresi 19/96 âyetinde; إِنَّ الَّذِينَ آمَنُوا وَعَمِلُوا الصَّالِحَاتِ سَيَجْعَلُ لَهُمُ الرَّحْمَٰنُ وُدًّا “Muhakkak ki imân edip salih amel işleyenleri rahmân sevgili kılar.”

Özet Yorum; Sıfat - Hakikatmertebesi imânını ifade eden bu âyet-i kerime'yi incelemeye çalışalım. "innelleziyne âmenu" "Hakikat ilmi ile imân edenler." "ve amilussalihati" "Salih amel"in kısa ifadesi şudur: Mânâsı Hakk'tan; fiili, tatbikatı kuldan olan ameldir, diyebiliriz. Salik seyr-ü sülûk yolunda nefsini temizleye, temizleye; Hakk'tan gelen mânâları idrak ederek, beşeri sıfatlarından soyunarak, ilâhi sıfatlarla tahakkuk etmeye başlar. Bu hal ona imân yolunda çok şey kazandırır.

"seyec'alü lehumürrahmânü vüdden" Böylece çalışmalarını sürdürerek, "Rahmâni haki-katler"e ulaşanları "Rahmân" sevgili kılar. Bu yaşantı "aynel yakıyn" hali ile "sıfat mertebesi"

imânıdır.

4 – Zât = Marifet mertebesi imânı:

Kûr'ân-ıKeriym Bakara sûresi 2/285 âyetinde, آمَنَ الرَّسُولُ

بِمَا أُنْزِلَ إِلَيْهِ مِنْ رَبِّهِ وَالْمُؤْمِنُونَ كُلٌّ آمَنَ بِاللَّهِ وَمَلَائِكَتِهِ وَكُتُبِهِ

وَرُسُلِهِ

Meâlen :

"O elçi rabbinden kendisine indirilene inandı, mü'minler de hepsi Allah'a ve meleklerine ve kitaplarına ve elçilerine inandı." İşte bu marifet mertebesi imanıdır. Neden çünkü peygamberimizin imanıdır. "amenerrasûlü" "Rasûl imân etti." Burada ümmetin imanından bahsetmiyor, Efendimizin imanından bahsediyor, ki o iman nasıl bir iman,

Özet Yorum; yukarıdaki âyette belirtilen bu husus çok mühimdir, çünkü Âdem (a.s.) dan bu günlere kadar gelen, gelip geçen hiçbir mü'min, peygamberler dahil böyle yüce bir imânı idrak etmiş değildirler. Diğer rasullerin en üstünü İsa (as)

dır böyle bir imanı idrak etmiş değildir. “Amenerasulu” da ifade edilen manayı. Her peygamber ve tabiileri, kendi bulundukları merte beleri kadar Hakk’ı idrak ettiklerinden, imânları o düzeydendir. Hz. Rasûlullah (s.a.v.) ise, bütün ilâhi mertebeleri “câmi” yani kendinde toplamış olduğundan, O’nun imânı bütün imânlara bedel ve onlardan üstündür. Yani Efendimizin bir tek O’nun imanı Âdem (as) dan İsa (as) a kadar gelmiş bütün peygamber ve ümmetlerinden hepsinin imanlarından O’nun imanı üstündür. O’na kimsenin gücü yetmez. “Amene rasulü” demiş, Nebi dememiş ama nebi Rasul içinde de mevcuttur. Rasul nebiden daha üstündür. Mertebe olarak daha üstündür. İkisi de peygamber ama nebi, “Nebe” haber vermek demektir, haberci demektir, ama “Rasul” irsal edici ulaştırıcı demektir.

Yani Nebi, matbadan gazetenin çıkıp bayiden kişinin gelip almasıdır, irsal Rasul ise o şeyin adrese gitmesidir. Adrese tek tek hani gazetelerin aboneleri var onlar gidipte bayiden gazete almıyor, görevli dağıtıcı onu getiriyor, kapısına bırakıyor. Yani adrese teslim risalet budur, Yasin’de okuduk ya Rasuller kendileri gittiler Antakya’ya beden şehrine o manayı ulaştırmaya çalıştılar. اٰمَنَ الرَّسُولُ Rasul iman etti, işte yukarıdaki ayette belirtilen bu husus çok mühim çünkü Âdem (as) dan bu günlere kadar gelip geçen hiçbir mü’min peygamberler dahil böyle bir yüce imanı idrak etmiş değildir. Her peygamber ve tabileri kendi bulundukları mertebe kadar Hakk’ı idrak ettiklerinden imanları o düzeydendir, Hz Rasulullah (sav) ise bütün ilahi mertebeleri cami yani kendinde toplamış olduğundan onun imanı bütün imanlara bedel ve onlardan da üstündür.

Buradaki imân aslında “ikân”dır. O’nun mertebesinde daha hala ikilik mi var ki iman sözü geçecek değil “İkan” Zât mertebesi idrakîyle ve itibariyle yaşamaktır. “bima ünzile ileyhi” “kendisine indirilene.” O günlere kadar yeryüzüne indirilmemiş olan ilâhi hakikatler Allah “zât”isminin zuhuru kendisine indirildiğinden hiç şüphede kalmayıp, kabul etmiştir. Yani kendisine indirilene iman etti o güne kadar Allah tecellisi yani

İlahi Zat'i tecelli hiçbir varlığa yapılmadığından bu yeni bir mucize olduğundan buna iman etti yani idrak etti, bunu diyor. Efendimiz böyle bir talepte bulunmadı, bütün mertebeler zaten baştan O'na verildi, Beni yaz diye bir varlık gösterisinde bulunmadı, veya benlik anlayışında bulunmadı. Zaten seçilmiş, bakın Onlar yeni getirdikleri bir mertebenin imanı mü'mini olarak ama Efendimiz bütün mertebeleri ihata ettiğinden beni bu mertebenin evveli yaz demez zaten. Demesine de gerek yoktur, o zaman derse O'nun acziyeti olur, yani bir mertebeye has bir varlık olduğu anlaşılır.

Her varlığın kendi özel "Rabb-ı Has"ı vardır ve onun terbiyesi altındadır ve her bir "esma-i ilâhiyye" bir "rabb" terbiye edicidir. Hz. Rasûlullah (s.a.v.) Efendimizin rabb-ı ise, "Rabb-ül Erbab" olan Allah (c.c.) dür. Bu idrak içerisinde "rabbinden" ifadesi "Allah"tan demek olur. Bütün isim ve sıfatlar Allah'ındır fakat hepsinin ifade ettiği ayrı ayrı mertebeleri vardır. Bunları tanıyıp idrak ettiğimiz kadarıyla Allah-ü Teâlâ'yıda tanımış olabiliriz, aksi halde hayâl ve zannımızda var ettiğimiz bize ait, sadece bizim olan bir hayâli "rabb" ile ünsiyyet etmiş oluruz.

Yeryüzünde irfan ehli dışında ne kadar insan varsa hepsi kendi Rablarını kendi hayellerinde ürettiklerinden Rabları diye kendi hayellerine yönelmektedirler. "vel mu'minune" "ve mü'minler (de böyle imân etti)" Hakk yolunda her peygamberin bir mertebesi ve o mertebenin de bir imân düzeyi vardır. Bunlara imân edenlere "mü'min"denir. Buradaki "mü'min"lik ise, "Hakikat-i Muhammedi"anlayışve idrakî ile "zât mertebesi"imânıdır.

"küllün amene billâhi" "hepsi Allah'a (tüm mertebeleri ile) imân ettiler." "ve melâiketihî" "melek ismi ile (belirtilen bütün mânâ ve güçlerin Hakk'tan olduğuna) imân ettiler." "ve kütübihî" (manevi ilimlerle donatılmış, aslı bozulmamış olduğu haliyle) bütün kitaplara (imân ettiler) "verrüsülihî" Mertebesi itibariyle, kendilerine verilen mânâ ve ilimleri, bâtın âleminden zâhir âlemine çıkararak "Hakikat-i İlâhiyye"nin en iyi şekilde anlaşılmasını sağlamaya çalışan Ulûhiyyet bilgilerini irsal eden rasûllerine imân ettiler. Kûr'ân-ı Keriyim Ra'd sûresi 13/28

âyetinde; اَلَّذِينَ اَمَنُوا وَتَطْمَئِنُّ قُلُوبُهُمْ بِذِكْرِ اللَّهِ اَلَا بِذِكْرِ اللَّهِ
تَطْمَئِنُّ الْقُلُوبُ

Meâlen :

“onlar ki, inanmışlardır ve kalbleri Allahı anmakla huzura kavuşmuştur. İyi bilin ki, gerçekten kalbler ancak Allahıanmakla huzura kavuşur.” “elleziyne âmenu” “o kimseler ki (ef’al, esma, sıfat ve zât mertebeleri itibariyle idraklerini oluşturup, bu anlayış içerisinde) imân (edip “ikân”) ederler.” “ve tatmeinnü kulubühüm” (Bu anlayışla evvelce kendilerinde var olan hayâli ve vehmi imânlardan arınıp) kalbleri, (gerçek imân, mutlak “ikân” ile) mutmain olup, (ilâhi huzuru bulurlar.) “bizikrillâhi” “Allah” ism-i celâli bütün mertebe ve “esma-i ilâhiyye”yi bünyesinde bulunduran câmi bir isimdir.

Herhangi bir isim zikredildiğinde, sadece o ismin mânâsının açılımları olur. “Allah” ismi ise, kişide bütün mânâların ortaya çıkmasını sağlar. “elâ bizikrillâhi” “iyi bilin ki (yukarıda belirtilen oluşumlar, ancak) “Allah” isminin gerçek anlamda zikri ile meydana gelir.” “tatmeinnül kulubü” “Kalblerin mutlak tatmini ‘Allah’ zikrine bağlanmıştır.” Diğer isimleri çektiğin zaman mutlaka bir başka esmanın eksiği orada vardır, ama evvela onların teker teker çekilmesi lazım ki onlar yerlerine otursun burada dervişler esma-ı İlahiyenin manalarını pazarlıyorlar, evvela kendilerine o malzemeyi satın almazsan cebine aklına koymazsan senin olmazsa neyi kazanacaksın. Ahirete neyi götüreceksin.

İşte bunların sonunda ilk baştan ism-i Celal veriliyor ama harfi nidalaı yani “ya” lı ama en son zikir gene ism-i Celal ama nidasız, “Ya Allah” değil sadece “Allah” o mertebeye ulaştıktan sonra işte oraya ulaştıktan sonra bütün Esma-ı İlahiye’yi pazarlayabilirsin, yani öyle bir tüccar oluyorsun, ilim tüccarı burada tabi mani falan mangır falan yok, Zaten bir karşılık bekleyerek de bu işler olmaz. Kalplerin mutlak tatmini Allah zikrine bağlanmıştır. Yani artık Allah Esması çekildiğinde

artık kalplerde boşluk kalmaz. Neden çünkü başka çekilecek bir şey yoktur, Hakk ismini çekersen daha boşluk var, “Hay” ismini çekersen daha boşluk vardır, “Hay” ismini oturtman lazımdır, o temeli yaptın o temeli oturttun, o bedenin kuruması donması lazım, 10-15 gün geçmesi lazımdır. O beton kurumadan çık üstüne katları patır patır dökülüverir,

06-İMAN

Zikr, iki yönlü izah edilebilir; birinci yönü, kişi herhangi bir “esma-i ilâhiyye”yi veya duayı belirli veya belirsiz sayılarla tekrar etmektir, ki bu da iki türlüdür. Birincisi; kişinin kitaplardan veya çevresinden aldığı bazı tavsiyelerle, kendi başına çektiği zikirlerdir; bundan ahirette sevap beklemektedir. İyi niyetiyle yapılan bu çalışmalar kişiye az da olsa huzur sağlar; şeriat mertebesi zikridir. İkincisi; İzinli zikirlerdir, ki bunlar da üç kısımdır. İzinli zikirlerin birinci kısmı; esma – tarikat mertebesi itibariyle “şeyh” diye isimlendirilen bazı kimselerin kendi sistemleri içerisinde, belirli sayı ve kurallarla telkin ettikleri “esma-i ilâhiyye”lerdir. Bunlar kişide, az da olsa muhabbet ve iyi ahlâkın artmasına sebeb olurlar.

Ancak burası oldukça da tehlikeli bir yerdir. Zikir veren kişinin mutlak o yerin (mertebenin) ehli olması lâzımdır; aksi halde psikolojik mânâ da istenmeyen haller meydana gelebilir, kişinin sosyal dengeleri de bozulabilir. Onun çekemeyeceği sayıda zikir verir, ve o mertebenin ilmini bilmeden o kişiye zikir verir, o kişinin iç bünyesini tanımadan bu kişiye zikir verir, bu da iç bünyede psikolojik haller meydana getirir. Hani derlerye neyse bizim kızımız oğlumuz, tarikata girdi kafayı üşüttü, çok doğrudur haklıdır, neden sistemin yabancısı olduğundan o kişi onun hakikatını bilemediğinden bir hastanın başı ağrıyor, bir aspirin yeterli olurken ona on tane aspirin iç başına iyi gelir dediğin zaman o on aspirin ona ne yapar.

Zehirler, daha kötü olur, iyi olmaz. Tabi insanların bu hususta tedirgin olmaları çok haklı, sebeplere dayanıyor, Bir guruba giriyor diyelim, çocuk eve gelip bakıyor, annesine babasına hava atıyor, ne bu Tv bu evde kaldırın bunu, ne bu masalarda yemek yenir mi yerde yemek yiyeceksiniz Efendimiz yerde yemek yememiş mi, biz nasıl masada yemek yeriz, mantığa bakın, o zamanlarda masa iskemle var mıydı, herkes yerde kum üstünde oturuyordu, ne oldu şimdi ne ailede huzur kaldı ne annede babada huzur kaldı, ne çocukta aldı başını gitti, çocuk haşlandı gitti.

İşin içinden çıkamayınca sonunda da intihar ediyor, bu çocuğa iyilik midir bu tarikat mıdır, zaten Tarikatta böyle bir şey yok ki, bunlar hep bazı kimselerin bazı şeyler yapıyoruz diye, güya iyilik yapıyoruz Hakk'a ulaştırıyoruz, hem kötülük hem de Hakk'tan uzaklaştırmaları çıkan neticelerdir. Hakk diye tamamen şeytana uyuyor, ancak burası oldukça tehlikeli bir yerdir, zikir veren kişinin mutlak o yerin o mertebenin ehli olması lazımdır. Aksi halde psikolojik manada istenmeyen haller meydana gelebilir, kişinin sosyal dengeleri de bozulabilir.

İzinli zikirlerin ikinci kısmı; sıfat – hakikat mertebesi itibariyle "arif" diye isimlendirilen bazı kimselerin, kendi sistemleri içerisinde, belirli sayı ve kurallarla telkin ettikleri "esma-i ilâhiyye" lerdir. Bunlar kişide çok daha geniş ufuklar açarak kendi gerçek ilâhi kimliğini bulmasına ve kendini yakıynen tanımasına sebeb olur. Daha evvelki mertebelerde çektiği zikirlere hayâl ve duygular, kısmen de olsa karıştığı halde, burada kendi gerçek kimliğini bulmaya başladığından hayâl ve vehimin burada pek etkisi kalmaz; ilk irfaniyyet mertebesidir. Ehlini bulmak oldukça zordur.

İzinli zikirlerin üçüncü kısmı; zât – marifet mertebesi itibariyle "arif-i billâh" diye isimlendirilen bazı kimselerin ilâhi sistem içerisinde, belirli sayı ve kurallarla telkin ettikleri "esma-i ilâhiyye"lerdir. Bunlar kişide daha da geniş ufuklar açarak, kendi gerçek ilâhi kimliğini bulduktan sonra, oradan yola çıkarak, "hakikat-i ilâhiyye"yi, Allah'ın hakikatini gerçek

mânâsıyle bulmaya başlar. Burası gerçekten oldukça güç, güç olduğu kadar da mühim ve değerli bir saha; epey de yüksek bir irfaniyyet ufkudur. Ehlini bulmak çok zordur.

Ancak Kûr'ân-ıKeriym Sâd sûresi 38/72. âyetindeki وَنَفَخْتُ فِيهِ مِنْ رُوحِي

Meâlen :

"ona rûhumdan üfledim" hakikati ve "nefha-i ilâhiyye" bunlardan meydana gelir. Her söyledikleri sözlerle dinleyenlerde yeni yeni bâtıni yaşam "hay esması"nın zuhurunu meydana getirirler. "Nefsini bilen rabbını bilir" hükmüyle en geniş mânâda kendi nefislerinde bulunan rûbubiyyet hakikatleri ile "rabb-ül erbabı" idrak ederek "Allah" ism-i câmisini ola-bildiğince her mertebesi itibariyle, en geniş mânâda idrak etmiş olurlar.

Zikrin ikinci yönüne gelince; lügat mânâsı itibariyle "anma, anılma, hatırlama" gibi kelimelerle ifade edilmektedir. Bu yöndeki zikrin mânâsı, elde tesbih, dilde lâfız değil; kendinde bulunan ilâhi hakikatleri ve "esma-i ilâhiyye" leri hatırlayarak, zuhurda faaliyete geçirmesidir. "Zikr ona derler ki, fikri aça" hükmüyle yapılan tesbihi zikirler sonunda açılmaya başlayan idrakî gelişmeler neticesinde kişi, kendini ve kendinde bulunan ilâhi hakikatleri ortaya çıkararak "tahallâku bi ahlâkıllâh" hükmüyle Allah'ın ahlâkıyle ahlâklanmaya başlar, ki bu da "ahlâk-ı Kûr'âniyye"dir.

İşte yukarılarda kısaca ifade etmeye çalıştığımız "Allah'ın zikriyle kalbler gerçekten huzur bulur" çünkü zikir, zakir (zikreden), mezkûr (zikredilen) birleştiğinde arada gayrı kalmadığından, "mutlak huzur" meydana gelmiş olur. Buraya ulaşmak, daha evvelce belirtilen mertebelerden geçip yükselmekle olur. Bu yaşantı "Hakk-el yakıyn" hali ile "zât mertebesi" imânı, diğer ifadeyle "ikan yakıyn" halidir.

İmanın Diğer Özellikleri İnsânlık seyrinin gelişiminde imânın da seyr mertebelerini görmekteyiz. Âdem (a.s.) nın

imânı, günahlarından arınmaları için rabblarına yalvarmaları yolunda idi. İbrahim (a.s.)'a kadar imân, dua mahiyetinde geçti. İbrahim (a.s.) ile tevhid hakikatleri ortaya çıkmaya başladı ve onun mertebesi "tevhid-i ef'al"; kendisi de "tevhid'in babası" ünvanını aldı. İmânı, "tevhid-i ef'al imânı" oldu. Mûsâ (a.s.) ile "tenzih" hakikatleri ortaya geldi.

O mertebede Allah (c.c.) sadece göklerdedir, bilinmez ve ulaşılmaz haldedir; bu yüzden Mûsâ (a.s.) imânı, "tenzih" oldu ve kendisinden bahsedilirken "Mûsâ'nın Rabbı"diye ifade edildi. İsâ (a.s.)ile "teşbih" hakikatleri ortaya geldi. Benzetmeli ifadelerle gerçekler izah edilmeye başlandı. Bunun neticesinde "üçlü Allah"anlayış (imân) ı ortaya çıktı, ki "bi ism-i eba ve ebi ve rûhûl kudüs" yani (baba, oğul ve rûh-ül kûdüs) ile ifade edilmeye çalışıldı. Muhammed (a.s.)da ise, "tenzih"ve "teşbih" birleştirilip "tevhid" oluşturuldu; "evvel, ahir, zâhir, bâtın hepsi O'dur," diyerek, gerçek imânın ne olduğunu açık olarak ortaya getirdi ve "tek"i ifade eden " بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ diyerek, Allah'ın "Rahmân"ve "Rahiym"isimleriyle "tek" olarak ifadesi oldu ve "kelime-i tevhid" ile de netleştirdi.

Mûsâ (a.s.) nın kavmi birçok ilâhlar üreterek, kesrete yani şirke düştüler. Romalılar da birçok erkek ilâh ve kadın ilâheler ürettiler. İsâ (a.s.) mertebesinde ilâhları üçe düşürüldü. Baba oğul ve kutsal ruh diye, İslâmın zâhirinde ise, kimlikler ikiye indirilerek "kul" ve "rab" hükmüyle ifade edildi. İslâmın özünde bulunan "mutlak tevhid"in oluşması için ikiden, birinin ortadan kaldırılması lâzım geldiğinden bu kaldırılması gerekecek olanın da "rab" değil, tabii ki "kul" olması lâzım gelecektir; "çık aradan kalsın yaradan" ifadesiyle çok açık, basit ve lâtif olarak telâffuz edilen bu kısa cümle büyük bir mânâ hakikatini ortaya koymaktadır. Kişi kendi varlığında bulunan nefs ve hevasından ne derece sıyrılabilirse, o derece kendisinde "Hakk" meydana çıkar; böylece kendinde, beşeri kendinden bir şey kalmadığından gerçek tevhid'e ve tevhid'in imânına (ki, "ikan"dır,) ulaşmış olur.

İseviyyette İmân: Teslis, bir başka ifadeyle “Hakk”, “âlem” ve “kul” üçlüsü mahiyetindedir. Eba Ebi Ruh-Ul Kuds dediği budur. Yani Ruh-ul Kuds dediği Hakk Baba dediği Alem, Kul dediği de çocuk yani oğuldur. Hakk, Alem ve Kul üçlüsü vardır. Ama islamda Kul ve Hakk var, İslamın şeriat mertebesindeki iman şeriat mertebesi ikilik perdesi üzere vaaz edildiğinden Kul ve Hakk ikilisi üzere bina edilmiştir. Zaten ilk olarak tek olarak tevhid olarak da anlamak mümkün değildir.

İslâmın şeriat mertebesindeki imânı, şeriat mertebesi (ikilik perdesi) üzere vazedildiğinden; “kul” ve “Hakk”ikilisi üzere bina edilmiştir. İmân, esma mertebesinde, duygusallık ve muhabbet üzerinedir. İmân, hakikat, sıfat mertebesinde, ikilikteki tekliği bulmaktır. İmân, marifet mertebesinde, kendindeki “ulûhiyyet” ve “abdiyyet” mertebelerinin Hakkını vererek tek olarak yaşamaktır.

Zât mertebesinin iki özelliği vardır: Biri, “zât-ı mutlak”; diğeri, “zât-ı mukayyed” dir. “Zât-ı Mutlak”, aynı zamanda “gayb-ı mutlak”tır ve burası “mutlak tenzih”tir. Bu mertebeyi anlamaya yol yoktur. İşte ancak sadece burası için “imân-ı gaybi” yani gayba imân hükmü mevcuttur. Bu alemin gaybı mutlak değil kayıtlı gaybdır, nasıl kendimizdeki ruhumuz aklımız işte nefsimiz gayb ama mutlak gayb değil, neden şuhuden idrak edebiliyoruz, işte mutlak gayb o ayette bahsettiği يُؤْمِنُونَ بِالْغَيْبِ dediği gayb-ı mutlak Zat-ı Mutlak’ın olduğu yer gayb-ı mutlaktır. Buradan sonraki tecelliler idrak edilir hallerde olduğundan, “ilmi imân”, “hissi imân”, “şuhûdi imân” ve bunların toplamını bünyesinde bulunduran “ikân”dır. İkan (yakıyn), “kurb” kelimesiyle ifade edilen yakınlık değildir; yakınlık, iki varlık gerektirir. İkan ise, böyle bir şeyi kabul etmez; “el yakıynü hüvel Hakk” yani “yakıyn, zâtıyla – sıfatıyla Hakk’tır” denmiştir.

Tefsirler “yakıyn”i bazı yerlerde “ölüm” ile tercüme etmişlerdir. Kısmen bu da doğrudur. Ölmeden evvel ölen kimselerin varlığında Hakk’tan başka bir şey kalmadığından

ikilik de düşer, teklik olan “yakıyn”lik kalır. Kişinin bâtınında kendi yoktur, ki imânı olsun; zâhirinde ise, vücûd heykeliile, hayâl gibi dolaşıp durmaktadır. İman yazıda nereden kaynaklanıyor, “elif”, ”mim”, “nun” dur. İşte imanın üç saç ayağı budur. Başka yönü itibariyle budur yani yazılışı itibariyle az önce okuduklarımız manası itibariyle idi,

Rüya 23/04/2003 bir dostumuzun zuhuratıdır, mevzu ile ilgili olduğu için hem ona cevap oldu hem de buraya ilave ettik, “Büyük bir muhabbet ile küçük bir erkek çocuğunun himayesi ve bakımı ile meşkul olduğumu görüyorum, sonra bana üç harf gösterdiler, Elif, Mim, Nun, idi bu harfler. Bu nedir dediler, mana aleminde “Emin” dedim, Mim’in önüne bir “Elif” koydular ve nedir dediler, “İman” dedim, bu sefer de o konan “Elif” in üstüne “hemze” koydular, veya önüne, bu sefer cevap vermedim, yani veremedim, devam ederek “Mim” yanındaki hemze elif ve hemzeyi kaldırıp başka başka seçemediğimi sonsuz harfler konup suretle kaldırmaya başladılar ben sadece seyir ettim.

Şu anda zuhur eden himmet-i muzaffer “Selamunaleyküm” müsaadenizle hürmetle ellerinizden öper içini dahi öperek sırrı tasdik ederek diyor. Yani buradaki sırrı ben tasdik ederim diyor.

Îman’ın Harfleri Yönüyle İzahı

(Z. G. E.) rumuzlu kardeşimizin görmüş olduğu zuhuratını, kitabımızın imân bahsi bölümüyle ilgili olması cihetiyle mümkün olabilen izahını yapmağa çalışarak bu bölüme ilâve etmeği uygun buldum. Cenâb-ıHakk cümlemize akıl ve gönül genişliği versin. Zuhuratta gösterilen üç harf, “Elif”, “Mim”, “Nun” dur. Evet bunlar ilk okunduğunda “emin” olur, →doğrudur. “mim”in önüne bir “elif” konduğunda “imân” olur, → doğrudur. İkinci “elif” in önüne “hemze” konduğu zaman “ima’en” olur, ki izah gerektirir. Bu harflere “ebced” hesabıyla baktığımız zaman “elif” 1, “mim” 40, ilave gelen “elif” 1, ve “hemze” 1 “nun” 50 toplamı 93 olur.

93 sayısını kendi arasında toplarsak (9+ 3) = 12 eder, ki bu da seyr-i sülûk mertebelerinin tamamıdır. Bu değerden, “Hakikat-i Muhammedi” değeri olan “mim”i yani 40'ı çıkardığımızda (93- 40) = 53 kalır, ki bu gerçekten bizi şaşırtan ve oldukça da duygulandıran bir netice olmuştur. Çünkü 53, bizim mânâ alemindeki şifre sayımızdır. Netice olarak kalan 53 sayısından, 40 sayısını tekrar çıkarırsak, yani (53- 40) = 13 eder, ki böylece bu mertebenin dahi “Hakikat-i Muhammediye” ye bağlı olduğunu görmekteyiz

Rabb'ım “ima’en” →“mim”in,“nun”da yani (40) ın (53) te bâtınen gizli olduğunu ifade etmiş oldu. Bilindiği gibi (40) ve (13) “Hakikat-i Muhammedi ye” yi ifade etmektedir. Ancak, bu oluşum ve değerlendirme “umumi” değil “hususi”dir. Yani herkesi ilgilendirmez. İlâve gelen “elif” ve “hemze” harflerinin tekrar kaldırılması aslına dönüş, yani “Muhammed-ül emin” oluştur. Baştaki “Emin” idi ya “Elif”, “Mim” geldi, “İman” oldu ilaveler çıktığı zaman “Emin” oldu, hangi emin, “Muhammed-ül Emin “ oldu yani aslına döndü.

Daha sonra gelen harfler, gerçek imânın ve “Hakikat-i Muhammedi”nin diğer yönlerini ifade etmektedirler. Yani O’nun teferrüatını ifade etmektedir. Gerek olmadığından onlar silik geçti.

Bir başka yönden mevzuumuza baktığımızda; “elif - lam - mim”in, zahir alemin koordinatları olduğunu ki, Bakara Suresinin başındaki الٓمٓ var ya işte bu harfler zahir alemin yani bütün bu mükevvenat aleminin koordinatları yani asli ölçüleridir. Nasıl şu galaksi şurada bir ölçü şu galaksi şurada bir ölçü diye geniş manada yerleri tesbit ediliyor, Elif, Lam, Mim de hani huruf-u Mukatta Rabbı ile Peygamber arasında şifredir dediği işte şifrelerden bir tanesi budur. Elif; bir koordinat, Lam; bir koordinat, yani bir ölçü, Mim, bir ölçüdür.

“elif” →“ehadiyyet”, koordinatı

“lâm” → “lâhut”, koordinatı

“mim” →“Hakikat-i Muhammedi” koordinatlarını veriyor. Elif, Lam, Mim; zahir alemin bütün genişliğini kapsamakta üç harf, üç harfin hakikati sadece çizgiden ibaret değildir, o semboller,

elif - mim - nun” ise, bâtın âlemimizin koordinatları olduğunu idrak etmemiz zor olmayacaktır. Zahir alemi ne kadar geniş ise batın alemi ondan daha da geniştir. Çünkü ne dedi Cenab-ı Hakk“Ben semavat ve arza sığmam ama mü’min kulumun gönlüne sığarım” dediği acaba bu cesedden mi bahsediyor, bu cesedin içine mi sığarım diyor, değil, insan surette görünüşte küçük alem olmakla birlikte batında büyük alemdir.

Bu gördüğümüz büyük alem surette büyük gibi görünmekte ise de ama insanın karşısında bu alem küçük alemdir. İnsan Alem-i Kebir, bu alem alem-i sagirdir. Yani küçük alemdir. İşte bu geniş alemin iç bünyede geniş alemin koordinatları Elif, Mim, Nun, işte imanın gerçek genişliği budur. Düşünelim bakalım iman ne kadar geniş bir sahayı kaplıyor. Elif, Lam, Mim ki Kur’an-ı Kerim’in başında الٓمٓ ﴿١﴾ ذٰلِكَ الْكِتَابُ لَا رَيْبَ فِيهِ bu kitap öyle bir mutlak kitaptır dediği bu harflerin ifade ettiği mana kitabı ihata kitabı dışarıda böyle ihata Elif, Lam, Mim içeride de Elif, Mim, Nun harfleri iç alemimizi iman alemimizi sarmış vaziyettedir. Yani Allah’ın Uluhiyeti zahir ve batın gayb ve şehadet olarak sarmış vaziyettedir bütün varlığımızı. Ama biz bunların farkında olmadığımızdan içimizi nefsani duygular ve dünya muhabbetleri doldurduğundan bunlara yer kalmamış değiştirerek söylüyorum dışarıya çıkaramamışız üzerine baskı altında kalmış işte insanda o kadar büyük Cenab-ı Hakk’ın vermiş olduğu o kadar büyük şeref var ki şerefler var ki ama biz ne yazık ki günlük kısır çekişmelerle bu gerçek hakikatimizin batıni genişliğimizin farkında olmadan çok küçük kazanımlar peşinde koşarak geniş alemimizi heba etmekteyiz.

“elif” →“ehadiyyet”,

“mim” →“Hakikat-i Muhammedi”

“nun” →“nûr-u ilâhi”dir işte “Mim” dediğimiz bütün hakikat-ı İlahiyenin şifre simge oluşumu, “Nun” dediğimiz Nurullah, Allah’ın nuru, Nur suresi 35. Ayette de demiyor mu, اَللّٰهُ نُورُ السَّمٰوَاتِ وَالاَرْضِ işte o nur bütün bu nurun zahirdeki şifresidir, nokta izahıdır,

Elif: Ahadiyet, içten dıştan sarmış,

Mim: Hakikat-ı Muhammedi, içten dıştan zaten sarmış,

Nun: Nur-u İlahi, O da alemi sarmış, işte iman böyle bir imandır ve de ilmi olan bir imandır. Bakın ilme dayanmayan bir iman hayali ve vehmi olur, çünkü neye iman ettiğini bilmedikten sonra nasıl iman edeceksin. Arabayı tanımazsan nasıl anlatacaksın şu kadar motordur şudur budur, ağırlığı yakıtı gücü budur, ama bir resimde bir araba görürsen bu arabaya iman ettim dersen resmi yırttığın zaman ne araba kalır ortada ne de bir şey kalır, işte hayali gaybi iman bu kadar ortadan hemen elden kaçacak kadar zayıf bir iman kağıdı yakarsın yanar gider imanın elinde bir şeyin kalmaz.

Ama imanı bütün genişliği itibariyle bütün alemi sarmış olduğu hali itibariyle düşündüğümüz zaman bu iman ne elden gider, ne de bunu doldurmak mümkün olur. Ehadiyyet mertebesinin zuhuru olan, “Hakikat-i Muhammediyye”; onun görünmesini, şühûda gelmesini sağlayan da “Nûr'u ilâhi”dir. Nur olmasa bu alemi göremeyiz. İşte bütün mevcudat gerek bireyler olarak, gerek tümden bu sistem içerisinde var oluşlarını ortaya “imân” kelimesi sırrı ile koyabilmektedirler. Bütün varlık fertlerinde, “imân” yani “elif, mim, nun” hakikatlerinden başka birşey yoktur ve varlıkları bunlara bağlıdır. Yani her varlık kendi bünyesinde man hali üzere görüntüye gelmektedir. Biz bunu bilsek de bilmesek de böyledir. Yani Allah’ın sistemi öyle bir sistem ki Allah’ın mutlak

takdiri şudur ki kendisinden başkasına ibadet etmeyesin diyor, yani imanın dışında hayat bulması var olması mümkün değildir.

Ama insanda bu iman lafsi, ve de şuhudi olarak ortaya çıkmaktadır. Diğerlerinde tabi olarak ortaya çıkmaktadır. İşte bütün mevcudat gerek bireyler gerek tümden olarak bu sistem içerisinde var oluşlarını ortaya iman kelimesi sırrı ile ortaya koyabilmektedirler. Bütün varlık fertlerinde iman yani Elim, Min, Nun hakikatlerinden başka bir şey yoktur, ve varlıkları da bunlara bağlıdır.

Vücûd-u mutlak bu sistem içerisinde görünümünü sağlayıp zuhur etmiştir. İmân olgusu, aslı itibariyle her varlıkta mevcuttur, ancak genellikle perdelidir. Bu sır evvelâ zahiri olarak “kelâm imânı” ile zuhura çıkmaya başlayarak, yukarıda izah edilmeye çalışıldığı şekilde “ikan”a yani bütün âlemi kendi bünyesinde toplayan gerçek “bâtın-i imân”, “elif - mim - nun”un hakikatine ulaşılmış olur. Bu ise gerçek islamiyyettir. Aleyhisselât-u vesselâm efendimiz bir hadis-i şeriflerinde, imân’ın başlıca şartı: “Her nerede olursan ol Cenâb-ı Hakk’ın seninle olduğunu bilmendir,” diye buyurmuşlardır. Kişi bu hakikati bilse de, bilmese de bu böyledir. Zahiren bilen, “zahir ehli”; bâtınen bilen “bâtın ehli”dir.

Böylece “zât-ı mutlak”ın bireyde ve bütün âlemdeki varlığı “imân” olgusu içerisinde “ima’en” en güzel bir biçimde zuhura çıkarılmış olmaktadır. Hamd'ından aciziz. Yukarıda bahsi geçen “hemze” Hakkında biraz daha malûmat almak isteyenler, "Kelime-i Tevhid" isimli kitabımızın (Uhud Savaşı) bölümüne bakabilirler. Uhud da Hamza’nın yani hemzenin şehid edilmesi var ya oraya bakabilirler. “hemze” ve “elif”, aslında aynı sesleri, “e, i, ü” vermekle birlikte, “hemze”nin kendine has bir özelliği vardır, ki o da sekte yani içinde bulunduğu mânâya göre kelimeyi bazen kesik okutmaktadır. Mü’min diyoruz yu’min diyoruz, Mesela, imân edene “mü’'min” dendiği gibi, eğer biz kelimeyi düz “mümin” şekliyle okursak, aslından uzaklaştırmış oluruz. Yani Elif ile arasındaki fark odur,

“hemze”, “elif”in şekillenmiş halidir. “Hazret-i ehadiyyet’in “Hazret-i şehadet”te şeenler halinde zuhura çıkmasından başka bir şey değildir. Kelime içerisinde ifade ettiği “sekte” mânâsı, ehadiyetin oradaki varlığına dikkat çekilmesi içindir. İmân hakikatinin ortaya çıkardığı gerçek “mü’min” bu ifade ve mânâ ile yaşayan kimse demektir. Ebced “mü’min” kelimesine baktığımızda

“mim” 40

“vav” 6

“hemze” 1

“mim” 40

“nun” 50

Toplarsak 137 değer çıkar, ki yine şaşırtıcıdır Görüldüğü gibi 13 ve 7sayısı burada da zuhura çıkmaktadır. Bilindiği gibi; (13) “hakikat-i Muhammed-i”nin şifre sayısı (7) ise, nefis mertebelerini ifade etmekle beraber; efendimizin yukarıda belirtilen imân hadisinde bildirdikleri imân 70 küsur mertebe, bab/dal'a ayrılmıştır En üstünü “lâ ilâhe illâ Allah” sözüdür. En aşağısı da insânlara eziyet eden şeyleri yoldan kaldırıp atmaktır. “Hayâ” da imânın ayrılmaz bir parçasıdır, buyurmuşlardır. İşte böylece “imân hakikati” “ima’en” “mü’min”de zuhura çıkmaktadır. Bu yüzden bütün peygamberlerin tabiilerine “mü’min” denildi, çünkü mertebelerine göre hepsi aynı asıl ve kanaldan meydana gelmektedirler ve özleri “Haki-kat-i Muhammedi”dir. Âdem (as) a iman edenin de adı mü’min, İsa’ya da iman edenin adı mü’mindir. Bu seyrin kemâli, “Hakikat-i Muhammedi”de “ümmet-i Muhammedi” ismi altında zuhura çıkmıştır.

İman 70 küsür mertebedir diyor bu nedir, işte bu yedi nefis mertebelerinin onar dereceden imanını göstermektedir. En kemalli “La ilahe illallah” en alt düzeyi de yoldan bir taşı kaldırmak diyor. Kişinin batınında kendi yoktur ki iamanı olsun, zahirinde ise vücut heykeli ile hayel gibi dolaşıp durmaktadır. Öyle perdelenmiştir ki tanımak mümkün değildir, öyle

aşikakardır ki tanımamak mümkün değildir, Ebu Hüreyre (ra) Peygamberimizi (sav) şöyle buyurmuştur, iman 70 dala ayrılmıştır en üstünü “La ilahe illallah”, en düşüğü de inasanlara eziyet veren şeyleri yoldan kaldırmaktır. Haya da imanın bir parçasıdır.

Efendimiz (sav) bu hadis-i Şerifleri ile imanın bütün mertebelerinin toplu olarak ifade buyurmuşlardır. 70 bab, kapı yedi nefis mertebesinin her mertebesinde on özelliği ile idrak etmektir. “la ilahe illallah” kelime-i tevhid isimli kitapta belirttiğimiz analayışla ifade etmektir, insanlara eziyet eden şeyin yoldan kaldırılması hak ve Tevhid seyr-i suluk yolunda kendisine mani olan şeyin kaldırılması yolun açılmasına yardımcı olmak bu sadece yoldaki taş değildir, yani sana yardımcı olan kişilerin imanı gereği çevresine de faydalı olabilmek nefs olarak sana mani olan neler varsa onları anlayıp onları ortadan kaldırmak imanın bir gereğidir.

Yoldan kaldırılacak olanlar seyr-i süluk yolundan kaldırılacaklardır, insanlara eziyet eden şeyleri yoldan kaldırmak Hak ve tevhid seyr-i suluk yolunda kendisine mani olan her türlü şeylerin kaldırılıp yolunun açılmasına kişinin yardımcı olması haya utanma sıkılma Allah korkusu kendinde olan tüm varlığını Hakka teslim edip kendi nefsine mal etmekten utanma sıkılma ve Allah korkusudur diyebiliriz. Allah (cc) hu cümlemize mutlak gerçekleri idrak ettirecek akıl ve irfaniyet vermesini niyaz ederiz amin.

Burada küçük bir hatıram ver yeri gelmişken sizlere bu mevzu ile ilgili hatıramı anlatmaya çalışayım, 1997 senesindeyiz yeni tanıştığımız arkadaşımız ile birkaç defa görüşmüştük bu arkadaşımız kendisinin zamanın mehdisi olduğunu söylediği bir Zat’a gönülden bağlıydı, bu arada bizlere de mutlaka bu zata bağlanmamız gerektiğini kendisinin zamanın sahibi olduğunu bu durumda herkesin kendisine biad etmek zorunluluğu olduğunu adeta menevi bir baskı kurmak isteyerek bizleri zorlamaktaydı. Aramızda birçok karşılıklı mevzular oldu, çıkardığım netice ne kadar büyük hayel ve vehim ve cüret içinde bulundukları yolunda idi.

Sonunda daha fazla görüşmeye lüzum görmeden size bir soru sorabilir miyim, dedim buyurun dedi, İrfan ehlinde iman ömür boyu sürer mi dedim, “sürer “ diye cevap verdi, hiçbir izah da yapmadığından bu cevap neticesinde gerçekten irfaniyetten ve seyr-i süluktan hiç haberi olmadığı açık olarak anlaşılıyordu.

07- ÜÇLER BEŞLER

Hani sofra duasında üçler, beşler, yediler, kırklar derler bu hangi mertebeden kurgulanmış, tarikat mertebesi itibariyle belirli yemeklerden sonra merasimlerden sonra söylenen şeyler, yalnız neyi söylediğimizi acaba biliyor muyuz, yani üçler ile ifade edileni, beşler ile ifade edilen, bunlar şeriat mertebesinde öyle bir şey olmadığı gibi mevzu bahis yani konu olmadığı için şeriat mertebesinde dua yapan duahanlar, bu cümleleri kullanmazlar, çünkü o mertebede yok, üçlerle beşlerle ilgileri yok, onlar sadece “aman ya rabbi şunu ver bunu ver “ diye öyle bir duaya girerler. O mertebenin de vasfı odur, bir şey diyecek halimiz de yoktur.

Zaten bir şey demeye gerek de yoktur her şey yerli yerindedir. Kendi kemalatını yaşamakta, her şey kendi bulunduğu yerde kendi kemalatını yaşamaktadır. Oradaki duanın kemalatı tarikat mertebesindeki duanın kemalatı bunların lafsını söylemektir. Bunların izahına yahut ne olduğunu belirtmeye geçildiğinde işte üçlerden bir tanesi birincisi Gavs-ul Azam diğeri Kut-bul Aktab, diğeri Kut-bul İrşad, diye bunlar halk arasında insanlar arasında görevli kimseler diye izah edilmeye çalışılmaktadır.

Üçlerden beşlere geçildiği zaman o iki tane daha onun görevlisi yediler daha onların görevlisi işte kırklar söylendiğinde hayalimizde meclis kurulmuş olmakta, bir gün bunların hikayelerini de anlatırlar, belki yakıştırma belki iyi niyetle düzenlenmiştir, bir gün kişinin bir tanesi camiye gitmiş

Yatsı namazını kıldıktan sonra orada uyumuş kalmış, tarikat ehli değil ama cemaatten birisi, fakat iyi niyetli, derken o akşam kırklar toplanmışlar bakmışlar ki birisi eksik içlerinden eksik olunca da kırk olmuyor sayı tam olmuyor, toplantı olmuyor, hadi demişler bakalım uyanık birisi varsa işte onu alalım bakmışlar bakmışlar kimse yok demişler ki şu cami içerisinde birisi var orada duruyor, alın getirin onu demişler. Hemen almışlar onu kırklardan olmuş.

Şimdi bu şimdi bu hadise olmuş mudur, olmamış mıdır, o konu ayrıdır, eleştirme de değil, işte tarikatta böyle fantaziler vardır. Yani biraz abartılar vardır. Şimdi oradaki şeriat mertebesinde faaliyetini sürdüren bir kişi kırklar meclisine alsalar ne olacak almasalar ne olacaktır, oraya girmekten kasıt belirli bir alt yapı belirli bir idrak seviyesine ulaşmış olması lazım ki özel bir statüye tabi olmuş olabilsin, “kırklar” diye, bunları tabi tenkit eleştiri mahiyetinde söylemiyoruz ama bazı gerçekleri de bilmemiz lazımdır, tarikat düzeyi de olsa şeriat düzeyi de olsa hayali bir islam yaşantısının aşılması lazımdır.

O kadar çok hayeller ile uğraştık ki, tarikat bağnazlığı ile uğraştık ki ama bundan sonra da çözülür mü çözülmez mi tabi bilemiyorum. Bütün bunların dışında bize lazım olan olabildiğince işlerin hakikatine nüfuz ederek oradan onları alıp kullanmak yani kaynağından alarak kullanmak, üçler beşler silsilesi bir başka yönüyle şimdi ele almaya çalışalım, bu az önce anlattığım sadece lafsi olarak iyi niyetle tekrarlanan ve kendileri Hakkında üçler beşler diye belirtilen kişiler Hakkında hayali bir büyütmekle veya hayali bir pozisyon vermek suretiyle aslı ne olduğu bilinmeden hayalen kullanılan kelimelerden ibaret bir sistemdir.

Belki aslı vardır, işte kurulduğu zaman ilk bu ilave edildiği zaman aslı vardır peki sonradan kelimeye dönüşmüştür, şimdi bize lazım olan hani diyorlar işte benim, şeyhim Kutbul Aktab’dır, benim şeyhimin şeyhi Gavs-ı Azam’dır, insanlar bunlarla oyalanmaktadırlar, kardeşim gavsın ne olduğunu biliyor musun, ki o kelimeyi ağzına alıyorsun, sonra gavs-ul Azam dediğin şey senin müşaheden ile anladığın bir şey mi

acaba, hayır dediler ki senin şeyhin Gavs-ul Azamdır, sen de dedin benim şeyhim Gavs-ul Azam'dır, deseler ki sana senin şeyhin katilin katilidir, ben de diyeceğim benim şeyhim katilin katilidir.

Biliyor musun ki sen müşahede ettin mi, sonra o ne demektir, hep böyle işte nakil ve taklit yaptığımız işler ondan ileriye gitmiyor, şimdi gerçek manasıyla "üçler" ne demektir, neden birler, üçler, beşler demiyor da "üçler" den başlıyor, üç tek sayıların birincisidir, "Bir" sayı değildir, yani "üç" tek sayıların birincisidir. "Bir " sayı değil "Bir" kaynaktır. Kaynak da sıraya girip te sayı olmaz. Yani deniz, denizden bir sonra çıktı bir göl oldu, sonra çıktı bir göl oldu, sonra çıktı bir göl oldu, o zaman deniz bir göl iki, üç, dört sayılmaz. Deniz ayrıdır, çünkü bütün gelen her şey o denizden çıktı.

İşte bizim silsilemizde de öyle yazdığı gibi silsilelerin de tamamında öyle yazması lazımdır, hani sohbette bazen dualarda Hz Allah, Hz Cebrail, Hz Rasulullah diyoruz. Bunlar üç, O'ndan sonra "Bir" başlıyor, Hz Ali Kerremullah-ı veçhe, çünkü Hz Rasulullah kaynaktır, Bir Muhammed (sav), İki Ali (kav), işte Hasan Basri "üç" diye o sırayla olmaz. Aynen Esma-ı Hüsna da da öyle o baştaki Rahman ve Rahiym isimleri Besmele'de olduğu gibi kaynak olduğundan Rahman, Rahıym, ondan sonra gelen sayı "Bir" hükmündedir. Gerçi esma-ı Hüsna baştan sayıldığında 99 yani Rahman Rahıym de içine girmekte ama Rahman ve Rahıym bütün alemlerin kaynağı olduğunda Allah esmasına onlar sayılmıyor.

Ondan sonrakiler "Bir" , "iki" , "üç" diye devam ediyor. İşte böyle varlığın oluşması da "üç" ile mümkündür, nasıl, "Kün", Allah bir şeye "Ol" dediği zaman o da oluverir. İşte bu "Kün" ol hükmünün birinci tesircisi Zat'ı yönünden yani birincisi Zat, ikincisi "İrade" üçüncüsü de "kavil" işte bütün alemdeki oluşmalar bu üçe dayanıyor, "Üçler" dediği bir bakıma budur. Bu hangi mertebede, Hakikat mertebesinde, bir de marifet mertebesindeki "Üçler" vardır, gerek bireysel olarak gerek Uluhiyet olarak yani gerek insanların yaptığı fiiller gerek Cenab-ı Hakk'ın yaptığı fiiller, bu asla dayanıyor. Zat' var,

iradesi yok, kelamı yok, hiçbir şey ortaya çıkmaz. Biz zatımızla herhangi bir fiili yapmayı düşünelim, o düşüncemizde kalmaktadır, yani at'ımızda kalmaktadır, onu faaliyete geçirmeyi düşündüğümüz zaman ona bir irade ilave etmemiz gerekiyor.

Çünkü iradesiz hiçbir şey ortaya gelmiyor. İstediğimiz kadar şunu yapacağım bunu yapacağım bir irade gerekmektedir, iradenin de ortaya çıkması için irade var ama hangi irade ortaya çıkacak ne yönde bir irade işte onun da ilmi programı "kelam" yani "Kün" dür. İşte bunun karşısında bu irade çıktıktan sonra o karşıdaki şeyin olmaması mümkün değildir. Belki biz bir şeye "ol" dedik olmayabilir o ayrı konudur. Ama Cenab-ı Hakk'ın kendi asli itibariyle bir şeye "ol" dediğinde olmaması mümkün değildir. Çünkü Cenab-ı Hakk abes bir şey yapmaz eğer bir şeye "ol" dedi ise orada olacak hükmü vardır.

Yani o emri alıp onu faaliyete geçirecek sistem vardır, güç vardır, mana vardır, Cenab-ı Hakk zaten başka türlü "ol" demez. Bir çiftçi bile nasıl nohut tanesini buğday tanesini toprağa ekmesi ona "ol" demesidir. O çiftçi beşeriyet aklı dahi olsa o nohutun gelecek seneye aynısını üreteceğini bildiği için ona nohut ol diyor. Hadi nohut seni bu sene ektim sen yarın bir dahaki, seneye bakla ol bakayım demiyor. Mantığa da uymaz demiyor da. İşte Cenab-ı Hakk da bir şeyin olmasını murad ediyorsa daha evvelden onun özüne olacak şeyi veriyor, O da " "Kün" ol dediği zaman "Feyekun" bakın "ol" u malzemeye veriyor, işte hemen diyor ama Allah yapmıyor olmayı.

Allah onun programını veriyor, ol demesiyle vaktinin geldiğini yani kapağının açıldığını emrediyor. O orada kendisi oluyor, işte üçlerin hakikat mertebesindeki hali de budur, tabi üçler beşler ilave ederek gidiyor, bu ana temel üzerine. Onun ol diyor ama olması için hangi isim lazım Rahman ismi mi Kahhar ismi mi, lazım Kahhar ismi de bir oluşumdur, bir rüzgar geliyor bir fırtına geliyor bir bora işte o da "ol" demektir, işte hangi yönde olacaksa üçler, beşler, yediler, diye o sistemi daha ihata etmiş oluyor.

Marifet mertebesinde ise “üçler” Bismillahirrahmanirrahim yani Allah, Rahman ve Rahim işte bütün sistemi de bunlar idare etmiyor mu, Allah diyelim ki Gavs-ul Azam hükmüyle onu ortaya getiriyor, Rahman Gavs-ı Aktab, Rahıym da Gavs-ı irşad, Beşler ne oluyor, Cenab-ı Hakk’ın Hazarat-ı Hamsedeki Esma-ı İlahiyeleri oldu. Ve de beş mertebe oldu, Yediler ne oldu, nefis mertebeleri oldu, Kırklar ne oldu, Hz Rasulullah Efendimizin kemalat yaşı olduğundan bunları idrak eden kırklar demektir, yani kişideki kırklar yaşıdır, olgunluk yaşı peygamberliğin geldiği yaştır.

Bu mertebelerin en büyüğünün gavs olduğunu söylüyorlar, şimdi gavs lügat manası itibariyle peltek “se” ile yazılırsa gavs diye bu yüzücü manasınadır. Yani en derinlere inerek yüzen manasınadır. Ne oluyor, ilm-i İlahi denizinde yüzen ve en çok yüzen başka yüzenlerde var ama o en ileri derecede mesela eğitim yaparak ne yapıyorlar 80 m aşağıya tek nefes ile iniyorlar, oraya başkası ulaşamıyor, sonra ekipman ile birlikte 100m aşağıya iniyor, 120 m aşağıya iniyor, ekipman ile sonra geminin içerisinde su basıncına dayanan küçük gemilerle çok aşağılara kadar inip araştırma yapıyorlar.

İşte Gavs bu demektir, yüzücü derinliğe dalan peltek “se” ile yazılırsa. Gavs “sin” ile yazıldığında en büyük yardımcı en fedakar bonkör insan demektir, herkese yardım eden en çok yardım eden manasınadır. Gavs kelimesi budur. Gerçi onun bir de ayrıca kelimeleri itibariyle Gavs bir “gayn” harfi var bir “vav” harfi var, bir “sin” veya “se” harfi var. Böylece de incelemek lazım ama şimdi ona zamanımız yok. Büyütülen gavs bu demektir. Gerçek kelime manası söylenmeyince hayalimizde bir yücelikler imparatorluğu gibi bir gökler imparatorluğunun reisi gibi bir şey düşünüyoruz.

Tabi bunlar hep iyi niyetle yapılmış şeyler, ama biraz tarikat abartması olan şeylerdir. Nun da iyi tarafı neresi dervişe bir muhabbet aşılamaktır, hani benim babam senin babanı döver, gibilerde, benim babamın tarlası daha fazla, gibilerle çocukların arasında bu övünme kaynağı olur. Gerçekten bunlar vardır, yoktur ayrı mesele ama bir şeyi konuştuğumuz

zaman yani o şey konuşulduğu zaman ne tarafından kimin tarafından olursa olsun, o şeyin bilinci ile konuşulması lazımdır. Bir kişi elektrikten kablodan anahtardan bahsediyorsa ezbere değil, tornavida elinde onu tornavida ile çalışırken hatta Cereyan zaman zaman eline çarptığı zaman ancak o elektriğin ne olduğunu o işin ne olduğunu anlar.

Yoksa kitaptan okusun elektrik şöyle gelir böyle aydınlatır dokunursan çarpar bu işte yaptığımız işlerin hepsi budur. Nazari hem de tatbikatı olmayan nazari şeylerdir. Bazen nazari olur ama o nazari olanın tatbikatını yapmışlardır, tatbikatlı bir nazari olur, anlatımı yani tatbikatın anlatımı olur. Ama burada onun ne tatbikatı yapılmış yapılmışsa çok eski yani çok uzun süreler gerisinde kalmış onun lisanından onun lisanına onun lisanından onun lisanına bu nazariyat aktarıla aktarıla tavşanın suyunun suyunun suyu gibi bir ilim kalmış ortada, sadece tavşan çorbası kalmış ortada nedir içinde ne var, kimseyi incitme niyetimiz yok bunlar güzel şeyler muhabbetli şeyler ama, safiyane bir muhabbet yetmiyor.

Ne yazık ki hep tarikat seyirlerimiz böyle güzel güzel insanlar imanlı insanlar bir ümitle gelen insanlar ama on sene geçti 15 sene geçti kardeşim ne kadardır buradasın efendim 25 senedir işte bu yoldayım elhamdülillah günlük virdin ne 90 bin İsm-i celal çekiyorum her gün pir-i fani olmuş çökmüş beyaz yüzü nurlanmış nurlansa ne olacak yüzünü her gün su ile yıkarsan zaten sudan dolayı da nurlanıyorsun, sudan aldığın oksijenden dolayı nurlanıyorsun. Peki kardeşim sen neredesin 25 senedir ehl-i tariksin tarik demek yol demek bu yolun neresindesin efendim şeyhim bilir elhamdülillah ben bilmem, Hay Allah şeyhin kadar taş düşsün kafana, o şeyhin sana nerede olduğunu bildirmemişse şeyhinin senin nerede olduğunu bilmesinin sana bir faydası var mı.

Sonra senin nerede olduğunun faydası şeyhine nedir, sen yemek yediğinde şeyhinin karnı doyuyor mu, yahut şeyhin yemek yediğinde senin karnın doyuyor mu, otursunlar sofraya şeyh efendinin önüne yemeği koysunlar dervişler dışarıda elhamdülillah şeyhimiz yedi işte biz de doyduk, şeyh yedi ise

kendisi için yedi, bu kadar saf niyetlilik olur mu, neyse görevimiz kimseyi eleştirmek değildir, işte ne yazık ki böyle hurafelerle asılda aslı var fakat sonradan hurafeye dönüşmüş anlayışlarla işte böylece gelip gidiyoruz. Şimdi Gavs daha üstün, Kutup da onun yardımcısıdır, Kutb-ul Aktab, Kutb-ul İrşad diye iki görevlisi olduğu söylenir. Yani Kutub diyelim ki amir müdür, yanında bir sağında bir solunda Kutb-ul Aktab katib.

Bütün peygamberler Hz peygamberin zuhurlarından bir zuhurdur. Kaynak Hz Rasulullah, Efendimiz ne diyor; “biz son gelen ilkleriz” yani hem ilk hem de son dolayısıyla bütün meratibi kendisinde ihata etmiş oluyor. İşte kim ki mana itibariyle bir varlık ortaya koyuyor, mana tarafından Hz Rasulullah’ın zuhurlarından bir zuhuru mutlak kendisi değildir. En geniş manada bunu kim ortaya koyabilirse, en geniş manada Hz Muhammed’in zuhur mahali olmaktadır. Âdem (as) Ademiyeti itibariyle Hz Rasulullah’ın zuhurunu ortaya koymaktadır.

Hızır (as) ise o güne kadar gelen meratib içerisinde Musa Devrine kadar gelen meratib içerisinde Hz Rasulullah’ın İlim ve Kudret özelliğini ortaya koyan kişi yahut mahaldir. Hızır (as) lık budur. Hz Rasulullah’ın o güne kadar gelen en geniş manada ilim ve kudret zuhurunu ortaya koyan şahıstır bakın. Ne diyorlar O’nun ismine vasfına Eb-ul Abbas ilk ismi onun bir prens olduğunu söyleyenler var, Şam ve Mezapotamya bölgelerinde yaşamış bir padişahın veya bir beyin oğlu olduğunu söylüyorlar, fakat sonradan içerisine hikmet arayışlığı girdiğinden bunların hepsini terk ediyor yalnız başına yaşıyor, hızır (as) ın lakabı “Bulya” dır, kendi ismi Eb-ul Abbas, lakabı Bulya dır.

Tabi Hızır’ın şahsiyeti yani Hızırlık şahsiyeti onda zuhura çıkıyor, ondan sonra bir sürü hızırlar var, yani Hızır tek bir varlık değildir, tek bir kişi tek bir kimlik değildir, ama aynı mananın değişik kimliklerde zuhura çıkmasıdır. Ki o da Hızır olmuş oluyor. Hızır demek bir bakıma “Hazır” demektir, birisi Anadoludan dervişlerden geliyordu, şöyle diyordu “Allah’ın bin

bir ismi var, bir ismi Hızır, Allah'ı nerede çağırırsan orada hazır, diye alevi meşreb bir kişiydi, zaman zaman gelir giderdi.

İşte gelen "Hızır" ismi altında veya "Hızır" kisvesi altında Hakk'ın ta kendisidir. "Hızır" hazır demektir, "Hazret" dediğimiz de buradan kaynaklanıyor, "Hazret" demek; Hakkani vasıflar ile hazır olan kimse demektir. Veya geçmişlerdense Hakkani vasfıyla yaşamış kimse demektir. Hz Ali diyoruz, Hz Ebu Bekir diyoruz, işte o ona iltifat olmuş oluyor ve O'nu hem biz yücelendirmiş övmüş oluyoruz, hem de vasfını ortaya koymuş oluyoruz. "Hazret" kelimesi de budur.

Kutb-ul Aktab, Kutub, Kutup yıldızı falan derler ya işte Gavs Hz lerinin birinci yardımcısı Kutup, Kutb-ul Aktab katib yani bütün dünyada olacak ne varsa hepsini kaydeder, ve ondan alınır işte alemde faaliyete geçer, Kutb-ul İrşad da diğer taraftan ilmi hareketleri kontrol eder, yani irşad eder, bütün insanları irşad eder, diye belirtilir. Şimdi biz zannediyoruz ki bunlar bireysel birer insan suretinde varlıklar abartılı anlayışlar buradan kaynaklanıyor, bunlar bir insan değil yani bir birey insan değildir, insan-ı Kamil olan bakın Kamil insan değil, İnsan-ı Kamil ile Kamil insan ayrı şeydir.

Gerçi Ali, Veli ile Veli, Ali aynı şey ama İnsan-ı Kamil ile Kamil insan aynı şey değildir. İnsan-ı Kamil bütün bu alemlerin aldığı isim, biz İnsan-ı Kamil'in içinde yaşıyoruz, insan suretleri içerisinde işte bu suretlerin içerisinde kim ne kadar kemale ermişse erebilmişse ona Kamil İnsan deniyor. Bu mükevvenat Kevn aleminin bir ismi de İnsan-ı Kamil demektir, yani bütün bu alemler bir tek İnsan-ı Kamil biz de bu İnsan-ı Kamil'in içinde yaşıyoruz. Dolayısıyla onun bir uzvu hükmündeyiz. İnsan-ı Kamil'in birer uzvu hükmündeyiz. Nasıl tüm olarak bir araba var, ama arabanın bütün parçaları küçük vidasından motoruna kadar o arabanın fertleridir, biz de İnsan-ı Kamil'in içerisindeki tümün içindeki bireyler gibiyiz.

Portakalın Narın içindeki taneler gibiyiz, portakalın narın dışında değiliz. Zaten olmamız da mümkün değiliz, işte bu nar tanelerinin içinde misal olarak veriyoruz en çok kendini kim

tanımışsa en geniş manada o portakalın yahut narın içinde olduğu hücresi bir odası olduğunu kendisine bir şahsiyet tanındığını İnsan-ı Kamil içinde kayıp olmadığını yani bir çuval içindeki o taneler gibi, nohutlar gibi pirinçler gibi, kayıp olup gitmediğini her bir tanenin bir şahsiyeti olduğunu işte kim bu bilinci daha geniş daha geniş manada idrak ediyorsa onlar kamil insan, İnsan-ı Kamil ile Kamil insan arasındaki fark budur.

Biz Kamil insanı insan-ı Kamil zannediyoruz, yani o sahada o anlamda kullanıyoruz, işte bu bütün insanları ihata etmiş olan İnsan-ı Kamil Gavs, yoksa anladığımız birey manada değildir. Ve onun kiramen katibi yani Kutb-ul Aktab da bir bakıma Levh-i Mahfuz, yani bütün ilm-i İlahidekilerin yazılı olduğu sistem. Kutb-ul İrşad da Akl-ıKül olduğu söylenir, çünkü bütün ilmin taHakkuku onunla iradesiyle ortaya çıkmaktadır.

Bu sistemler baş tarafta kurgulanıyorken yani tesbit ediliyorken bu geniş manada ifadeleri içerisinde ama birey idrakine yakın şekilde söylendiğinden küçük akıllar zaman içerisinde bunu birey insanlara döndürmüşler. Biz de böyle üçler, beşler, yediler derken işte üç kişilik gurup, beş kişilik gurub, yedi kişilik gurup kırk kişilik gurup bin kişilik gurup bin birler 12 pirler diye, bunlar hep bireyselleştirip böyle algılamışız. Tabi bu da bir gerçek bunun kaldırılması mümkün değildir, o kişiler öyle anlıyor, o da onunla mesul, onun hayaliyle hayatını sürdürüyor, belki o şekilde kendisine bir yardımcı güç kabul ediyor, ki öyle de oluyor, faydası var mı var, o ayrı konudur. Bir şeyden % 10 faydalanmak var % 90 azami faydalanma var.

Dini hükümleri bir konuya bağlayarak sınırlamak da doğru değildir. Beşler dediğimiz de bunun içine “Penc-i Âli aba” da girebilir, değildir demek doğru olmaz, çünkü islami ilim bir tek yöne bağlanıp ta budur diye kısıtlanacak ilim manzumesi silsilesi değildir. Neden değildir çünkü her mertebede o ilmin bir tezahürü vardır, bir zuhuru vardır. İşte o düşündüğün şey çok doğru, bir başka yönüyle de Efendimizin “Penc-i Âli aba”

diye sardığı o beş kişi üçleri ve beşleri ifade ediyor. Yani bir başka üçler beşler hükmünü ifade ediyor.

Üçler; Hz Âli, Hz Hasan, Hz Hüseyin Efendilerimizdir. O mertebedeki üçler odur, işte beşler dediğimiz zaman Efendimiz ve kızı ile birlikte "Penc-i Ali aba" yani abanın altındaki beşler, ama üçler beşler diye ayrıldığı halde gene de teklerdir onlar, tek varlıklar, tek varlığın beşli şekilde görünmesidir, o tek varlık tek olarak görünse bu faaliyet sahası olmaz. Yani ondan sonraki süre devam etmez. İşte o birin yahut o gurubun zuhurları olacak ki onlar tezahür etsinler. Şimdi bir çuval buğdayı ektik topladık o buğdayı çuvalı öğüttük bitirdik, bir sonraki sene ne ekeceğiz, ne bitireceğiz.

İşte bir sene sonra Hakikat-ı Muhammediye ne olarak ekiliyor, Hz Ali efendimizden ekiliyor "Hasan" diye biçiliyor. "Hasan" ismi ile hububat toplanıyor, bir aşama sonra "Hüseyin" ismi ile hasad ediliyor, ama toplanan aynıdır, Hz Rasulullah efendimizin aynidir. Tabi (sav) efendimizin müstesna şahsiyeti var o ayrı konudur, O'nun özelliğine ulaşmak mümkün değildir, ama vasıf olarak aynıdır. Bir kamyon aynı tarlada çıkmış pirinçle bir Kg pirincin arasında fark var mı, sadece miktar farkı vardır. Birisi bir Kg birisi bir kamyondur.

İşte kamyon pirince bir başka varlığın ulaşması mümkün olmadığından o kamyondan arttırılarak üretilen işte bir çuval, işte bir heybe gibi ama pirinç aynı pirinçtir. Ama birisi bir orduyu doyuruyor, birisi bir aileyi doyuruyor. Aradaki fark bu kadardır. Yani tesir sahaları bu kadardır. İşte o "Penc-i ali aba" üstte açan o gül ağacını düşünelim, gül fidanını, kök aynı kök, üstünde bir tane açmış bir gül var, yanında da dört tane tomurcuklar var, biz bunları ayırabilir miyiz bu yanındaki tomurcuk bir başka ağaçtan geldi, öteki bir başka ağaçtan geldi tomurcuklarını bırakın oradaki yapraklar dikenler bile o güle aittir.

Onlar bile ayrılmaz, o gül ağacının üstündeki gül ne kadar mübarekse oradaki diken de o kadar mübarektir. Çünkü diken olmazsa o gülün kemalatı olmaz. İşte efendimizin mübarek

ehl-i beyti böyle üçler, beşler, özünü yani kaynağı ortaya getirmekte.

13. Terzi Baba isimli kitaptan bir bölüm var, bu kitabı derleyen yazmaya çalışan kardeşimizin bir düşüncesi varmış, onu bize aktardı o aktarmasının neticesinde de işte bu cevaplar ortaya çıktı, O'nun ağzından, bu kitabı derleyip düzenlerken uzun zamandır düşündüğüm bir hususu Terzi Babama sormayı düşünmüştüm, diye başlıyor, O da şu idi, kendisinin vasfı "necat" tır, Nuh (as) ın da vasıfı "Necat" tır, acaba bu necatlar arasında ne fark var idi, bir müsaid zamanda sorduğumda verdiği cevabı şöyle olmuştu, tabi bu da bir düşüncedir, Bu vasfı yani "Necat" ilk defa Nüsret babam şu tarihli mektubuyla izafe etmişlerdi.

İlk zamanlarda yazdığı mektubu var onun başında Necdet yerine Necat ifadesini kullanmıştı. Tarihi hatırımda değil tarih yeri boştur. Daha sonra cenab-ı Hakk daha evvelce de belirttiğimiz gibi yani kitabın ön bölümlerinde belirttiğimiz gibi zuhuratımızda göstermişti, daha sonra manada Zekiye anne tarafından tasdik edilmişti, daha sonra Z.G.E rumuzlu kardeşimize 11704/2003 Cuma 22 vedudum necattır, necatım vedudtur, tasdiği gelmişti. Vedud isminin hakikati anlamınadır, yani muhabbetim necattır, necatım muhabbettir, demek istiyorum.

Yani sevdiğim yere necatımı veririrm, demektir. Ama cenab-ı Hakk başka varlıkları sevmiyor mu tabi ki seviyor, o konu ayrı burada bahsedilen necat ayrı aslında alemde necattan başka hiçbir şey yoktur. Kime ne manada bir hal verilmişse o onun necatıdır. Yani o mertebenin necatı o mertebenin kurtuluşudur. Zahirde helak gibi de gözükse, tabi her varlık kendi kemalinde olduğundan biz bireysel aklımıza göre nefsi şartlanmalarımıza göre onu zeval gibi görürüz. O bizim nefsimize zeval gibi gelir. Halbuki o necattır rahmettir, yani orada muhabbettir, o muhabbeti olmasa zaten onu orada öyle yapmaz. Bir annenin babanın çocuğa muhabbeti olmasa ona bir tokat atar mı yahut bazı sözleri ile incitir mi yahut ikaz eder mi, işte etmesi ona necattır, rahmettir, o anda olmasa bile

bir sonraki aşamada rahmettir. Dolayısıyla alemde necattan başka hiçbir şey göremiyoruz. Ama bize zahmet gibi geliyor bazı fiiliyat o bize göre öyle aslına göre onun da kurtuluşunu temin ediyor.

Cehennem necattan başka hiçbir şey değildir, neden günahlarını temizliyor, sonra onu cennete götürüyor, cehenneme girmese ebediyen cennete giremez, o üstündeki ağırlıklarla işte cehennem onun necatı oldu. Böylece necat mana aleminden verilen bir vasfımız olmuştur, şimdi burada bir ikaz var, sakın ha ona diyorum, yahut okunduğu zaman, Nuh neciullah ile buradaki necatı karşılaştırıyoruz sanılmasın Nuh (as) Allah'ın (cc) hu büyük bir peygamberidir, biz ise aciz bir kuluyuz. Nuh (as) ın hali geneldir, bu da bir ayrı konu, bizim halimiz ise özel yani kimseyi bağlamaz.

Ancak bu zevki bir hal ve ilimdir. Nuh (as) ın hali ile buradaki necat ın halini karıştırmamak lazımdır. O alem şümul yani bütün alemlere açılmış bir necat ama diğer necatlar mahalli veya kendine aittir. Sonra bu bizim tarafımızdan kurgulanmış bir şey de değildir. Tasnif edilmiş düzenlenmiş bir şey de değildir, bu günlere kadar gelen işte zuhuratların tecellilerin neticesinde toplanan oluşan bir oluşumdur. Kimseyi bağlamaz ancak bu zevki bir hal ve ilimdir.

İbrani lügatında şimdi yavaş yavaş mevzuya giriyoruz, "Nuh" sözcüğünün yani Nuh'un "rahat" manasına olduğu ifade edilir. "Nuh" kelimesi "Rahatlık" demektir. Hal böyle olunca Nuh Neciullah'ın manası Allah'ın o mertebedeki rahatı, huzur ve kurtuluşu demek olur ki, her mertebede ayrı ayrı zuhur ve yaşantısı vardır. Bunu bilmek lazımdır. Nuh Neciullah, insanlık seyiri içerisinde hangi mertebede gelmişse oraya kadar gelenlerin necatı orada vardır. Muhammediyyul meşreb olan bir kimseyi Nuh Neciullah necata götüremez. Museviyyul meşreb olanı necata götüremez, ama Museviyet mertebesine gelmeye çalışan bir salik de Nuh Neciullah mertebesinden geçmedikçe Museviyet necatına yani Museviyet mertebesine ulaşamaz.

Yani evvela o necatı alacak Nuh babadan Nuh dededen o kurtuluşu alacak yani onun gemisine binecek başka çaresi de yoktur, yoksa helak olur, işte seyr-i suluk demek hangi peygamber hangi mertebede ne yapmışsa o yolu yürüyenlerin de efendim ben 25 senedir yolda yürüyenlerdenim nerede olduğumu bilmiyorum demesi daha ademiyet mertebesine gelmediğini kendi lisanıyla söylemesinden başka bir şey değildir. Her mertebede ayrı ayrı zuhur ve yaşantısı vardır. şimdi özet olarak kısa kısa bunları incelemeye çalışalım aslında Kur'an-ı Kerim'in her yönü hayel ve vehimden necattır. أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ İşte bunu söylüyor. Yani Kur'an okurken hayelden ve vehimden kendini arındır, işte bu arınma zaten baştan necattır, baştan necat olmasa bunun devamı olan necatlar yani her mertebeden saf temiz pak olarak çıkıp kurtulmak mümkün olmaz. Eğer biz bir denize girip yıkanmayı düşünüyorsak o deniz kirli ise yani bizden daha kirli ise ona göre temiz gibi olan girer kirli olarak çıkar,

08-NECAT

Her bir suresi başlı başına bir necat her bir ayeti kendi bulunduğu meratibi itibariyle bir necat, her bir harfi kendi hakikati itibariyle ilmi necattır. Şimdi, 1- Cenab-ı Hakk Âdem (as) ı balçık topraktan halk etti, toprak ise asli itibariyle hikmettir. Yani hikmetin ana maddesi topraktır, toprağın da özü hikmettir. Yani bağrından nice nice, nice bilinmeyen şeyler çıkarmaktadır. Bir çuval toprak alalım saksının içerisine veya belirli bir yere koyalım, ona ne ekersek ekelim, içerisindeki bakterileri özellikleri itibariyle belki o toprak bazı bitkileri daha çok yeşertir, bazılarını daha az yeşertir içerisindeki tekibine göre ama her halukarda mutlaka bir şey yeşertir orada. İşte bu onun hikmetidir. Aynı havayı teneffüs ediyor aynı suyu aynı ışığı alıyor, burada bazen kırmızı bazen mor, bazen değişik değişik renkler çıkıyor. Nasıl oluyor işte bu hikmettir. Bazen

aynı yerde meyveli ağaç bazen aynı yerde meyvesiz ağaç aynı yer aynı toprakta. İşte hep hikmet içine وَنَفَخْتُ ruhundan üfledi, yani toprak olan hikmetin içine وَنَفَخْتُ yü üfledi. Yoksa toprak, taş toprak olarak üflenmedi. Neden havaya üflemedi, neden ateşe üflemedi, neden suya üflemedi, toprağa üfledi çünkü toprak hikmet özelliğini ortaya koyacak kabiliyeti var, ve de terkip olarak ayakta duracak kabiliyeti var toprağın su ayakta duramıyor, durması için buz olması lazımdır. Buz ise hareketsizlik donuktur hareket edemez, Adem sadece taş gibi heykel olurdu buzdan olsaydık. O zaman da faaliyeti olmazdı. İşte bunlar hep Allah'ın hikmetleridir, O'nun hikmeti en geniş manada toprakta zuhura çıkıyor, işte bu yüzden وَنَفَخْتُ içine ruhundan üfledi. Böylece toprağın ağırlığında hikmet ile ruhun hafifliğine necat yani huzur yani rahat huzur ile ulaşıp kurtulmuş oldu. İnsanlara verilen ilk necat budur. Hatta aleme verilen ilk necat bütün insanlık alemine alemin halifesi olduğundan onun kurtuluşu alemin kurtuluşuydu. Eğer biz o topraktan kurtulmasaydık bu necat ile Cenab-ı Hakk'ın Esma-ı İlahiyesi ilmi ve irfani olarak zuhura gelmeyecekti bilinmeyecekti, hani "Allah var idi O'nunla birlikte hiçbir şey yoktur" hükmü böylece devam edecekti. Gerçi bu gün de devam ediyor ama idrak eden varlıklar var aksi halde Âdem'in toprağı hikmet özelliği ile وَنَفَخْتُ yü kabül etmemiş olsaydı bireysel insan zuhura gelmezdi sadece İnsan-ı Kamil zuhurda olurdu, ki bu o İnsan-ı Kamil'in kemalatı değil zevalidir. Çünkü İnsan-ı Kamil Âdem ile kemale ulaştı. Hava toprak su ateş mükevvenat yıldızlar güneş hepsi halk edildi, bu insan-ı Kamil'in cesedi hükmündeydi, İnsan-ı Kamil'in ruhu وَنَفَخْتُ sü Âdem ile kalbi Âdem ile faaliyete geçti. İşte bu topraktan manaya geçiş ilk haliyle bireysel insanın diye düşünün ilk

necatımız kurtuluşumuz budur. Çünkü toprak hikmet hakikatinin içerisine varlığına biz duhul etmeseydik وَنَفَخْتُ ile meydana gelmeseydik biz görüntüye gelemeyeceğiz İlm-i İlahide veyahut ruhlar aleminde ruh olarak kalacaktık. İşte ruhaniyetten elle tutulur gözle görülür belirgin hale gelebilmemiz için bir yoğunlaşmış bir malzemeye ihtiyacımız vardı. İşte o da topraktır. Ama o toprak sadece taş toprak değildir, Hikmet hükmünde olan topraktır. İşte Cenab-ı Hakk bu hikmetle birleştirdi وَنَفَخْتُ yü. Toprağa üfledi dediği odur, toprağın hikmet yönüne onu üfledi ki o hikmet hakikatiyle o orada وَنَفَخْتُ faaliyete geçebildi. Yoksa bir taşın üstüne taşı kırın arasına tohumu ekin suyu da dökün oradan tohum çimlenerek çıkar mı, çıkmaz ya kuş gelir alır veya kurur, neden çünkü hikmet yoktur. Taşın içinde hikmeti yoktur. Yani onu büyütecek hazırlığı yok alt yapısı yok. Bir daha okuyorum, Ceneb-ı Hakk Âdem (as) ı balçık topraktan halk etti, toprak ise asli itibariyle “Hikmet” tir, وَنَفَخْتُ içine ruhundan üfledi, yani o toprağın, hikmetin içine böylece toprağın ağırlığından hikmet ile ruhun hafifliğine necat buldu yani rahat huzur ile ulaşıp kurtulmuş oldu. Eğer o وَنَفَخْتُ içinde hikmet olmayıp ta toprak içerisinde kalsaydı kuru toprak gibi sıkışıp kalacaktı ve sıkıntıda olacaktı rahatı bulamayacaktı, yumuşak toprağa girdi orada rahatı buldu, gelişmesini sağlama imkanı oldu. Neden o da hikmeti yönünden bu birincisi,

2-ikincisi İdris (as) çok ibadet ve riyazad yapıyordu, böylece kendinde büyük bir latiflik hasıl oldu. Cenab-ı Hakk وَرَفَعْنَاهُ مَكَانًا عَلِيًّا 19/57 O’nu yüce mekana yükseltti. Böylece O da yani İdris (as) da hava ki kuvvettir, havaiyattan yani nefs-i hevasının kuvvetinden necat bulup rahata huzura

kavuştu. Yani bunlar anasır-ı erba'nın necatlarıdır bunlar. Topraktan Âdem (as) ın necatı, havadan da İdris (as) ın necatı var.

3-Nuh (as) kavimine uzun seneler nasihat etti, وَاسْتَغْشَوْا ثِيَابَهُمْ 71/7 onlar Nuh'u dinlememek için sırtlarındaki örtüyü ters döndürüp başlarını ve kulaklarını örterek O'nu dinlemek istemediler. Nihayet Nuh tufanı oldu, kavimi suda boğuldu. Ceketlerini böyle arkadan kaldırıyorlar başlarına geçiriyorlar, orada anasır-ı erba dan su genel tesir sahası suda su ilimdir, yani suyun karşılığı ilimdir, toprağın karşılığı hikmet, havanın karşılığı kuvvet, suyun karşılığı da ilimdir. Bunlar hep bizim varlığımızda mevcuttur. Su aynı zaman da da hayattır, yani su ilim, ama bir başka vasfı da hayattır. Diyor ya وَاللَّهُ خَلَقَ كُلَّ دَآبَّةٍ مِنْ مَآءٍ 24/45 herşey sudan halk oldu hayattır nasıl ilk baharda yağmurlar yağmaya başlayınca ancak hayat yeşeriyor, yani suyun bir vasfı ilim, bir vasfı da hayattır. Nuh (as) gelmeden evvel daha iki necat var, Nuh'da da bir necat var, ama Nuh'un necatı ile necat bitmiyor. Nuh (as) vücut gemisi ile kendi mertebesi itibariyle ilim deryasında yüzerek İlm-i İlahi deryasında yüzerek necat bulup rahat ve huzura kavuştu. Kavimi ise kendilerine ait olan hayatı suya gark olarak bulduklarından dünyada necatları suda gark olmakla oldu. Zahir tefsirlere bakıldığında işte onlar suda boğuldular kahr oldular öldüler diye ifade edilmektedir. Ama aslında o tamamen öyle değildir.

Nuh (as) onları batın ismine davet etmekteydi, onlar ise zahir ismi ile halk edildiklerinden yani kabiliyetleri zahir isminin gereğini anlamaktan ibaret olduğundan batın çağrısına kulaklarını kapattılar o yüzden. Yani yapılan davet programlarına uygun değildir, ama Cenab-ı Hakk gene onlara rahmetinden onları suya gark etmiş olarak dünyadan necatları

suya gark olmakla oldu. Yani zahir esmasından suda gark olarak batın esmasına geçtiler. Bu da onların necatı oldu. Ölüm cezası değil, bakın burada incelik vardır.

Şimdi Nuh (as) onları batın esması ile batına davet etti, yani işlerin hakikatine davet etti, ama onlar zahir esması ile zuhur ettiklerinden batın esmasını dinlemediler, ama Cenab-ı Hakk gene onlara rahmet için hayat olan su onların suda gark olmak suretiyle yani su ile doyurmak suretiyle zahir isminden batın ismine aldı. Zahir kitaplarda isyan üzere diye belirtilir ama o da şeriat mertebesi itibariyle doğrudur, o da bir necattır, oradan ibret almak başkaları için necat, ama kendilerinin suya gark olmaları onların necatı oldu. Yani böylece Cenab-ı Hakk onları gene Nuh (as) a tabi kılmış oldu. Veya Nuh (as) ın onların üzerine olan talebini böylece yerine getirmiş oldu.

Dolayısıyla peygamberini dinlemiş oldular. Lisanen tasdik edemediler ama hayatlarını vererek tasdik ettiler. Her peygamber kendi düzeyinde oranın gavsıdır. Su ilim aynı zamanda hayat, yani onlar ilim ile birlikte hayata dahil oldular, suyun ifade ettiği hayata dahil oldular. Hayat-ı Ebediyeye dahil oldular, dünya hayatından kurtularak. Suda ölmek ne demek su da temizlik gusül abdesti değil midir, aynı zamanda gusl edildiler eski necasetlerinden eski hallerinden bakın Cenab-ı Hakk'ın rahmeti ne kadar büyük, ama zahir mertebeden bakıldığında tabi işler daha başka orada onlar da gerçek, ama sadece o kadar ifade ile bu işler anlaşılmış olması mümkün değildir, o paragrafı bir daha okuyalım.

Su ilimdir aynı zamanda hayattır, nuh (as) vücut gemisi ile kendi mertebesi itibariyle ilim deryasında yüzerek necat bulup bakın Nuh (as) ın necatı başkadır, suyun üstünde kalması yani ilim denizinin üstünde kalması onun necatıdır İlm-i İlahide, ama yüzerek necat bulup rahat, huzura kavuştu kavimi ise tam tersi bir necat buldu, kendilerine ait olan hayatı suya gark olarak yani kendi hayatları suya gark olarak bulduklarından dünyada necatları suda gark olmakla oldu. Yani Nuh (as) ın necatı suda yüzmekle oldu, onların necatı da suda gark olmakla oldu. Biri ilmi yönüyle suda gark oldu diğerleri de

hayati yönleri ile suda gark oldu. Yani suya girdiler hayat buldular, Nuh (as) da suyun üstünde kaldı ilmi necat buldu. Su aynı zamanda ilimdi.

4. necat; Nemrut İbrahime çok eziyet etti sonunda O'nu ateşe attı, ayet-i kerimede قُلْنَا يَا نَارُ كُونِي بَرْدًا وَسَلَامًا عَلَى إِبْرَاهِيمَ 21 /69 Cenab-ı Hakk ateşe "ey ateş serin ve selamette ol" dedi. Bulunduğu yerde gül bahçesi oldu. Ateş azamettir, dört unsurdan bir tanesi ateş azamettir, azamet, Kibriya yücelik, yakıcı, böylece Nemrut'un zahir batın azameti İbrahim'i yakamadı. Çünkü üstünde hullet Esma-ı İlahiyenin dostluk örtüsü ve kibriyası vardı. Yani onun azameti vardı ama İbrahim (as) ın da üstünde dostluk örtüsü hulleti vardı. Onun da kibriyası vardı. Ötekinin azameti vardı ama İbrahim (as) ın da kibriyası vardı. Dolayısıyla o azamet o kibriyayı yakamadı.

O'nu hullet dostluk elbisesi sarmıştı, penc-i âli aba gibi Esma-i Hüsna sarmıştı İbrahim (as) ı . Esma-ı İlahiyenin dostluk örtüsü ve kibriyası vardı böylece İbrahimde ateşten necat bulup rahat ve huzura kavuşmuş oldu. Böylece anasır-ı erba tamamlanmış oldu. Yani her işte bu mertebelerden kişi geçiyorken bu mertebeleri ilmen de olsa hakikatini idrak ettiğinde bu anasır-ı erbadan necat bulur. Bu anasırdan kurtulmadıkça da mana alemine uruç etmek yükselmek mümkün olmaz. Demek ki bu anasırın İbrahim (as) mertebesine kadar ortadan gitmesi gerekir.

Bu mertebelerde kişi anasır-ı erba beden yapımızı meydana getiren dört ana unsur toprak hava hava su ateş bunların tabiatlarından necat bulup rahat ve huzura kavuşması lazım gelmektedir. Yani nefsi manada bunların bizi toprağa yani kendi aslına çekmesinden kurtulmamız lazımdır. Ateş bizi kendine çekmekte, hava bizi kendi tabiatına çekmekte, toprak kendi tabiatına çekmekte, su kendi tabiatına çekmekte işte biz yukarıya doğru uçmaya çalışıyoruz, şartlanmalardan kendimizi kurtarmak için işte belirli şeylerden fakat bunlar bizi aşağıya

çekiyorlar, neden çünkü bunlar bizim anamız, yapımızda var tabiat bizim ana tarafımızdır, aklımız Akl-ı Kül de baba tarafımızdır,

Akl-ı Kül, Ruh-u Kül baba kendine doğru çekiyor, ana tabiat aşağıya kendine doğru çekiyor işte insan bu ikisinin arasında boğuşup duruyor. Ama neticede baba sahasına geçmesi gerekiyor ki akl-ı Kül’e ulaşabilsin, miraç yapabilsin. İşte bu anasır-ı Erba üstümüzde olduğu sürece miraç yapmamız mümkün değildir.

5-Meryem oğlu İsa (as) وَأَيَّدْنَاهُ بِرُوحِ الْقُدُسِ 2 /87 “.. Biz O’nu Ruh-ul Kuds ile destekledik..” bundan sonraki necat ruhani olmaya başladı. Toprak anasırdan kurtuldu, ruhani onlardan dahi necat bulmak lazımdır. Burası daha ince meseledir. Meryem oğlu İsa (as) وَأَيَّدْنَاهُ بِرُوحِ الْقُدُسِ Biz onu ruh-ul Kuds ile destekledik hükmüyle beşeriyetinden necat bulup gök ehli oldu.

6-Necat-ı Muhammedi alemde azab anlayışını rahmet anlayışına döndürüp “rahmetellilalemiyn” hükmü ile alemlere rahmet oldu. Yani (sav) efendimiz yani Mertebe-i Muhammediyenin necatı bir kişi için değil, bakın Necat-ı Muhammedi, alemde tadış azab anlayışını yani cehennem yakıcıdır, şu kötüdür bu kötüdür, diye bu eksi kötü görülen basit görülen anlayışları Rahmet anlayışına döndürüp “Rahmetellilalemiyn” hükmü ile alemlere rahmet olmak yani necat olmak buradaki necat ne kadar farklı, ötekiler birey manada mertebeleri itibariyle necat iken Hakikat-ı Muhammedinin necatı bütün alemleri kapsamına aldı ki işte İnsan-ı Kamil veya Kamil insan anlayışı budur. İnsan-ı Kamil’in vücudundan hiçbir mertebeyi hiçbir varlığı eksi artı fazlaydı noksandı ayırmadan hepsine aynı muameleyi yapması. Burada Uluhiyet hükmü gereklidir, Allahlık gereklidir.

7-Fırkayı naciye; Bütün fırkaların topluluk yani hepsini kendi bünyesinde toplayıp bulundukları yerdeki haklarını

vererek, bulundukları yerde bir Hakkı var, ama o bulundukları yerdeki Hakkı o kişi genel hakmış gibi zannediyor, bulundukları yerdeki Hakkı vererek onları da bünyesinde toplayarak fırkalılık farklılıkdan kurtarıp kendi bünyesinde tevhid edendir. İşte İnsan-ı Kamil hükmüyle dışarıda insan-ı Kamil'in dışında hiçbir gurubu bırakmadan ister asi ister mü'min yani ister tabi ne olursa olsun hepsini kendi bünyesinde toplaması işte fırka-ı naciye de budur yani Kamil insan. Her bir farklılık fırkalılık farklılıktan kurtarıp kendi bünyesinde tevhid edendir.

Necat, Kurtuluş bir başka yönüyle, necar, kurtuluş kurtuluş istiklal ki istiklal nedir, hürriyet, peki hürriyet nedir, bağımsızlık, peki bağımsızlık nedir, işte necat budur. Yani anlaşılması lazım gelen gerçek necat. Necat; kurtuluş, peki kurtuluş; istiklal, demek müstakil olmak demektir, bağıntısı olmaması demek, kimsenin hükmü altında olmaması demek, ama bu demek değil bir oğul babasının hükmü altında olmayacak o, o manada mutlak bağımsızlık o manada değil o ayrı konudur. Babasına belirli şartlar içinde uyacak ama kendi istiklalini kendi bünyesinde kendine tanınan çevre içinde müstakil istiklal sahibi olacaktır.

Ve ona siz bir iş verdiğiniz zaman o işi kendi çözebilecek durumda bir istiklal iradeye sahip olacaktır. Yoksa istiklal ben anam babam tanımam hiç birini tanımam böyle yanlış bir istiklal bağımsızlık değildir. Sistem içinde kendi bağımsızlığını bulacak, tabilikten kurtulmuş olacak. Aksi halde köledir kuldur, necat; kurtuluş, kurtuluş; istiklal, istiklal ise hürriyettir. Hürriyet ise bağımsızlıktır. Bağımsızlık ise Uluhiyettir. Yani mutlak bağımsızlık ise Uluhiyettir. Yani Allahlıktır, yani Allah'tır mutlak bağımsız olan. O cümleyi kısaca tekrar edelim;

Necat; kurtuluş, kurtuluş; istiklal, istiklal; hürriyet, hüriyet; bağımsızlık, bağımsızlık ise hakiki manada Uluhiyet, çünkü mutlak manada bağımsız sadece Allah'tır, O'nun dışında hiçbir varlık bağımsız değildir, her varlık O'na bağımlıdır, demek ki esas necat Uluhiyettir. Yani Uluhiyetin dışında necat olması mümkün değilmiş. O ne demek oluyor, kim ki bu hakikati idrak

etti. İşte o necatlardan oldu, kurtulmuşlardan oldu, yani biraz daha ileri gidelim, Uluhiyet mertebesi kapsamına girmiş oldu, Allah oldu demek değil ama bu hakikatleri idrak etmiş olan sahaya dahil oldu demek, bağımsızlık uluhiyettir. Uluhiyet ise bütün alemlerde necattır ki "Hub"biyet olan mertebe-i Muhammedi'dir zuhur mahali.

Bağımsızlık Uluhiyet, Uluhiyet ise bütün alemlerde necattır, yani Cenab-ı Hakk bütün alemlerde hangi mertebeyi nerede zuhura çıkarmaya murad etmişse oranın o necatıdır işte. Bu Uluhiyetin necatıdır, ki "Hub" dur, yani "Vedud"dur, yani mahbubiyettir, bu da mertebe-i Muhammedi'dir. O da İnsan-ı kamil'dir. Diğer mertebelerde mahalli olan necat mertebe-i Muhammedi de umumidir. Yani bünyesinde her mertebenin necatı vardır. Makam-ı Muhammediden ümmetine geçen bu necat bu yönüyle diğer necatlardan ayrıdır, aradaki fark da budur. Makam-ı Muhammediden ümmetine geçen bu necat bu yönüyle diğer necatlardan ayrıdır, aradaki fark da budur. Yani her mertebede mertebe-i Muhammediye gelinceye kadar yani Uluhiyet necatına gelinceye kadar her mertebedeki necat o mertebeye ait bir necattır. Anasır-ı Erba olsun, İbrahimiyet mertebesinde daha sonra işte İseviyet mertebesindeki necat Âdem (as) a üflenen "Venafahtü" den necattır, yani yükselmektir.

Ne ile وَاَيَّدْنَاهُ بِرُوحِ الْقُدُسِ 2/253 Kudsi ruh ile desteklenmek suretiyle diğerinden üzerine çıkıştır. Oradaki necat ruhani necattır. Ama Muhammediyyul meşrebdeki necat hem kendi Muhammedi necatı Uluhiyet necatı hubbiyeti, kurtuluşu, içerisinde bütün o mertebelere necat olan necattır. Yani diğer mertebelere necatlık veren necat mertebesidir. Diyerek özetle terzi babam sorduğum soruyu böylece izah etmiş oldu. Allah kolaylık versin, Allah her birimize bulunduğumuz yerin evvela necatını sonra daha sonra gelecek necatları versin. Ve bu dünyadan necatını almış kimselerden olarak gidelim diğer şekilde beratını alan kimseler olarak gidelim. Salli ve sellimu ve barik ala eşrefi nuri cemi enbiya vel

murselin velhamdülillahi Rabbil alemiyn cümle geçmişlerimizin ruhu için Allah rızası için dertlerimize deva bulmak borçlarımıza eda hastalıklarımıza şife her türlü muratlarımızın hasıl olması için Hak yolunda Hakikat-ı Muhammedi yolunda en geniş şekilde malumat sahip olarak dünyadan ayrılmak nasib etsin birhürmeti sırırı suretil Fatiha maassalavat. Allahümme salli ala seyidine muhammed ve ala ali seyidina Muhammed.

Dinler diye bir sistem yoktur yeryüzünde sadece bir din var, Âdemiyet, Nuhuyet, İbrahimiyet, İshakiyet, İsmailiyet, Museviyet, İseviyet, Yahyaiyet neyse Muhammediyet, bunlar birer mertebeleridir. Yani bu dinin mertebeleridir, ama bizim ilim adamları sanki bunlar ayrı birer dinmiş gibi işte semavi dinler İbrahim dini, Musa dini, İsa dini Muhammed dini (as) diye bunları ayırarak parçalayarak anlatmaktalardır. Batılılar bunları böyle ayırabilir, onlar mazurdurlar, onlar bir ırkçılık yönüyle ayırıyorlar dincilik yönüyle değildir. Musevi; ben Tevrat'a bağlıyım Musa'ya bağlıyım başka bir şey dinlemem diyor. Onlar öyle dediği için biz onları tasdik edercesine evet doğru söylüyorsun ayrıdır sizinki diyoruz biz parçalıyoruz, Kur'an-ı Kerim'i de parçalıyoruz, islam ilmini de parçalıyoruz.

Cenab-ı Hakk ne diye ayrı bir din göndersin Allah bir ise bu alem de bir ise bir Allah bir din gönderir, değişik kitaplar zamanın ihtiyacına göre hazırlanmış düzenlemelerdir. En son kemalat ahır zaman olduğu için işte ahır zaman Rasulullah'a bütün geçmiş kitapların hülasası ve özü olarak hepsi zaten Kur'an-ı Kerim içerisinde mevcut olarak verilmiştir, işte ilk Kur'an-ı Kerim geldiği zaman Kadir gecesinde "İkra " dediği zaman Hz Rasulullah Museviyet mertebesinden O'nu okumaya başladı Cebrail (as) onu tavsiye etti, اِقْرَاْ بِاسْمِ رَبِّكَ

Rabbının adı ile oku yani Esma mertebesinden başla izah etmeye eğitmeye insanları diye tabi orası daha ayrı bir konudur, İsa (as) gelmiş batılılar onları kabullenmişler, "Nasrani" demişler, bu sonradan gelen bir isimdir, hıristiyan demişler sonradan gelen bir isimdir, İsevi demişler bunlar

sonradan kurulan bir isimdir. Cenab-ı Hakk onlara siz Hıristiyansınız siz Nasrani olun, siz İsevi olun diye dememiştir, ama bunlar böyle isim aldıktan sonra işte beş yüz sene sonra altı yüz sene sonra bunlar oluşmuş, Cenab-ı Hakk Kur'an-ı Kerim'inde de "Nasara" diye Hıristiyanlardan bahsediyor.

Yani o ismi kullanıyor ama insanlarda artık böyle yerleştiği için böyle kullanıyor. "بَنِي اِسْرَائِيلَ" diye sanki biz Yahudiler ayrı bir kavimmiş gibi alıyoruz. Şunu da hatırlatmaya çalışayım, بَنِي اِسْرَائِيلَ dediği zaman Kur'an-ı Kerim insan üzerinde yani seyr-i süluk halinde olan bir kişinin tarikat mertebesini anlatıyor, Museviyet mertebesi gerçek Tarikat mertebesidir bunu böyle bilelim, İseviyet mertebesi Hakikat Muhammediyet mertebesi de Marifet, Marifetullah mertebesidir. Yoksa onlara ait şeyler değildir. Onların hepsi bizim malımızdır. Yahudi de dese, Nasrani de dese, Hıristiyan da dese hepsi bizim malımızdır. Çünkü oralardan geçmeden mü'min olman mümkün değildir. Oraları tanımadan gerçek islam olmak mümkün değildir.

Biz şimdi miras yedi gibi, Müslüman ülkede doğmuşuz Müslüman bir ailede gelmişiz, elhamdülillah, şükründen aciziz onun ama gerçek manada Müslüman olduk mu acaba babamızdan kalan ailemizden kalan o miras gerçek manada bizim maddi miras da olsa gerçek manada bizim malımız oldu mu acaba, gerçek manada bir kişinin malı olması için o malın üzerinde canıyla başıyla kanıyla çalışarak kazanmış olması lazımdır. İşte mutlak mal odur. Aileden kalan mal da helaldir ayrı. Yahudiye sormuşlar sen kimden mal alırsın diye ben malı babasından değil oğlundan alırım demiş. Neden demişler, babası o malı nasıl kazandığını bildiği için kolay kolay satmaz demiş.

Yani çok para ister, ama oğluna miras kaldığı için nasıl olsa beleş geldi diyerek kolay satar, oğlu malı kolay satar ben malı oğlundan alırım demiş. Onun için biz dinimizi de miras yedi

gibi aldığımızdan miras yedi gibi kolay satıveriyoruz. Elimizden kaçırıveriyoruz, o da diyor ki efendim ben Hıristiyan mahallesinde doğmuşum, işte annem şu babam şu ben ne yapayım diyor, sen Müslüman ailede doğmuşsan benim ne suçum var ne günahım var diyor, bir bakıma da haklıdır, gerçi bunu söylemekle vebalden kurtuluyor mu kurtulmuyor, ama gene bir mantık koyuyor en azından ortaya.

O zaman biz ne yaptık ki mükafata sebep olalım, yani bir mükafat bekleyelim biz ne yaptık annemiz babamız namaz kıldı biz de gördük namaz kılınıyormuş dedik, annemiz babamız şehadet getirdi biz de getirdik ya annemiz babamiz "Bi ismi eba ebi biruh-ul Kuds" diyor idiyse yani hıristiyan idiyse biz de onu söyleyecektik aynen burada geriye ne kalıyor, işte çalışıp müşahede ile islam dinine sahip olmak kalıyor. İşte o zaman biz ümmet-i Muhammed oluyoruz batınen zahiren işte "ala küllihal" gelmişiz bedenler olarak Ümmet-i Muhammed olmuşuz.

Yani beden yoluyla ümmet-i Muhammed olmuşuz ama ruh ve Hakikat yoluyla çalışmamız suretiyle ancak Ümmet-i Muhammed olmamız mümkündür. Aksi halde şartlanmış bir islam anlayışı içerisinde ne kendimizin farkında ne Allah'ın farkında işte ötelerde bir Allah var, tenzih ten bakarak ben de ona ibadet edeyim elhamdülillah demişiz çok şükür, cenneti de var kazanmışsan kazanmışındır, bu ameller sayesinde cenneti de kazandık ama rabbımızı kazanamadıktan sonra cennette rabsız olduktan sonra ne olacak hani ne diyordu o şarkıda "Seninle birlikte cehennem bana ödül sayılır, sensiz cennet bana sürgün sayılır" diyor.

İşte يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ şu demek gece kalkıpta hani o teheccütlerde sabah namazlarından önce o gecelerde kalkıp ta diz üstü tesbih çekmek var ya işte onlar "beniisrail" dir, yani mana aleminde gece yürüyenlerdir. Ayakları ile gündüz değil, ayakları ile gündüz yürüyenler ortada zaten işte dünyanın hakimi olmaya çalışıyorlar, gündüze hakim olmaya çalışıyorlar

biz de gece yürüyerek dünyaya değil de gönül dünyasına hakim olalım. يَا بَنِي إِسْرَائِيلَ اذْكُرُوا نِعْمَتِيَ الَّتِي Benim nimetimi hatırla أَنْعَمْتُ عَلَيْكُمْ bu nimeti ben sizin üstünüze verdim diyor, bakın orada tahsis var, kim gece yürüdü gece kalktı tesbihini zikrini dersini yaptı, işte bu hitap ona geliyor, seni taltif ettim yücelttim, diyor, neyin üzerine وَأَنِّي فَضَّلْتُكُمْ عَلَى الْعَالَمِينَ 2/122 alemlerin üzerine seni yükselttim ama o mertebe itibariyle daha orada Muhammediyet mertebesi değil, Museviyet mertebesi ile diğer ondan aşağıdaki mertebelerin üstüne yükselttim diyor. Çünkü bu ayetin zuhur mahali Museviyet mertebesidir. İseviyet kemalatı yok daha orada ondan evvelki mertebelerin üstüne yükselttim bir kademe daha yukarıya çıkardım diye taltif, etmektedir. İşte bir kişi bunu yaşarsa bu hakikati böyle yaşarsa hakikat-ı Museviyeye ulaşmış oluyor.

“Hakikat-ı Musevi” ne demektir, onun aslı “Mu” ve “Şa” dır, hani Yahudilerde “Moşe Dayan” vardır eski başbakanlardan işte o “Moşe” Musa demektir. Oradaki “Mu” su ve ağaçlık yerden Allah verdi demektir, nehirde sepet içinde gördükleri zaman “..aaa muşa..” diyorlar, işte Allah verdi demek o mertebede Allah böyle büyük lütuflar veriyor insana Nil nehirinden gelen yani İlahi deryadan gelen nimetler veriyor, o mertebede. Neden gece kalkıp da uyanık olduğu için gece verilen rahmetleri topladığı için rahmet-i ilahiyenin dağıtımında topladığı için hani diyor ya Cenab-ı Hakk gecenin üçte biri dünya semasına nazil olur, iner ve bakar ey kullarım hasta olan yok mu şifa vereyim, dua eden yok mu icabet edeyim, ihtiyacı olan yok mu vereyim, diye nida eder dediği bu hadisedir.

Kim o saatlerde Beni İsrail seyrinde ise onlardan nasibini almaktadır. Bunun devamı Museviyet, oradaki “Mu” Hakikat-ı Muhammediye’nin bakın “Mim” var orada “Muhammed” içinde olan üç “Mim” den bir tanesi oradadır, “Musa” nın “Mim” i orada, Musa’nın “Mim” inde hakikat-ı Muhammediye var, oradaki “Şın” ise şehadet Müşahede demektir, yani topladığımız zaman Hakikat-ı Muhammediye’nin Museviyet mertebesindeki müşahedesi demek Musa mertebesi. Bakın O’nu annesi nehire atıyor, yani senin nefsine sen annesin, sen nefsinin annesisin senden meydana gelmiştir, ister kadın ol ister erkek ol.

Musa (as) veled-i kalb, Cebbar nefisten korumak için Allah’ın deryasına bırakıyor O’nu, Hakk’a emanet ediyor, Hakk ne yaparsa yapıyor, işte bizim de böyle ürettiğimiz varlığı Hakk’a emanet etmemiz gerekiyor, o zaman müjde diyorlar Hakk deryasından bir nimet geldi, işte o Musa (as) ın kavimi 12 bölümlü beni İsrail izdeki tahakkuku budur, kim ki o halleri idrak etti yaşadı, gece kalktı ibadetini yaptı, huzurlu haller aldı, bunun ilmini de okudu Kur’an-ı Kerim’i de okudu, o mertebeyi yaşadı, peki miraç yaptı mı daha miraç yapmadı.

O mertebeden sonra kişi nereye ulaşması gerekiyor İseviyet mertebesine ulaşması gerekiyor, İseviyet mertebesinde de ruhanileşen o kimse Ruh aleminde göğe çıkıyor. İşte biz O’nu katımıza yükselttik diye, o Museviye mertebesindeki yükselme Mirac O’dur. Ondan sonraki mertebe ise سُبْحَانَ الَّذِى اَسْرى بِعَبْدِهِ لَيْلاً مِنَ الْمَسْجِ الْحَرَامِ اِلَى الْمَسْجِدِ الاَقْصَا الَّذِى 17/1 ile başlıyor ki Arab lisanında da “İsr” gecenin bir vaktinde Mescid-il Haram’dan Mescid-il Aksa’ya yürüttü diye “isra” nın kemalatını mertebe-i Muhammediyet içerisinde belirtiyor. Bakın İsra ile başlayan yolculuk İsa ile göğe çıkıyor, Muhammed (as) ile İsra suresinde kemalatını buluyor. (sav) Efendimiz Hadiste bahsettiği gibi gökyüzüne çıkıyor, oradan üç tane hediye

alıyor, birisi Namaz, birisi, tahiyyat, 2/285-286 ayetleri, onları hediye olarak getiriyor, ki miraca gittiğinin ispatlarından biri de odur. Daha evvel bulunduğu yerde olmayan yeni şeyleri getirmesi, eski şeyleri getirse buradan aldı derler ama olmayan şeyi getirmesi Allah'tan aldığı hediye.

Adem (as) yer yüzüne indiği zaman sabah vakti idi, bir rekat namaz kıldı karanlık tı karanlıktan aydınlığa çıktığında bir rekat daha kıldı, işte sabah namazının iki rekat oluşu buradan geliyor. Burada bu Beni İsrail de bu daha ciddileşiyor, sabah namazı Âdem (as) da şeriat mertebesi itibariyle ama burada İbrahimiyet Museviyet mertebesi itibariyle tarikat mertebesinde daha ciddi olarak zikre yönelmiş oluyor insan. Ondan sonra Hakikat ve Marifet mertebelerinde de سُبْحَانَ الَّذِى اَسْرى işte bu değişik dinlerin seyiri kendi içindeki mertebeleri şimdi bizim Milli eğitimin okulları var, İlkokul işte ilköğretim okulları ilkokul, ortaokul, Lise Üniversite bir de ihtisasları var, bunlar ayrı ayrı okullar değil ki ayrı ayrı idare eden ayrı ayrı makamlar yok ki Türkiyede bir tek Milli Eğitim var, işte hepsi budur. Hepsi O'na bağlıdır, ama birinin müdürünün ismi Mehmet birinin ki Hasan, müdürün ismi Hasan olduğu için okul Hasanın mı, diyeceğiz bunlara hayır, işte onlar o okulların müdürleridir, müdürlerin isimlerine göre okullar bina edilmez, neye göre bina edilir, devletin ödediğine göre devletin programına göre kurulur okullar. İşte Allah'ın programı da Âdem (as) dan başlayıp Hz Rasulullah'ta sona eren tek bir eğitimdir işte bunu kişi ancak şeriat mertebesi itibariyle zahiren bunları öğreniriz ama Hakikat mertebesi itibariyle de batınen yani özünde yaşayarak çalışarak bunları öğrenir.

Tadarak her mertebe geldiği yeri bilerek mesela buradan yola çıkan bir kimse hayalinde bir yer düşünsün ama nereden gideceğini bilmesin oraya ulaşabilir mi ulaşamaz. Tam tersi istikamete gidiliyorsa elinde de pusula da yoksa bir rehber yoksa işte Kur'an-ı Kerim rehberimiz büyüklerimiz önderlerimiz onlar bize söylüyorlar buradan bu yol kestirme yoldur, tarikat zaten odur, kestirme yol demektir, yani itimatlı

güvenilir kestirme yollardır. Sağda solda oyalanarak gitmek değildir. Ama bu gün ne yazık ki tam tersi olmuştur, tarikat gitme yeri değil oturma oyalanma yeri olmuş, zikirlerle sohbetlerle işte belirli şartlanmalarla oturma yeri olmuş.

Tenzih ediyorum işte سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَى o kadar açık muhteşem bir ifade var, سُبْحَانَ الَّذِي أَسْرَى بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ إِلَى الْمَسْجِدِ الْأَقْصَى الَّذِي بَارَكْنَا حَوْلَهُ لِنُرِيَهُ مِنْ آيَاتِنَا 17/1 yani biz onun çevresini mübarek bereketli kıldık ve bu ayetlerimizi göstermek için müşahededen bahsediyor, ayetlerimizi göstermek için kulumuzun bir vaktinde kısa bir zamanda mescid-i Haram'dan mescid-i Aksa'ya gönderdik diye bu birinci bölüm dünya üstünde olan bölümü.

02-ZİKİR-DUA

Bu akşam bilindiği gibi Miraç gecesi cenab-ı Hakk'tan niyazımız bu gecenin ve benzer gecelerin hakikatlerini cümlelerimize gereği şeklinde idrak etmek nasib etsin. Bu geceleri ihya etmemizin gayesi bu gecelerde olan hadiselerin özelliklerine dikkat çekmek için sadece Miraç Gecesi, Berat Gecesi o geceler kutlu gecedir o gecelerde diğer gecelerden farklı ibadet olsun gibilerden sadece o şekilde değil tabi o şekliyle de ihya etmek lazım fakat o gecelerin içinde bulundurduğu Hikmet-i İlahiyelerin neler olduğunu gecenin gerçek sebeb-i vücudunun ne olduğunu idrak etmeye çalışarak yaşamak tabi ki en güzeli olacaktır.

İşte bu güzel gecelerden birisidir bu Miraç gecesi, Miraç gecesi Hz Rasulullah Efendimizin göğe çıkması Cenab-ı Hakk'ın huzuruna ulaşması, oradan aldıklarını bize getirmesi,

şekliyle yalnız bu kısaca böyle sınırı çizildikten sonra bu hadise acaba sadece bu kadarlık bir hadise mi yoksa her birerlerimizin bu hakikatleri idrak etmeye çalışmamız mı, gerekecektir, veya bu yol için mi yaptırılmıştır. Şimdi (sav) Efendimiz Cenab-ı Hakk tarafından aldığı emirlerle tavsiyelerle ne yapmışsa onlar bize örnek olarak yaptırılmış tatbik ettirilmiş, hadiselerdir, işte biz de O'nun ümmeti olmamız dolayısıyla O'nun yaşamış olduğu İlahi hakikatleri O'ndan bizlere verese miras olarak alıp tatbik etmemiz gerekmektedir.

Anadan babadan evlada miras kalır da o mirası miras yedi şekliyle ziyan ederse gelecek hayatında çok zorluklar çeker. Eğer o aldığı mirası Hakkıyla idrak ederse o da kendi çocuklarına bırakırsa o miras mal mülk heba olmaz, anadan babaya babadan evlada geçerek hepsi faydalanır. İşte bize de mana aleminden peygamberimizden cenab-ı Hakk'tan Hakikat-ı İlahiyeden bunlar birer mirastır, ebedi miraslardır, ahiret hayatımızı oluşturacak manevi miraslardır ve helaldır bunlar. Hem de anamızdan babamızdan kalan maldan daha helal ilim mallarıdır.

Ama biz bunlara sahip çıkmamız gerekmektedir, eğer bu mallara sahip çıkmadığımız takdirde bu mallara nefsimiz sahip çıkmakta nefsimiz sahip çıktığı zaman da bunları bize heba ettirmekte bunlardan bize hiç fayda sağlandırmamaktadır. O halde yapılması gereken en büyük şeylerden birisi de nefs hevamızdan kurtulup ve mirasımızı gereği gibi kullanmaya yönelmektir ki bu miras sonsuz bir mirastır, bir insan da iç bünye itibarı ile sonsuz bir varlıktır, hani öyle diyor, "Sen kendini küçük bir cirim zannedersin yani küçük bir cisim zannedersin halbuki sen alem-i ekbersin" diyor Hz Ali Efendimiz.

Yani sen büyük alemsin, diye belirtmektedir, böylece insanın hakikatının ne kadar sonsuz genişliği ve derinliği olduğunu anlatmaktadır. İşte bu hakikatleri idrak edeceğimiz en mühim geceerden bir tanesi de bu gecedir. Şimdi şöyle bir şey yapalım, bir zikir derlemesi yapalım, gecelerimiz ne ile başlıyor, 12 aylık bir devir içerisinde Mevlüt gecesi ile başlıyor,

arkadan Regaib gecesi geliyor, arkadan Mirac gecesi geliyor, arkadan Berat gecesi arkadan da bilindiği gibi Kadir gecesi geliyor, ama bu düzenlemede bir yanlışlık var, yani tatbikatında bir yanlışlık var, aslında yanlışlık yok ama biz farkında olmadan aslına rücu edemediğimiz için belki hiç bunların farkında olmadan bunları yaşayıp gidiyoruz.

Yanlışlık diye belirtmek istediğim şey neresidir, Mevlüt olması için evvela regaib lazımdır, rağbet etmek lazımdır, yani evlilik olmadan mevlüt doğum olmaz. Regaib demek rağbet etmek yönelmek demektir, yönelmeden mevlüt nasıl olacak, neden mevlüt başta gözüküyor, Regaib sonra gözüküyor, bu şekilde sisteme terstir. Daha sonra gelecek olan Berat gecesi Mirac gecesinden evvel nasıl oluyor, Beratını almayan miracına ulaşabilir mi, neden o zaman Miraç evvel Berat sonra oluyor. Kadir gecesinde sorun yok, yani o normal yerinde devam ediyor, her şeyin kadri en kemale ulaştıktan sonra kadri anlaşılabiliyor bunun sebebi şudur, bu içinde bulunduğumuz miraç gecesinin berat gecesi geçen sene kutladığımız berat gecesidir. Yani iki gece bir sene evvelden gelmektedir.

Bu sene geçireceğimiz mübarek gecelerin iki tanesi bir sene evvelden oluşuyor. Yani içinde bulunduğumuz senenin üç tanesi bu seneye ait, iki tanesi geçmiş seneden bize gelmiş oluyor. Geçmiş seneden kalan veya geçen sene hazırlığı yapılan geceler bunlar. Şartlanmış ölçüler içinde kalmayalım, bu sene kullandığımız yani uygulamaya çalıştığımız Miraç gecesi geçen sene başlayan berat gecesinin neticesi oluyor, bakın bunlar pek bilinen bir şeyler değildir, yani bu sene Mirac gecesini kutlayabilmemiz için geçen seneden berat almamız gerekiyor.

İşte bu senenin beratı diye bildiğimiz gelecek olan berat gecesi gelecek senenin miracını hazırlamak için uygulatılan bir berat gecesidir. Çünkü berat olmadan Miraç olmaz, bu sene kutladığımız berat gecesi gelecek senenin miracına bizi hazırlıyor, bu sene kutladığımız Regaib gecesi gelecek senenin Mevluduna bizi hazırlıyor, bunun gibi bu geceler içerisinde sonsuz hikmetler sonsuz sırlar var, aslında onlar sır

da değil ama biraz çalışma gerekiyor, onları anlayabilmek için. İşte Cenab-ı Hakk 12 aylık bir dönüşüm içerisinde bir senelik bir dönüşüm içerisinde Ramazan, Kurban, Üç aylar içerisinde dahil bir insanın Hakk'ın huzuruna gidebilmesi için gereken 12 aylık yani 12 mertebelik serüveni her sene bize hatırlatıyor.

Her sene dikkatimizi çekiyor, bunun dışında kalmayın diye bakın üç aylar iki ay da Kurban bayram arası beş ay, beş ayın dışında kalan yedi ay var bu yedi ay yedi nefis mertebelerini hatırlatıyor, Emmare, levvame, Mülhime, Mutmaine radiye Merdiye Safiye, şimdi biz ne yapıyoruz, üç ayların dışındaki yedi aylarda kendimizi salıyor serbes bırakıyoruz. Halbuki ehlullah öyle der, dokuz ayları üç ayları dokuz ayları uyduracağına dokuz ayları üç aylara uydurarak yaşayın diyor. Yani üç aylarda daha dine dönük yaşıyoruz, işte o kalan diğer ayları da üç aylara benzeterek çalışın hayatınızı sürdürün demek istiyor, biz tam tersini yapıyoruz üç ayları da o dokuz aylara uydurarak gafletle geçiriyoruz. İşte bu yedi ay yedi nefis mertebesi, beş ay da hazarat-ı hamse yani beş hazret mertebesini veriyor, dolayısıyla Hakka uzanan 12 mertebeyi Cenab-ı Hakk her sen bir dönüşüm içerisinde yeniden tap taze her sene hatırlatıyor.

Bunların değişik günlere rastlamasının sebebi mesela bu sene gelen miraç gecesi seneye on gün evvel gelecek neden miladi seneler gibi yıl başı her yıl ocağın birine geliyor da neden bu geceler aynı ayın aynı gününe gelmiyor, Hz Rasulullah'ın Rahmetellil alemiyn olmasından işte (sav) Efendimiz günlere saatlere aylara mevsimlere ve seneye olan rahmetidir bu değişken olması. Tarihler değiştiği için neye göre değişiyor, Ay kamer takvimine göre o da sağlıklı bir yaşantı, hicri takvim kamer takvimi üzerine kurulmuştur. Dini olaylar da hicri takvime göre düzenlenmiştir.

Neden çünkü Kamer Hz Rasulullah'ın simgesidir. Hz rasulullah'ın ifadesidir. "Bedr-i Münir" derler (sav) efendimiz Ay'a benzer güneşten aldığı ışıklarını bize yansıtır. İşte O'nun hakikati, "Bedir" olduğundan yani Ay, Kamer olduğundan hesaplar da Kamer, e Ay'a göre yapılır. Hz Rasulullah'ın

şahsında O’nun bütün zamanlara rahmeti olsun diye. Eğer Miladi takvime göre olmuş olsaydı Güneş takvimine göre olsaydı bu sene gelen Kadir gecesi seneye de aynı güne sonsuz olarak hep aynı güne gelecekti. Dolayısıyla diğer geceler bu şereften hisselerini alamayacaklardı.

Her yıl on gün öne gelmesiyle belirli bir süre içerisinde belki 360 sene de bir her güne bir gece tesadüf edecek. İşte böyle olunca Hz Rasulullah’ın günlere ve zamana olan rahmeti de böylece ortaya çıkmış oluyor, burada ne kadar büyük bir adalet olduğunu da görüyoruz. Yani Hz Rasulullah Efendimizin şahsında günlere aylara haftalara her ana kendisinden rahmet vardır. Bayram da aynı şekilde bakıyorsunuz bazen kışa geliyor, bazen bahara bazen de yaza geliyor. Eğer güneş takvimi içerisinde bu günler olsaydı dini günler her sen aynı güne denk gelecekti.

O zaman diğer günlere haksızlık edilmiş olacaktı zamanlara haksızlık edilmiş olacaktı, işte “Rahmetellil alemiyn” olan Hz rasulullah Efendimizin zamana olan rahmeti günlere olan rahmaeti dolayısıyla buradan da bizlere olan rahmeti bu çünkü her sene Ağustosta olsaydı oruç tutmak hepimize zor gelecekti. İşte dönüşümlü olması dolayısıyla kış aylarına da rastladığından o günlerde bize daha kolaylık sağlanmış olacaktır. İşte bunları böyle geçtikten sonra bu gecenin hakikatlerini zamanımız kalırsa duamızdan sonraya bırakmak suretiyle şimdi küçük zikrimize başlayalım,

DUA:

اَعُوذُ بِاللّٰهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴿١﴾ بِسْمِ اللّٰهِ

الرَّحْمٰنِ الرَّحِيمِ Elhamdulillahirabbilmalemiyn assalatü vesselamu ala Rasuline Muhammedin veala alihi ehl-i beyti

ashabihi ecmain Elhamdülillahillezi halakal insane minnur assalatu vesselamu ala seyidine Muahmmedün envar, ve ala alihi ehlibeytihi kısassı enbiya-ı vennur, Ala Rasuline Muhammed, salli ala tabibi gulubine Muhammed, Allahümme salli ala seyidine Muhammed رَبِّ اشْرَحْ لِي صَدْرِي ﴿٢٦﴾

وَيَسِّرْ لِي أَمْرِي ﴿٢٧﴾ وَاحْلُلْ عُقْدَةً مِنْ لِسَانِي ﴿٢٨﴾

يَفْقَهُوا قَوْلِي Amin.

أَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴿١﴾ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

Ey zahir ve batın cümle alemleri "Halık" ismi ile halk eden Esma-ul Hüsna güzel isimnlerin sahibi olan Allah'ım kıyamet gününün mahşer gününün ölüm ve dirim gününün mahşerin cennet ve cehennemin sahibi olan Allahım, Adem-i Safiullah, Nuh-u Neciullah, İbrahim-i Halilullah, Musa-ı Kelimullah, İsa-ı Ruhullah, Muhammed (sav) Efendimiz Habibullah, insanı Halifetullah eden Allah, Beyt-ul Mamur'da Esma tecellisi, Beyt-ul Makdiste Sıfat tecellisi, Beyt-ul Haram'da Zat tecellisi olan Allah, bütün alemlerde zuhurda bütün alemler de kendinde var olan Allah her an başka bir şanda olan Allah, bütün varlıkların kendisini zikreden Allah, Arş'a Rahman olan Allah, Rezzak olan Allah ahsen-i Halikıyn en güzeli halk eden insanı ahsen-i takvim en güzel biçimde halk eden Allah.

Melik ismiyle Malik-el Mülk olan Allah, Allah Allah la ilahe illallah Muhammedürrasulullah, azamet ve şanı önünde boyun eğdiğimiz aczimizi bildiğimiz bizlere verdiği değer ile yüceldiğimiz, yukarıdan beri kelam ismiyle dile getirmeye çalıştığımız Sure-i Yasin, Sure-i Haşr, istiğfar-ı şerifler, salavat-ı şerifler, kelime-i tevhidler, ilahi ve dualar arada

getirdiğimiz her türlü selavatlar, ve her birerlerimizin yapmış olduğu yapmış oldukları duaları vermiş oldukları sadakaları neleri varsa bunlardan meydana gelen her türlü sevap ve güzellikleri acizane tarafımızdan evvela meffer-u mevcudat, ekmel-i tahiyyat, hatem-ul enbiya babib-i hüda.

Muhammed Mustafa (sav) Efendimizin ve ehl-i beytin ruhlarına hediye eyledik haberdar eyle kabul eyle ya rabbi. Onlardan artan sevapları Adem safiullah babamızın ve Havva validemizin de ruhlarına hediye eyledik kabul eyle haberdar eyle ya rabbi. Onlardan artan sevapları az evvel isimlerini okuduğumuz Hz Rasulullah Efendimiz ile Âdem babamız arasında geçen isimlerini okuduğumuz veya okuyamadığımız bütün peygamberan Hz lerin de ruhlarına hediye eyledik onları da haberdar eyle ya rabbi. İlahi ya rabbi Esma-ı hüsnanın güzelliklerinden de bizleri nasibkar eyle ya rabbi, kabul eyle haberdar eyle onlardan artan sevapları hulafa-ı raşidin sahabe-i kiram, ensar muhacirin tabiin tebe-i tabiin, ruhlarına da hediye eyledik kabul eyle haberdar eyle ya rabbi.

Onlardan artan sevapları 12 emirin de ruhlarına imamın da ruhlarına hediye eyledik haberdar eyle ya Rabbi. Oradan artan 12 tarikat yolundan gelen cümle piran, arifan, dervişan salikan zakiran, şakiran, abidanın da ruhlarına hediye eyledik kabul eyle haberdar eyle ya rabbi. İlahi ya rabbi bilhassa yolumuzu bu günlere kadar gelmesine Kevser nehrinin gönüllerden gönüllere akmasına sebep olan yüce Zatlardan başta efendimiz Muhammed Mustafa (sav) Efendimiz olmak üzere az evvel isimlerini de saymış olduğumuz, özel olarak Ebu turab, Hz Ali (kav) hazretlerin de ruhlarına hediye eyledik haberdar eyle ya rabbi.

Pir Ömer halveti Kut-bul arifin gavs-ul vasilun pirimiz üstadımız Hz Hasan Hüsamettin Uşşaki efendimiz Hz lerinin de ruhlarına hediye eyledik kabul eyle haberdar eyle ya rabbi. Mustafa sadi Hz lerinin muhterem Hazmi Tura, Nusret Hz lerinin isimlerini sayamadığımız bir cümle şeyhlerin hizmeti geçenlerin hepsinin de ruhlarına hediye eyledik kabul eyle ya rabbi. İlahi ya rabbi pir dergahında cümle dergahlarda hizmet

etmiş beylerin ve hanımların cümlesinin de ruhlarına hediye eyledik kabul eyle haberdar eyle ya rabbi. İlahi ya rabbi uzaktan yakından gelip şurada el açıp amin diyen canların da cümlesinin de geçmişlerinin ruhlarına hediye eyledik toprak altında yatan kimsesi kalmamışların da ruhlarına hediye eyledik kabul eyle haberdar eyla ya rabbi.

Kabirde azabda olanların da ruhlarına hediye eyledik kabul eyle haberdar eyle ya rabbi. İlahi ya rabbi cümlemizi dünyamızın ve nefsimizin hilesinden ölümün zorluklarından kabrin karanlığından kıyametin korkusundan mahşerin zorluğundan sırat köprüsünün düşüşünden cehennemin girişinden sen bizi koru. San ha kul, habibine has ümmet eyle. Bu dünyada cemalini gören duamızı Haremeyn de edilen dualardan eyle ya rabbi bu ilahi gecenin feyzinden her birerlerimizi de hissedar eyle amin amin bihürmetil taha ve Yasin, veselamun alel mürselin velhamdülillahi rabbil alemiyn. Salli ve sellimi barik ala eşref-i nuru cemi-i enbiya vel mürselin vel hamdülillahi rabbil alemin.

Cümle geçmişlerimizin ruhu için Allah rızası için dertlerimize deva borçlularımızın edası hastalıklarımıza şifa olması için her türlü muradatlarımızın yerine gelmesi için her iki dünyada saadet ve selamet için aşkullah şevkullah muhabbetullah muhabbet-i Rasulullah, muhabbet-i piran muhabbetin ve marifetullah'ın gönüllerimizde parlaması için çocuklarımızın torunlarımızın evvela okullarında sonra hayatlarında başarılı ve önlerinin açık olması için her türlü başarıları her türlü işlerinde başarılı olmaları için her iki dünyada sadet ve selamet içinde olmaları için ailemizde huzur çevremizde huzur, gönüllerimizde huzurun olması için İlahi ya rabbi bizler zayıf kimseleriz nefsimizin şerrinden şeytanın şerrinden dünyanın şerrinden evvela bizleri birey olarak sonra da memleketimizi muhafaza eyle ya rabbi.

Başımızdakilere akıl fikir ver, zeka güç kuvvet ver, ilahi ya rabbi başlarımızı düşman önünde eğik eyleme, cennetin ve cemalinle müjdelenenlerden eyle ya rabbi, İlahi ya rabbi burada safiyane olarak amin diyen sana el açmış olan bu

güzel kullarını güzel olarak gönüllerinde bireyler olarak her birerlerimizin gönüllerinde özel istekleri neler ise bilemiyoruz onları sen biliyorsun ya rabbi açıkladıklarımızı da gizlediklerimizi de sen onlara ulaştır haklarımızda hayırlı ise isteklerimizi onlara ulaştır ya rabbi. İlahi ya rabbi bütün mükevvenatta olup biten her şeyi sen biliyorsun gönüllerimizde olanları da biliyorsun sana olan sonsuz muhabbetimizi de biliyorsun, bizi bu muhabbetle yaşattın şimdiye kadar bundan sonra da böyle yaşat son nefeste buyurun Eşhedüenlailahe illallah veeşhedü ennne Muhammeden abduhu ve rasulullah diyerek çene kapamak nasib et.

Bize bu kelime-i tayyibenin hakikatini idrak edenlerden eyle, yolumuzda yaptığımız eksiklikler yanlışlıklar varsa sen bize yeni bir gayret yeni bir başlangıç yeni bir özellik yol ile yolumuzu aç neşemizi muhabbetimizi arttır ya rabbi. Sübhane rabbike rabbil izzeti amme yesifun ve selamun alel murselin vel hamdulillahil rabbil alemiyn, birhürmeti sirri suretil fatiha.

اَعُوذُ بِاللَّهِ مِنَ الشَّيْطَانِ الرَّجِيمِ ﴿١﴾ بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ

MİRAC GECESİ

Bugün 23/09/2003 Salı gecesi ve içinde bulunduğumuz mübarek miraç gecesi aynı zamanda işte az önce duamızı bitirdik kalan sürede Mirac gecesinin hakikatini idrak etmeye çalışalım. Mübarek geceler ve bayramlar isimli kitabımızın 4. Bölümü İsra ve Mirac sayfa 60 dan başlıyor oradan yavaş yavaş yola çıkalım. Cenab-ı Hakk Mirac hadisesinin birinci kısmını kur'an-ı Kerim'de yani İsra Suresinde birinci kısmını

belirtiyor, سُبْحَانَ الَّذِى اَسْرى بِعَبْدِهِ لَيْلًا مِنَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ

الْمَسْجِدِ الاَقْصَا الَّذِى بَارَكْنَا حَوْلَهُ لِنُرِيَهُ مِنْ اٰيَاتِنَا اِنَّهُ

هُوَالسَّمِيعُ الْبَصِيرُ 17/1 mealen Kulu Muhammed'i bir gece Mescid-i Haram'dan kendisine ayetlerimizi göstermek için çevresini mübarek kıldığımız Mescid-i Aksa'ya götüren Allah'ın şanı yücedir, doğrusu O işitir ve görür. Ayeti ile bildirmiş miraç hadisesinin ikinci kısmını ise Kur'an-ı Kerim'de necim 53/1-18 ayetleri içerisinde belirtmiştir. Yeri geldiğinde inceleyeceğiz.

Peygamber (sav) efendimiz miraç Hakkında şöyle buyurmuştur. Hadis olarak efendimizin lisanından bunun anlatılması. Ben Kabe-i Muazzamada iki kişi arasında uyku ile uyanıklık arasında yatmakta iken içi iman ve hikmetle dolu altından bir leğen getirdiler boğazımdan karnıma kadar göğsünü yardılar. Bakın bunlar ilk yapılan kalp ameliyatlarıdır. Melekler tarafından Hz Rasulullah efendimiz üzerinde işlem gören bunlar Efendimiz (sav) dört defa göğsünden ameliyat oldu, biri çocukluğunda, bir de 10 yaşlarında, bir İkra gecesi, yani kadir gecesi, bir de bu İsra gecesinde. Dört defa ameliyat geçirdi, bu ameliyat şunun için gerekiyor, işte bu ameliyenin bizlerdeki karşılığı bıçaksız tabi O'ndaki her şeyin en üstünü olmakta bizde de benzeri olmaktadır, bıçaksız bu ameliyat zikir ve sohbet ile bu ameliyatlar oluşabiliyor ancak. Yani içerideki gazı, siyah kanı temizlemek ancak zikirle ve de sohbetle tevhid sohbeti ile nakil sohbetiyle değil, rivayet sohbetiyle değildir. Yani gerçek sohbatle irfaniyet sohbetiyle ancak temizlenmesi mümkündür.

Zikir esnasında eğer o zikir güzel ritimli bir zikir ise belirli bir süreyi aşmıyorsa, Hüdai Hz leri'ne Mahmud Hüdai Hz lerine intisab etmek isteyen bir zat o günlerde mevki sahibi olan bir zat gelmiş efendi Hz leri benim on tane müşkilim var bunları hallederseniz derviş olacağım diyor, o da nasıl bir pazarlıklı derviş olmaksa, neyse hazret söyle diyor ve soruların hepsini

cevaplandırıyor, en sonunda da zikirden bahsediyor, eğer bir kişi zikir yapıyorken aklı başından gidecek kadar zikrini şiddetlendiriyorsa yani cezbeye geliyorsa aklı başından gidecek hale geliyorsa bu mübah mıdır, doğru mudur, yapılabilir mi diye sorduğunda kendisinin kesinlikle böyle bir şeyin yapılamayacağının bildirmesi ortaya çıkıyor.

Diyor ki akıl baştan gidecek dereceye gelince zikir bırakılmalıdır, hatta o sahaya girilmemelidir, çünkü akıl başta iken din insanlara verilmiştir. Yani akıllı insanlara din teklifi vardır, aklı baştan giden insanlara din teklifi düşmüş oluyor. İşte hastanelerde gördüğümüz bazı kişiler var onlar dinle memur değillerdir. Çünkü akılları yoktur, İşte Âdem'den kasıt maddi vücudu değil aklıdır, O'nun aklınadır bütün hitaplar. İşte biz de aklımızı kayıp ettiğimiz zaman ister bu zikir yönüyle olsun, ister herhangi bir başka sebeple olsun ister çok fazla bir muhabbet yönüyle olsun dünyaya muhabbet yönüyle aklımızı istila edecek kadar muhabbet olsun bunların hepsi bize zararlıdır.

En güzeli dengeli olarak hareket edip aklımıza mukayyed olmaktır, bu akıl bizden gittikten sonra bizim bu tulumlarımız bir işe yaramıyor. Bu aklı muhafaza ettiği sürece bu tulumların bu heykellerin bu vücutların görevi vardır, beden ürettiği şeyle aklı besleyebilmek için işte kan ile kendisi iliğinde oluşturduğu cevherlerle aklı beslemek için bu fabrikası çalışmaktadır. Akıl gidince de vücut çalışıyor ama aklı çalıştıramıyor o zaman da nebati vücut oluyor dini sorumluluğu olmuyor. Bitkisel hayata giriyor mükellefiyeti de kalmıyor, adam öldürse de ona ceza veremiyorlar.

Giden akıl üzerinde perdelendiği için hükümsüz kalıyor, gaflet onu örtmüş oluyor. Şuna benziyor senin bir kağıt paran olsa da o paraları farkında olmadan gazete kağıtları ile karışsa gazete kağıtlarının altında kalsa o gazete parçasını da götürsen sana alış veriş yaptırırlar mı yaptırmazlar, ama şuurlanırsan tekrar kağıt ile gazete kağıdı ile kağıt parayı ayırırsan ayıracak hale geldiğin zaman o kağıt paraya hakim olursun, o zaman da senin mükellefiyetin başlıyor.

Cüneyd-i Bağdadi'nin bir arkadaşı var, Mehmed en Nuri diye devrinde yüksek zekalı, şuurlu zatlardan bir tanesi, Cüneyd-i Bağdadi'ye geliyorlar güya takaza yapacaklar işte sizin haliniz böyle gibi tutarsızlık yapıyprsunuz gibi, peki ne oldu demiş, efendim bir haftadır semada demişler yani bir haftadır vecde geldi dönüyor sema yapıyor, Cüneyd-i Bağdadi Hz leri bir an düşünüyor, peki namaz vakitlerinde ne yapıyor, efendim diyorlar namaz vakitlerinde duruyor namazını kılıyor, sonra tekrar devam ediyordu, O zaman "Elhamdülillah biz de zaten bunu beklerdik" diyor. O zaman akıl gitmiyor, o konu ayrıdır, o daha çok muhabbetini arttırıyor, aklı daha kemalli olarak miraç aklına ulaşmış oluyor.

Semazenlerin durumu biraz tiyatroya benziyor, tabi onları tenzih ediyorum yanlış anlaşılmasın bir insan bir şeyi çok çok fazla yaparsa artık o tabiileşir, tabi hale girer, bakın o usta semazenle hiç sema etmesini bilmeyen onu taklit etmeye çalışan muhabbet ile ayağa kalkan birisi yamuk da yapsa semayı o semanın değeri o profesyonelin yaptığı semadan daha değerlidir. Neden safiyeti yönünden daha değerlidir. Belki görüntü olarak seyredenler semazeni seyrettikleri kadar zevk almazlar ondan çünkü o yamuk yumuk dönüyor ama muhabbetle döner, safiyetle döner, mühim olan da odur. Bakın Nüsret Babamdan bir hatıram aklıma geldi, gerçi bu gece ile pek ilgisi yok ama olsun sohbet her taraftan bir yerlere bağlanır, İstanbul'da ilk defa sene 1966 yıllarında olacak sergi sarayında sergi sarayının arka tarafında salonlar var, hiltonun arka taraflarında açık hava salonları vardı, açık hava tiyatrosunda ilan ettiler, ilk defa Konya gurubu gelip Mevleviler sema yapacaklar, diye ilan ettiler, bizim de Tekirdağ'dan bir arkadaşımız nakliyecilik yapıyor, yani yolcu taşıyor, otobüsü var, rahmetli oldu Allah rahmet eylesin bakın bu gecede anılmış oldu, bizim arkadaşlarımızdandı.

Yeni bir otobüs almış diyor ki bu otobüsü ilk defa burada sefere koyacağım, yani bir program yapıyor, Tekirdağ'ına ilan ediyor, oradaki gösteriye gelenler varsa alıp götürecek belirli bir saatte alacak götürecek sonrada dönüşte tekrar getirecek

gösteri bitince de geri getirecek, ben de yer varsa bana da yer ayır, dedim tamam var dedi, Tekirdağ'ın dan bir otobüs doluştuk gittik girdik içeriye sema yapanları seyrettik çıktık dışarıya belediye otobüsleri de sıra sıra belediye otobüs biletçileri de bağırıyor Bakırköy, Bakırköy, diye kolay bulunsun diye o yöne gideceklere işte Beşiktaş, Fatih Taksim birisi de Bebek bebek diye bağırıyor, bebek deyince annem babam orada oturduğu için sesini duymak bile bize muhabbet veriyor.

Hani Mevlana Hz lerine bir Yahudi gelmiş "seninkini Şam'da gördüm (şemsi) hemen sırtından çıkarıyor üstündeki cübbesini hemen ona hediye ediyor, o da alıyor gidiyor, yanındaki birisi diyor ki o yalan söyledi o yalancıdır Mevlana Hz leri de ben de biliyorum yalan söylediğini de ama dostumdan bahsediyor diyor, eğer doğru söylese canımı vereceğim diyor. İşte bakın dostun kendisi değil yolu bile söylendiği zaman insan nasıl bir muhabbete girmesi gerekiyor.

Ben de otobüsün önüne hemen gittim, olurya bebek tarafından birileri gelmiştir diye bir baktım Rahmiye annem arabaya binmeye çalışıyor, ah oğlum sen de mi burada idin içerisi kalabalık görüşemedik neyse uğurladık onları gittiler biz de Tekirdağ'ına geldik aradan üç beş gün geçti ben Nüsret babamı tekrar İstanbul'da ziyarete gittim, bana anlatıyor benim hanım da diyor, Mevleviler gelmişler bana dedi diyor, gideyim ben de Hu oraya göstericiler gelmiş ben de ona dedim ki diyor oraya gidip orada döneceğine dön etrafımda demiş dön yedi defa etrafımda daha çok sevap kazanırsın demiş, dedim ama dinlemedi diyor.

Tabi bunlar bilhassa batıdan gelenler için çok değişik geliyor, tabi onlar içinde sistemli belirli kuralı olması gerekiyor, o yönden faydası var tabi ki, sonra özelliklerin yaşantıların öyle tiyatro şekliyle dahi olsa yaşanması tabi ki çok mühim meseledir. Evet dergahlarda da bu geceler çok geniş şekilde ihya edilir yapılırdı, devam edelim efendimiz miraç Hakkında şöyle buyurdu, Ben Kabe-i Muazzama'da iki kişi arasında uyku ile uyanıklık arasında yatmakta iken içi iman ve hikmetle dolu altından bir leğen getirdiler, boğazımdan karnıma kadar

göğsümü yardılar, Zem zem suyu ile yıkayıp iman ve hikmet ile doldurdular, ve katırdan küçük merkepten büyük “Burak” denilen beyaz bir hayvan getirdiler, Cibril ile birlikte gittik.

Kişi zikir yapıyorken zikir gizli de olur sesli de olur, bunun ikisi de güzeldir, nerede ne şekilde gerekiyorsa zaman ve mekan neye müsaade ediyorsa öyle yapması lazım gelir, eğer yalnızsa zaman yer müsaitse sesli yapmasında yarar vardır, çünkü sesli yapıldığı zaman kulak da duyuyor yani lisanen çıkıyor kulakdan beyne geliyor, orada devrini tamamlıyor, ama birileri varsa çalışıyorsa sokakta gidiyorsa hiçbir şey bize mani değildir evvela bunu böyle bilelim, her türlü hal içerisinde zikir yapılabilir, Abdestli de olur abdestsiz de olur, şu halde de olur bu halde de olur, zikre mani yoktur, namaza mani haller vardır, bilindiği gibi abdestli olmak, belirli hallerin olmaması, hiçbir mekan ve hiç bir zaman hiçbir hal zikre mani değildir.

Ne halde olursanız zikri sürdürebilirsiniz. Hatta bakın acayip gelmesin ihtiyaç haneye gittiğiniz zaman orada dahi zikrinizi sürdürebilirsiniz nezaket kuralları içinde ama sessiz olarak içinizden gizli olarak Çünkü Allah nerede varsa orada zikir mutlaka yapılır. Bazı yerde Allah var da bazı yerde yok mudur, bulunduğumuz o yerde Hakk yok mu, haşa tenzih ediyoruz tabi ki, هُوَ الْاَوَّلُ وَالْاٰخِرُ وَالظَّاهِرُ وَالْبَاطِنُ 57/3 olduktan sonra ki öyle bizim rabbımız, evvel de o ahır da O’dur, Zahirde O, Batında O, وَسِعَ كُرْسِيُّهُ السَّمٰوَاتِ وَالْاَرْضَ 2/255 Onun kürsüsü her tarafı ihata ettiğine göre, bizimle de birlikte olduğuna göre biz nerede isek o da oradadır. O nerede ise biz de oradayız. Ayrı gayrı olmadıktan sonra karşılıklı olduğumuz yerde neden birbirimizi zikretmeyelim, ismini söylemeyelim, buna bir mani yoktur ki, ama tenzih mertebesi itibariyle baktığımızda güya nezaket gösteriyoruz diye yanlış bir uygulama ile belirli yerde zikrimizi keseriz, hürmet olması bakımından tabi o mertebede o da geçerlidir. Ama özelde ve asılda Hakk’ın indinde hiçbir şeyde zikre mani yoktur.

Eğer burada zikir yapılır burada yapılmaz dersek o zikrin yapılmadığı yerde Allah'ın olmaması lazım gelir. Allah olmadığı için zikir yapılmaması lazımdır, çünkü zikir yapsan da Allah yoksa orada zikiri kime yapacaksın gibi düşüncelerle zikre mani olmuş oluyor halbuki Allah herşeyde mutlak olarak var olduğundan o zaman zikir her yerde yapılabilir. Yalnız her yerin nezaketine göre yapılır arada o fark vardır. ama zaten zikir nezaketsiz yapılmaz, olmayacak şekilde hızlı hızlı bağırmak olmayacak şekilde hareketler yapmak yani cezbeye gelerek sağa sola yuvarlanmak, ben zikir yapıyorum gibi haça atmak, falan bu gibi şeyler zaten zikrin nezaketine sığmaz.

Zikir yapmaya başladığımız zaman bakın zikrin ne kadar çok büyük faydaları var, evvele güzel bir zikir yapan sistemli zikir yapanın sinir sistemi tamamen dengeye girer. Solunun sistemi tabi halinde seyir eder, ses tellerine faydası olur, kan dolaşımını hızlandırdığı ve kanın akıcılığını incelttiği için kanı da ısıttığı için kılcal damarlara kadar itilir ve kalp ritmi de zikir esnasında hızlandığı için yapmış olduğu pompa vazifesi daha da arttığından sinir uçlarına daha çok yayılır, kan dolaşımı vücudumuzun daha çok yerlerine sireyet eder, dolayısıyla kan hayat demektir, her gittiği hücreye hayat verir, ve de beynimizdeki hücreleri açar, bizim düşünce kabiliyetimizi genişletir.

İşte bu zikir Hakkıyla yapıldığı zaman içten ve dıştan bize faydası olur, ayrıca o çektiğimiz zikrin manaları da bizde açıldığından batın olarak da bu yönden çok faydası olur. Hangi zikri çekiyorsak bizde onun ruhaniyeti artar. İşte zikir böylece ne kadar çok faydalı bir şey olduğu ortaya çıkıyor.

Birinci semaya gelince yani yükselmeye başladıklarında birinci semaya gelince, kim o denildi Cebrail, Cebrail dedi yanındaki kim denildi Cebrail, Muhammed dedi, O'na buraya gelme daveti gönderildi mi, denildi, Cebrail, evet dedi, Hoş geldi o ne güzel misafirdir denildi, buna mütakip Âdem (as) a geldim selam verdim, hoş geldin evlat ve peygamber dedi. Bir rivayet de şöyledir, dünya semasına yükselince sağında ve solunda insan kalabalığı olan bir zat gördüm sağına bakınca

gülüyor, soluna bakınca ağlıyordu, hoş geldin salih peygamber salih evlat dedi ben bu kim ey Cibril diye sordum, bu âdem (as) dır sağında ve solunda gördüğün bu kalabalık oğullarının ruhlarıdır, sağındakiler cennetlik solundakiler de cehenlemlik olanlardır.

Onun için sağına baktığı zaman gülüyor soluna baktığı zaman da ağlıyor, dedi. Sonra ikinci semaya geldik kim o denildi Cebrail (as) ben Cebrail dedi, yanındaki kim denildi, Cebrail (as) Muhammed dedi, ona buraya gelme daveti gönderildi mi denildi, Cebrail (as) evet dedi, hoş geldin ne güzel bir misafir geldi denildi, burada İsa ve Yahya (as) lara rastladım, her ikisi de hoş geldin kardeş hoş geldin peygamber dediler. Oradan üçüncü semaya geldik kim o denildi Cebrail diye cevap verdi, yanındaki kim denildi Muhammed diye cevap verildi, ona buraya gelme daveti gönderildi mi denildi Cebrail evet dedi, hoş geldin ne güzel bir misafir geldi denildi.

Buna mütakip Yusuf (as) a rastladım, selam verdim hoş geldin kardeş ve peygamber dedi, sonra dördüncü semaya geldik kim o denildi Cibril denildi, yanındaki kim diye soruldu, Muhammed diye cevap verildi, ona buraya gelmek için davet gönderildi mi denildi, evet diye cevap verildi, hoş geldin ne iyi misafir geldi, denildi. Buna mütakip İdris (as) a rastladım selam verdim, hoş geldin ne güzel peygamber dedi, sonra beşinci semaya geldik kim o denildi Cebrail diye cevap verildi, yanındaki kim diye soruldu, Muhammed diye cevap verildi, hoş geldin ne güzel misafir geldi denildi.

Buna mütakip Harun (as) a rastladık kendisine selam verdim hoş geldin kardeş peygamber dedi, sonra altıncı semaya geldik kim o denildi, Cibril diye cevap verildi, yanındaki kim diye soruldu, Muhammed denildi ona buraya gelmesi için davet gönderildi mi diye soruldu Cibril evet dedi, hoş geldin ne iyi misafir geldi denildi, buna mütekip Musa (as) a rastladım selam verdim hoş geldin kardeş ve peygamber dedi, kendinden ayrılınca ağlamaya başladı, Cenab-ı Hakk ne diye ağlıyorsun diye sordu Musa (as) Yarabbi benden sonra peygamber olan bu delikanlının ümmetinden cennete

benimkinden daha fazla insanlar girecek de bunun için ağlıyorum, dedi.

Sonra yedinci semaya geldik kim o denildi, Cibril diye cevap verildi yanındaki kim diye soruldu Muhammed diye cevap verildi, ona buraya gelme daveti verildi mi, Cibril evet dedi, hoş geldin ne iyi misafir geldi denildi bunu mütekip İbrahim (as) a rastladım, selam verdim hoş geldin evlat peygamber dedi, derhal bana beyt-ül Mamur gösterildi, Cibrile sordum Cibril bu Beyt-ül mamurdur her gün yetmiş bin melek orada namaz kılar, ve çıkarlar çıkınca da bir daha oraya dönmezler onlara sıra gelmez denildi. Yani o kadar çok melaike-i Kiram tavaf ediyor ki 70 bin sene de geçse onlara bir daha sıra gelmiyor.

Bana Sidret-ül Münteha da gösterildi bir de ne göreyim bu ağacın meyveleri meşhur Hacer beldesinin büyük tesdileri yaprakları da fillerin kulakları gibiydi, altından dört nehir kaynıyordu, ikisi batın ikisi zahir Cibrile bu nehirler Hakkında sordum, Cibril (as) batın yani görünmeyen nehir cennette zahir yani görünenler ise Nil ve Fırat'tır, dedi. Bir rivayetten sonra o kadar yükseğe çıkarıldım ki, orada mukadderatı yazan kalemlerin sesini işitir oldum. Sonra üzerime 50 vakit namaz farz oldu, döndüm Musa (as) a gelince Musa bana ne oldu, diye sordu, üzerime 50 vakit namaz farz kılındı dedim.

Ben İnsanları senden iyi tanırım Beni İsrail ile çok uğraştım, senin ümmetinin buna gücü yetmez, rabbine dön bu namazdan azaltmasını niyaz et, dedi, döndüm niyaz ettim, Rabbım bunları kırk vakte indirdi, sonra yine Musa (as) a geldim aynı şeyi söyledi, döndüm Allah namazı otuz vakte indirdi, yine aynı şey tekrarlandı döndüm Allah namazı 20 vakite indirdi, yine Musa (as) geldim aynı şeyi söyledi döndüm Allah'a niyaz ettim Allah 10 vakite indirdi, yine Musa (as) a geldim aynı şekilde söyledi Allah'a niyaz ettim beş vakte indirdi, yine Musa(as) a geldim neyaptın dedi Allah namaz vakitlerini beşe indirdi dedim Musa (as) yine Allah'a gidip daha da indirmesi için Allah'a yalvarmamı söyledi, bende hayır buna razı oldum dedim bunun üzerine Allah tarafından bir nida geldi,

Farzım kesinleşmiştir kullarıma gerekli kolaylığı yaptım her iyi iş mukabilinde on sevap vereceğim.

İsra ve Miraç evvele bu iki kelimeyi lügat manası itibarıyla anlamaya çalışalım, "İsr" kelime olarak gece yürüme "Mirac" ise merdiven yükselme demektir. Kur'an-ı Kerim'in birçok yerinde "Ya beni İsrail" denildiğinde bu hitap bize evvela Yakub (as) oğullarını ve soyunu hatırlatmaktadır. Kardeşi ile aralarında meydana gelmiş bir anlaşmazlık yüzünden bulunduğu yeri terk ederken geceleri yürüyerek yol aldığından kendisine bu lakab verilmiştir. Yani Yakub (as) kardeşi ile olan bir anlaşmazlık yüzünden aralarında kavga çıkıyor, kardeşi kavgayı biraz ileriye götürerek canına kasdedecek hale geliyor.

Yakub (as) da Habil ile Kabil gibi yani birbirlerini katil hükmüne sokmasınlar diye bir başka şehirde olan teyzesine yahut dayısının yanına iltica ediyor. Gece yürümek suretiyle gidiyor, gündüzleri hem güneşten kendini korumuş oluyor, hem de görünmekten korunmuş oluyor, gündüzleri mağaralarda gizleniyor, gece yol alıyor. İbrani lügatında da gece yürüyenlere "isr" diyorlarmış. Bakın Beniisrail nereden çıkıyor. İşte gece yürüdüğü için Yakub (as) ın lakabı "İsr" dir. İsmi Yakub, "Yakub" da yine İbrani lügatında "Abdullah ve Saffetullah" demektir. Yani İbrani lügatında Yakub kelimesinin karşılığı bizdeki Abdullah ve Saffetullah yani Allah'ın kulu, Allah'ın saf kulu manasındaymış. O zaman gece yürüdüğü için Yakub (as) a "İsr" ondan olan çocuklara da "Beniİsr" yani Beni İsrail" diyorlar yani İsr'in çocukları, yani gece yürüyen kişinin çocukları manasınadır, Beni İsrail demek budur.

Yakub (as) ın 12 tane oğlundan büyük oğlunun ismi de Yahuda olduğundan büyük oğluna nisbetle "Yahudiler" deniyor mensub olarak Yahudi ismini alıyorlar. İki isimleri var, biri İsrail oğulları biri Yahudiler, İşte Yahuda büyük oğlunun ismi üzerine Yahudi, İsr de babalarının gece yolculuk yaptığı için bu ismi alıyor İsrailoğulları. İsrail oğulları biliyorsunuz 12 aile 12 sülale 12 soy deniyor hani Musa (as) onlar sahrada çölde susuz

kaldıkları zaman cenab-ı Hakka iltica etti “Ya rabbi susuz kaldık bize bir yol göster” diye o zaman Cenab-ı Hakk onlara

وَإِذِ اسْتَسْقَىٰ مُوسَىٰ لِقَوْمِهِ فَقُلْنَا اضْرِب بِّعَصَاكَ الْحَجَرَ
فَانفَجَرَتْ مِنْهُ اثْنَتَا عَشْرَةَ عَيْنًا قَدْ عَلِمَ كُلُّ أُنَاسٍ مَّشْرَبَهُمْ
كُلُوا وَاشْرَبُوا مِن رِّزْقِ اللَّهِ وَلَا تَعْثَوْا فِي الْأَرْضِ مُفْسِدِينَ

2/60 Asan ile taşa vur, 12 yere vur, 12 yere vurdu 12 tane kaynak akmaya başladı o taştan ve her bir sıb, soy, kendi kaynağından su içtiler. Yani hiç birisi gidipte diğer kardeşlerinin kaynağından su içmedi, içemedi, yani 12 kardeş kendilerine ayrılan kaynaktan sularını içtiler. Bu ne demektir, işte derslerde olan 12 ders her derviş aynı derste ise o dersin kaynağından su almaktadır. Bakın birçok şeyin birçok yerlerle bağlantısı vardır. Bunlar da o işin sıhatını ortaya koyuyor.

Mesela İrfan mektebi kitabında Museviyet mertebesi dokuzuncu mertebedir dokuz rakamı ile ifade edilir, vaktimiz olursa Neml Suresini de okuyacağız Neml Suresi de dokuz rakamı üzerine bina edilmiştir. Nereye baksanız hep dokuz altından çıkıyor, yani Museviyet hakikati ortaya çıkıyor. İşte Neml Suresi Hakikat-ı Museviye’ye göre düzenlenmiştir. Mesela “Ta Ha “ dediğimiz zaman dokuz, Ta Sin dediğimiz zaman dokuz, Mesela Musa (as) a dokuz levha indirildi, yedi levha mermerden iki levha Nur’dan indirildi o iki levha levhayı ümmetine açamadı, onları İsa (as) açtı, onları sonradan.

İşte Beniisrail bu demektir, bu ayet-i kerimede ise Beniisrail’in yani hem İsmailiyetin, hem İshakiyetin devamı olan Hakikat-ı Muhammediye, Hakikat-ı Muhammediyede olanlar Beniisrail vasfından hissemizi almamız gerekiyor. Çünkü Kur’an-ı Kerimde ne varsa El Mü’min, yanni Mü’min’e indiği için bizlere indiği için bizleri muahatab aldığı için Her ayetin, her surenin her satırı her kelimesi her harfi birey olarak bize hitab ediyor, bire bir olarak bize hitab ediyor, ötelerde

sağda solda kimselere değildir. Dağlara taşlara değil bize hitap ediyor yani insana hitab ediyor özellikle.

O zaman bizim her harfinde noktasında hissemiz vardır, bize ait her birerlerimizin Kur'an-ı Kerim'in özünde hissemiz vardır. Şimdi Yahudiden bahsetti Musa'dan bahsetti, onlar Hıristiyan ben Müslümanım ne ilgisi var şimdi benimle, Musa da dese, İsa da dese Firavn da dese Teccal da dese Haman da dese Nemrut da dese, hepsi bizim halimizi anlatıyor, bizde hepsi vardır, Nemrutluklar var, Hıristiyanlık var, cebbarlık var, Musevilik var, Âdemlik var, İblislik var, ama Muhammedilik de vardır. Çünkü biz Cami bir ümmetiz, (sav) efendimiz bütün peygamberan hazaratına Cami olduğu gibi biz de ümmeti olarak cami bir ümmetiz yani bütün bu seyir, bizde vardır, zaten Kur'an-ı Kerim'de bunlar onun için yazılıyor.

Bunlar sizin hayatlarınızdır diye yazıyor, şunu şöyle bilelim ve de kesin olarak bilelim ki yer yüzünde dinler diye çoğul dinler yoktur sadece bir din vardır İslam dinidir sadece. Adem (as) dan başlayıp Muhammed (sav) de kemalini bulan bir tek din vardır yeryüzünde ama Hz Ali Efendimiz (ra) diyor ya ilim bir nokta idi cahiller onu çoğalttı. İşte kendisini alim zanneden bazı kimseler akl-ı cüz içerisinde şartlanmış bir nakil bilgisi içerisinde semavi dinler diye bunu çoğul olarak arttırmışlardır. Aslında çoğul olarak semavi kitaplar vardır. Ancak dinler diye bahsedilen saha Adem (as) dan beri devam eden din sadece İslâmdır. Diğer dinler diye ifade edilen husus İslâm dninin mertebeleridir. Ve o mertebelerin baş öğretmenleride Peygamberlerdir. Son Peygamber ile, Hem Peygamberlik hemde onlara gelen kitaplar sona erdiğinden kendisinin de bahsettiği gibi başkası gelmeyecektir, nitekim bu güne kadar da gelmemiştir.

Rabb-ımıza şükrederiz bu kitabımızda böylece neticelenmiş oldu.

Okuma fırsatını bulanların azmi derece de faydalanmalarını niyaz ederim Cenâb-ı Hakk hepimizin feyzlerini arttırsın inşeallah.

Allah Hakk söyler Hakk-ı söyler çalışmak bizden muvaffakiyet Haktandır.

Terzi Baba kitapları.

Terzi Baba Baskısı olan kitaplar.

1. Necdet Divanı:
2. Hacc Divanı:
3. İrfan Mektebi, Hakk Yolu'nun Seyr defteri:
4. Lübb'ül Lübb Özün Özü, (Osmanlıca'dan çeviri):
5. Salât- Namaz ve Ezan-ı muhammedi'de Bazı hakikatler: "İngilizce, İspanyolca"
6. İslâm'da Mübarek Geceler, bayramlar ve Hakikatleri: (Fransızca)
7. İslâm, İmân, İhsân, İkân, (Cibril Hadîs'i):
8. Tuhfetu'l Uşşâkiyye, (Osmanlıca'dan çeviri):
9. Sûre-i Rahmân ve Rahmâniyyet:
10. Kelime-i Tevhid, değişik yönleriyle:
11. Vâhy ve Cebrâil:
12. Terzi Baba (1) ve Necm Sûresi:
13. (13) On üç ve Hakikat-i İlâhiyye:
14. İrfan mektebi, "Hakk yolu"nun seyr defteri ve şerhi
15. 6 Pey- (1) Hz. Âdem Safiyyullah (a.s.)
16. Divân (3)
19. Sûre-i Feth ve fethin hakikat-i.
21. 6 Pey-(2) Hz. Nûh Neciyyullah: (a.s.)
22. Sûre-i Yûsuf ve dervişlik:
24. 6 Pey-(3) Hz. İbrâhîm Halîlûllah: (a.s.)

35. Fâtiha Sûresi:
39. Terzi Baba: (2)
41. İnci tezgâhı:
49. 36-Yâ'sîn, Sûresi:
59. 6 Pey-(4) Hz. Mûsâ Kelîlmullah: (a.s.)
60. 6 Pey-(5) Hz. Îsâ Rûhullah: (a.s.)
61. 6 Pey-(6) Hz. Muhammed: (s.a.v.)
67. 067-Mülk Sûresi:
68. 1-namaz sureleri
69. 2-namaz sureleri
88- Nusret Tura-Divanı. Erler demine.
91-Terzi Baba (7) Biismi has "Selâm" (13)
95- Terzi Baba-(8) (19/53)
96- 41-Fussilet Sûresi.
118- 52-Tûr suresi. Ve M. Nusret tura.

(H) Yayınları tarafından basılan kitaplarımız:

----

6. İslâm'da Mübarek Geceler, bayramlar ve hakikatleri:
14. İrfan mektebi, "Hakk yolu"nun seyr defteri.
15. 6 Pey- (1) Hz. Âdem-safiyeti. Safiyyullah. (a.s.)
88- Nusret Tura-Divanı. Erler demine.

Terzi Baba kitapları sıra listesi

KAYNAKÇA

1. KÛR'ÂN VE HADîS :
2. VEHB : Hakk'ın hibe yoluyla verdiği ilim.
3. KESB : Çalışılarak kazanılan ilim.
4. NAKİL : Muhtelif eserlerden, Mesnevi'i şerif, İnsân-ı Kâmil, Fusûsu'l Hikem ve sohbetlemizden müşahede ile toplanan ilim.

(Gönülden Esintiler)

1. Necdet Divanı:
2. Hacc Divanı:
3. İrfan Mektebi, Hakk Yolu'nun Seyr defteri:
4. Lübb'ül Lübb Özün Özü, (Osmanlıca'dan çeviri):
5. Salât- Namaz ve Ezan-ı muhammedi'de Bazı hakikatler: "İngilizce, İspanyolca"
6. İslâm'da Mübarek Geceler, bayramlar ve Hakikatleri: (Fransızca)
7. İslâm, İmân, İhsân, İkân, (Cibril Hadîs'i):
8. Tuhfetu'l Uşşâkiyye, (Osmanlıca'dan çeviri):
9. Sûre-i Rahmân ve Rahmâniyyet:
10. Kelime-i Tevhid, değişik yönleriyle:
11. Vâhy ve Cebrâil:
12. Terzi Baba (1) ve Necm Sûresi:
13. (13) On üç ve Hakikat-i İlâhiyye:
14. İrfan mektebi, "Hakk yolu"nun seyr defteri ve şerhi
15. 6 Pey- (1) Hz. Âdem Safiyyullah (a.s.)
16. Divân (3)
17. Kevkeb. Kayan yıldızlar.
18. Peygamberimizi rû'ya-da görmek.
19. Sûre-i Feth ve fethin hakikat-i.
20. Terzi Baba Umre (2009)
21. 6 Pey-(2) Hz. Nûh Neciyyullah: (a.s.)
22. Sûre-i Yûsuf ve dervişlik:
23. Değmez dosyası:
24. 6 Pey-(3) Hz. İbrâhîm Halîlûllah: (a.s.)
25. -1-Köle ve incir dosyası:
26. Bir zuhûrât'ın düşündürdükleri:
27. -2-Genç ve elmas dosyası:
28. Kûr'ân'da Tesbîh ve Zikr:
29. Karınca, Neml Sûresi:
30. Meryem Sûresi:
31. Kehf Sûresi:
32. 3-Terzi Baba İstişare dosyası:
33. Terzi Baba Umre dosyası: (2010)
34. -3-Bakara dosyası:
35. Fâtiha Sûresi:

36. Bakara Sûresi:
37. Necm Sûresi:
38. İsrâ Sûresi:
39. Terzi Baba: (2)
40. Âl-i İmrân Sûresi:
41. İnci tezgâhı:
42. 4-Nisâ Sûresi:
43. 5-Mâide Sûresi:
44. 7-A'raf Sûresi:
45. 14-İbrâhîm Sûresi:
46. İngilizce, Salât-Namaz:
47. İspanyolca, Salât-Namaz:
48. Fransızca İrfan mektebi:
49. 36-Yâ'sîn, Sûresi:
50. 76-İnsân, Sûresi:
51. 81-Tekvir, Sûresi:
52. 89-Fecr, Sûresi:
53. Hazmi Tura:
54. 95-Beled-Tîn, Sûresi:
55. 28- Kasas, Sûresi:
56. İrfan-Mek-Şer-Fransızca-Baba:
57. 20-TÂ HÂ Sûresi:
58. Mirat-ül-İrfan-ve-şerhi:
59. 6 Pey-(4) Hz. Mûsâ Kelîlmullah: (a.s.)
60. 6 Pey-(5) Hz. Îsâ Rûhullah: (a.s.)
61. 6 Pey-(6) Hz. Muhammed: (s.a.v.)
62. -4-Bir ressam hikâyesi:
63. İnci mercan tezgâhı
64. Ölüm hakkında:
65. Reşehatt'an bölümler:
66. Risâle-i Gavsiyye:
67. 067-Mülk Sûresi:
68. 1-Namaz Sûrereleri:
69. 2-Namaz Sûrereleri:
70. Yahova Şahitleri:
71. Mü-Geceler-Fran-les-nuits:
72. Îman bahsi:
73. Celâl cemâl Celâl:
74. 2012 Umre dosyası:

75. Gülşen-i Râz şerhi:
76. -5-Doğdular, yaşadılar hikâyesi:
77. Aşk ve muhabbet yolu:
78. A'yân-ı sâbite. Kazâ ve kader:
79- Terzi Baba-(4) İstişare dosyası.
80- Terzi Baba-(5) İstişare dosyası.
81- Hayal vâdîsi'nin çıkmaz sokakları:
82- Mektuplarda yolculuk-M.Nusret-Tura.
83- 2013 Umre dosyası.
84- Nusret Tura-Vecizeler ve ata sözleri.
85- Nusret Tura-Tasavvufta aşk ve gönül.
86- Terzi Baba-(6) İstişare dosyası.
87- Terzi Baba-İlâhiler derleme.
88- Nusret Tura-Divanı. Erler demine.
89- 6-Her şey merkezinde hikâyesi.
90- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-1) şerhi.
91- Terzi Baba (7) Biismi has "Selâm" (13)
92- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (2) şerhi.
93- 7. İngilizce. İslâm, İmân, İhsân, İkân, (Cibril Hadîs'i):
94- Mescid-i Dırarr-Kubbet-ul Kara.
95- Terzi Baba-(8) (19/53)
96- 41-Fussilet Sûresi.
97- 2015 Umre dosyası.
98- Solan bahçenin kuruyan gülleri.
99- Terzi Baba-(9) İstişare dosyası.
100-14-İrfan mektebi ve şerhi-İspanyolca.
101- Bosna Hersek dosyası.
102-The SCHOOL OF WISDOM (irfan mektebi)
103-terzi Baba yüksek lisans tezi.
104-Hacc Umre ve hakikatleri.
105-Cemo ve Farko.
106-(2016) Umre dosyası.
107-Vahy ve Cebrâîl- (Fransızca)
108-Tezi Baba ile ilgili zuhuratlar.
109-terzi Baba tasavvufi izahlar.
110-19-53-Şeker risalesi.
111-Lübb-ül lübb-Özün özü ve şerhi.
112-Bir kardeşin soruları ve cevapları
113- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-2) şerhi.

114- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-3) şerhi.
115- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-4) şerhi.
116- 2017-Kudüs seyahati dosyası.
117- İnsân-ı Kâmil A.K.C. Cild (1-kitap-5) şerhi.
118- 52-Tûr suresi. Ve M. Nusret tura.
119-Fu-Hi-01-Adem Fassı.
120-Fu-Hi-02-Şit Fassı.
121-Fu-Hi-03-Nuh-fassı.
122-Fu-Hi-04-İdris-05-İbrahim-fassı
123-Gülşen-i Raz-2-Terzi Baba şerhinin tamamı.
124-İbretlik bir değmez dosyası daha Satih ince.
125-2018 Umre dosyası
126-14-1-Ben'deki Terzi Babam. Murat Cağaloğlu.
127-15-2-Ben'deki Terzi Babam. Murat Cağaloğlu.
128-İbretlik bir hikâye daha. Kaf dağı ve Zümrüd-ü Anka.
129-Terzi Baba divanı. "Tüm şiirlerim."
130-İbretlik bir hikâye daha. Kilise çanları.
131-Kur'ân-ı-Kerîmde yolculuk-53-Ayetleri ve Terzi Baba-
132-Kaner Yiğido-İbretlik bir hikâye daha-
133-1-İzmir İrfan sohbetleri.
134-2-Sohbet arası sohbetler.
135-3-Sohbet arası sohbetler.
136-4-Sohbet arası sohbetler.
137-5-Sohbet arası sohbetler.
138-6-Sohbet arası sohbetler.
139-7-Sohbet arası sohbetler.
140-8-Sohbet arası sohbetler.
141-9-Sohbet arası sohbetler.
142-10-Sohbet arası sohbetler.
143-11-Sohbet arası sohbetler.
144-12-Sohbet arası sohbetler.
145-13-Sohbet arası sohbetler.
146-14-Sohbet arası sohbetler.
147-15-Sohbet arası sohbetler.
148-16-Sohbet arası sohbetler.
149-17-Sohbet arası sohbetler.
150-18-Sohbet arası sohbetler.
151-19-Sohbet arası sohbetler.
152-20-Sohbet arası sohbetler.

153-21-Sohbet arası sohbetler.
154-22-Sohbet arası sohbetler.
155-23-Sohbet arası sohbetler.
156-24-Sohbet arası sohbetler.
157-25-Sohbet arası sohbetler.
158-26-Sohbet arası sohbetler.
159-27-Sohbet arası sohbetler.
160-28-Sohbet arası sohbetler.
161-29-Sohbet arası sohbetler.
162-30-Sohbet arası sohbetler.

Altı peygamber serisi:
1-15. 6 Pey-(1) Hz. Âdem Safiyyullah (a.s.)
2-21. 6 Pey-(2) Hz. Nûh Neciyyullah: (a.s.)
3-24. 6 Pey-(3) Hz. İbrâhîm Halîlûllah: (a.s.)
4-59. 6 Pey-(4) Hz. Mûsâ Kelîlmullah: (a.s.)
5-60. 6 Pey-(5) Hz. Îsâ Rûhullah: (a.s.)
6-61. 6 Pey-(6) Hz. Muhammed: (s.a.v.)

Terzi Baba kitapları serisi:

1-12- Terzi Baba-(1)
2-39- Terzi Baba-(2)
3-32- Terzi Baba-(3) İstişare dosyası.
4-79- Terzi Baba-(4) İstişare dosyası.
5-80- Terzi Baba-(5) İstişare dosyası.
6-86- Terzi Baba-(6) İstişare dosyası.
7-91- Terzi Baba (7) Biismi has "Selâm" (13)
8-95-Terzi Baba-(8) (19/53)
9-99- Terzi Baba-(9) İstişare dosyası.
10-103-Terzi baba yüksek lisans tezi.
11-108-Tezi Baba ile ilgili zuhuratlar.
12-109-terzi Baba tasavvufi izahlar.
13-110-19-53-Şeker risalesi.
14-126-1-Ben'deki Terzi Babam. Murat Cağaloğlu.
15-127-2-Ben'deki Terzi Babam. Murat Cağaloğlu.
16-87- Terzi Baba-İlâhiler derleme.
17-129-Terzi Baba divanı. "Tüm şiirlerim."

18-131-Kur'ân-ı-Kerîmde yolculuk-53-Ayetleri ve Terzi Baba-

Bir hikâye birçok yorum serisi.

1-25 -Köle ve incir dosyası:
2-27 -Genç ve elmas dosyası:
3-34 -Bakara dosyası:
4-61-Bir ressam hikâyesi:
5-76-Doğdular, yaşadılar hikâyesi:
6-89-Her şey merkezinde hikâyesi.

Dîvanlar serisi:

1-1-Necdet Divanı:
2-2-Hacc Divanı:
3-16-Divân (3)
4-87-Terzi Baba-İlâhiler derleme.
5-88-Nusret Tura-Divanı.

İbretlik dosyalar serisi.

1-17-kevkeb-kayan yıldızlar.
2-23-İbretlik değmez dosyası.
3-73-Celâl Cemâl Celâl "hayalî Kamer'in hayal vâdîsi"
4-81-Hayal vadisinin çıkmaz sokakları.
5-93-Mescid-i dırar/Kubbet-ul kara.
6-98-Solan bahçenin/kuruyan gülleri.
7-105-Cemo ve Farko.
8-112-Bir kardeşin soruları ve cevapları.
9-124-İbretlik bir değmez dosyası daha. Satih ince.
10-128- İbretlik bir hikâye daha. Kaf dağı ve Zümrüd-ü Anka.
11-130-İbretlik bir hikâye daha. Kilise çanları.
12-132-Kaner Yiğido-İbretlik bir hikâye daha-

Umre dosyaları serisi

1-2. Hacc Divanı:

2-20. Terzi Baba Umre (2009)
3-33. Terzi Baba Umre dosyası: (2010)
4-74. 2012 Umre dosyası:
5-83- 2013 Umre dosyası.
6-97- 2015 Umre dosyası.
7-106-(2016) Umre dosyası.
8-104-Hacc Umre ve hakikatleri.
9-125-2018 Umre dosyası

Diğer dillere çevrilen Terzi Baba kitapları serisi

1-5. Salât- Namaz ve Ezan-ı muhammedi'de Bazı hakikatler: "İngilizce, İspanyolca"
2- 6. İslâm'da Mübarek Geceler, bayramlar ve Hakikatleri: (Fransızca)
3-46. İngilizce, Salât-Namaz:
4-47. İspanyolca, Salât-Namaz:
5-48. Fransızca İrfan mektebi:
6-71. Mü-Geceler-Fran-les-nuits:
7-93- 7. İngilizce. İslâm, İmân, İhsân, İkân, (Cibril Hadîs'i):
8-100-14-İrfan mektebi ve şerhi-İspanyolca.
9-107-Vahy ve Cebrâîl- (Fransızca)

Mektuplar ve zuhuratlar serisi:

Terzi Baba İnternet dosyaları:

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
1-2- 3- 4- 5- 6- 7- 8- 9- 10-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
11-12-13-14-15-16-17-18-19-20-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar .
21-22-23-24-25-26-27-28-29-30-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
31-32-33-34-35-36-37-38-39-40-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
41-42-43-44-45-46-47-48-49-50-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
51-52-53-54-55-56-57-58-59-60-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
61-62-63-64-65-66-67-68-69-70-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
71-72-73-74-75-76-77-78-79-80-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
81-82-83-84-85-86-87-88-89-90-

Terzi-Baba-Mektuplar ve zuhuratlar.
91-92-93-94-95-96-97-98-99-100-

Kitaplar devam ediyor şu an Yekün= (162+100=262)

NECDET ARDIÇ - TERZİ BABA - MUHTELİF SOHBETLER (140-8)

